

Giới thiệu Mắt Đào Hoa

Truyện Mắt Đào Hoa của tác giả Tiểu Hồng Hạnh là một truyện ngôn tình hiện đại, tình cảm, ngọt sủng, hào môn thế gia, HE.

Trên Weibo dấy lên tin đồn rằng: Nam thần Cổ Tây Trạch trăm năm không thay đổi mắt thẩm mỹ. Nhiều lần tìm bạn gái đều như đúc từ một khuôn ra: tóc dài, đen, ...

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương 01 Chương 01:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Đồng hồ báo thức liên tiếp vang lên hai ba lượt, Trình Ý Ý trở mình, vẫn nhắm mắt giờ tay lần tìm chiếc đèn áp tường nhỏ trên tủ đầu giường. Sau khi lần mò mấy phút cô lại sùng sốt khi không sờ tới. Khí lạnh luồn vào chần lăm cô tỉnh táo hơn, lúc này mới ý thức được cô đã không còn ở trong phòng trọ chật hẹp dành cho du học sinh lúc ở Anh Quốc nữa rồi.

Trong bóng tối, cuộn mình trong tấm chăn, cô bước chân trần đi mở đèn.

Trình Ý Ý sợ nhất là lạnh. Sở nghiên cứu phân cô đến một phòng ký túc xá không có điều hòa, trời đông giá rét, dù cho ở trong phòng cũng lạnh đến đòi mạng. Vừa đi được vài bước, cảm giác rét lạnh đã làm cho cô giật mình. Độ lạnh từ sàn nhà truyền đến làm cô thiếu chút nữa nhảy dựng lên, âm thầm hạ quyết tâm tháng sau nhận tiền lương nhất định phải gọi người đến lắp một máy điều hòa.

Cảm giác quá lạnh, cô cũng không buồn ngủ nữa.

Trình Ý Ý vén lên một góc bức rèm nhìn ra sắc trời bên ngoài. Đèn đường vừa tắt không lâu, trời đang tờ mờ sáng. Gió lạnh gào rít vờn quanh hai cây cổ thụ còn sót lại mấy chiếc lá dưới lầu cũng đủ để cho người bên trong cửa sổ biết bên ngoài quá bao nhiêu giá lạnh rồi.

Chiếc giường rộng tản ra hơi ấm dụ hoặc. Cô luôn đặt báo thức sớm hơn bốn mươi phút, thời gian thừa thãi muốn nằm ngủ nướng thêm vài phút không phải là không thể.

Trình Ý Ý ần ần huyết thái dương rồi ngồi xuống trên giường nhưng cũng không nằm xuống. Cô xoay người nhặt mấy tờ A4 rơi trên bàn, đó là bản báo cáo phân tích hệ thống cấu thành CRISPR-CAS, chắc hẳn vừa rồi tìm đèn nên làm rơi. Giáo sư Phùng yêu cầu bản báo cáo này phải nộp trước thứ sáu nhưng cô cũng không dám kéo dài đến cuối ngày thứ năm.

Giáo sư Phùng thật sự rất nghiêm khắc. Bài báo cáo này dài chừng hai mươi trang, chỉ là bản sơ thảo không đánh số trang, cũng không đóng bìa chỉ được in ra rồi sắp xếp theo thứ tự nội dung thôi.

Ban ngày bận việc ở sở nghiên cứu thế nên muốn nhanh chóng hoàn Trình Ý Ý phải thức đến hai giờ sáng. Ngay lúc này cô đã có chút buồn nôn, huyết thái dương cũng không cam lòng mà nhói lên.

Tuổi 25 là một ranh giới đáng sợ của phụ nữ, lời này là do một tiền bối trước đây nói với Trình Ý Ý đấy. Bước qua tuổi 25, phụ nữ dường như bước qua thời kỳ xinh tươi nhất, nhanh chóng tàn úa.

Lúc trước cô không cho là đúng, khi học thạc sĩ ở Anh quốc vẫn luôn cày cuốc đến ba giờ sáng cho kịp tiến độ, nhưng đến ngày hôm sau vẫn dồi dào sức sống. Mãi cho đến sinh nhật thứ 25 hôm trước, khi ăn xong một bát mì trường thọ, cô thức đêm đọc luận văn đến ba giờ sáng. Đêm dài vắng người, chưa bao giờ cô thấy mệt mỏi đột nhiên hôm nay lại chỉ muốn ngả người xuống giường ngủ một giấc thật sâu.

Sau khi xếp lại bản báo cáo, Trình Ý Ý cuộn người ngồi dưới đất, dặt tùm tóc lộn xộn sau tai, khẽ thở dài một hơi. Tiếp đó cô chống đất đứng dậy, xếp bản báo cáo vào trong bì, rồi xếp dọn chăn màn, ga giường lại, sau đó mới xỏ dép lê đi rửa mặt.

Ký túc xá chỉ cách sở nghiên cứu hai con đường, suốt ngày ở trong phòng thí nghiệm đeo khẩu trang nên Trình Ý Ý không cần trang điểm, thế nên sau khi rời giường cô cũng chỉ cần làm vài việc lật vạt thôi.

Tối hôm qua tắm xong, mái tóc quăn dính bết lên trán có chút chán nản. Có nên gội qua không? Do dự hết một phút, Trình Ý Ý là bắt đầu quào quào tóc mình, không quan tâm nữa, phụ nữ làm ở sở nghiên cứu được phép lười thôi lếch thếch.

Mất năm sáu phút đường ống mới thả ra nước ấm, rửa mặt bằng sữa rửa mặt, lại thêm lần nước ấm thoải mái, kem bảo vệ da... Sau khi đôi chân đã có chút tê cô mới rửa mặt xong.

Lúc trước, Trình Ý Ý sẽ rất ít khi lãng phí thời gian cho việc bảo dưỡng da mặt. Tròi sinh bản chất không có chí tiên thủ, dù cho cô là đồ hộp thì cũng là nữ thần trong lòng dân chúng Sùng Văn. Mỗi lần cô đăng tải lên báo công bố với dân chúng Sùng Văn thì qua một đêm tấm ảnh đó sẽ không cánh mà bay.

Nhưng bây giờ không như thế, cô đã 25 tuổi rồi.

Vị học tỷ năm đó nói với cô phụ nữ qua tuổi 25 sẽ nhanh tàn úa cũng đã kết hôn rồi.

Ánh đèn huỳnh quang trong nhà vệ sinh chiếu xuống, trong gương, một cô gái còn dính nước trên mặt, tóc mai xõa xuống, da thịt vẫn trắng muốt mịn màng như thế, dưới ánh mắt hoa đào là vầng mắt hơi có quầng thâm.

Nếu là người ngoài có thể sẽ nhìn không rõ quầng mắt này, thế nhưng Trình Ý Ý lại thấy rất chướng mắt. Cô nhe răng trợn mắt với tấm gương, sau đó khôi phục biểu cảm, bình tĩnh lại mới thả lỏng một chút. Rất tốt, khóe mắt còn chưa có nếp nhăn, làn da vẫn đàn hồi rất tốt.

Áo len lông dê màu vàng nhạt, quần bó bút chì, ủng ngắn màu ka-ki. Sau khi giữ ấm tốt bên trong, Trình Ý Ý lại khoác thêm một chiếc áo choàng dày, quần ngang cổ một chiếc khăn, trang bị đầy đủ rồi mới mang theo tập tài liệu đi đến sở nghiên cứu.

Trình Ý Ý ra sức học thạc sĩ về công trình sinh vật, sau khi về nước, sinh viên tốt nghiệp đều như rơi vào con nước lớn, việc gì cũng không tìm được, chỉ cảm thấy cuộc sống mê mang đến cực điểm, tương lai trước mắt đều là một màu đen u ám. Trùng hợp, vị sư huynh Sùng Văn giặt dây cô giới thiệu lý lịch bản thân. Sau khi thông qua buổi phỏng vấn của Trung Khoa viện tiến sĩ, Trình Ý Ý đã ký hợp đồng với sở nghiên cứu.

Vậy nên khi cô xách va li về nước thì trực tiếp đến cùng thành phố duyên hải này.

Tuy rằng vẫn lạnh thế nhưng mùa đông ở thành phố G lại ấm áp hơn rất nhiều so với bất kỳ thành phố nào trước đây cô từng dạo qua. Trình Ý Ý tự an ủi mình như vậy, sau khi uống xong một hộp sữa bò vút vồ vào thùng rác mới cởi bao tay, cầm trong tay tấm vé xe buýt theo dòng người lên xe.

Sở nghiên cứu sinh vật ở thành phố G là một khu trung tâm, đã thành lập hơn bốn mươi năm, trong lĩnh vực nghiên cứu sinh vật được xem như là lão làng.

Về phần tại sao sở nghiên cứu lại ký hợp đồng với cô...

Trình Ý Ý lúc vào đây đã cân nhắc đến vấn đề này, cô là chính quy khoa Sùng Văn, năm ba thì trở thành trao đổi sinh đến Anh quốc để học ập, về sau lại tốt nghiệp thạc sĩ. Cô từng có mấy bài luận văn phát biểu rất tốt được đăng lên sách báo, hồ sơ lý lịch cũng vô cùng đẹp, thế nhưng lại không phải cao thủ trong một sở nghiên cứu hàng đầu thế này. Nghĩ không ra nguyên nhân, Trình Ý Ý dứt khoát cho rằng vận khí của mình tốt, cứ thế thân nhiên tiếp nhận.

Từ cửa xe buýt nhìn sang bên đường, một toà kiến trúc trụ sở khoa học màu trắng đứng sừng sững làm cho người nhìn bỗng dưng có một cảm giác phóng khoáng.

Ở trong tòa nhà lớn này có hơn mười vị viện sĩ đức cao vọng trọng của trung khoa viện đang làm việc. Cho dù làm chung trong một tòa cao ốc thế nhưng Trình Ý Ý cũng rất ít có cơ hội nhìn thấy bọn họ. Những tiến sĩ mới bước vào tòa nhà này chủ yếu là nắm vững các mức xích sinh vật, công việc chính là thu thập hàng mẫu, làm thí nghiệm, giám sát và chỉnh sửa số liệu trên máy tính và các công việc văn phòng lặt vặt.

Trên xe buýt quá ồn ào, cô khép mắt thêm vài phút đồng hồ, lúc xuống xe quàng thâm dưới mắt vẫn chưa tan hết. Liên tục ngáp mấy cái, Trình Ý Ý không hề thích thú thậm chí còn có vài phần bức bối. Thế nhưng lúc đi đến trước phòng bảo vệ của tòa cao ốc, cô lại thu về vẻ mặt u ám kia.

- Chào buổi sáng.

Trình Ý Ý lên tiếng chào nhân viên bảo vệ, sau đó nhe răng cười thật xinh đẹp. Dù cho mỗi ngày được chào đến mấy lần, thế nhưng đối diện với khuôn mặt tươi cười của Trình Ý Ý, bảo vệ An đại ca vẫn cảm thấy thụ sủng nhược kinh, trông thấy cô từ xa đã vội nhún nút mở bằng điện.

Cô gái này lớn lên xinh đẹp động lòng người, giống như đại minh tinh trong phim ảnh vậy. Lúc cười lộ lên hấp dẫn đến mười phần. Mỗi người trong phòng an ninh hầu như đều biết cô, hoàn toàn không giống với những nữ tiến sĩ khác suốt ngày nghiêm mặt, cô giống như một cô sinh viên hơn. Những phần tử này không mấy kiêu ngạo, giống như cô gái này rất bình dị, gần gũi, một chút cao ngạo cũng không có.

Sau khi nói lời cảm ơn Trình Ý Ý lấy ra thẻ công tác đeo lên mới bước vào trong.

Trên đường đi không gặp được mấy người, gặp ai cô cũng cười tươi chào hỏi. Chỗ Trình Ý Ý làm việc là phòng A141, cả phòng tổng cộng có bốn người đều giống như cô là tiến sĩ vừa ra trường.

Tối sớm, những người khác trong văn phòng còn chưa đến, chỉ có vị sư huynh Tiểu Khánh là đang ngủ say trên ghế sa lon. Hai người đã đến giai đoạn cần dốc sức giám sát, vì cần ghi chép số liệu đúng giờ thế nên Tiểu Khánh đã ở trong phòng thí nghiệm trông suốt cả đêm.

Sô pha bằng da ở văn phòng khá cứng, Tiểu Khánh bọc mình trong áo lông, râu ria trên cằm đã dài ra. Trên thân còn tùy ý xếp mấy tờ báo, tay chân chông vó không hề có hình tượng. Giống như cảm giác được có người bước vào, anh ta bất an nhúc nhích hai cái, nhưng cũng không tỉnh lại.

Thời gian của một người đàn ông trôi qua cầu thả như vậy đấy, trời lạnh đến thế nhưng ngủ vài hôm cũng không biết mang theo tấm chăn.

Trình Ý Ý lắc đầu, cắt kỹ bọc tài liệu rồi đi rót hai tách cà phê nóng, một cho mình một ly còn lại đặt lên bàn trà trước mặt sư huynh.

Cởi bỏ lớp áo khoác bên ngoài, mang vào áo blouse trắng của phòng thí nghiệm. Lại tưới nước cho mấy chậu hoa bên bộ cửa sổ, Trình Ý Ý mới bật máy tính lên.

Cô vừa đặt mộng xuống chưa được vài phút, thì chuông báo điện thoại trong phòng vang lên. Hình như là chuông báo của Tiểu Khánh.

Dường như sợ không thể đánh thức bản thân nên Tiểu Khánh bật âm lượng lớn nhất. Lúc này vang lên, Tiểu Khánh giật thót mình trong nháy mắt trở nên tỉnh táo, ngồi dậy ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường.

Sau khi nhìn rõ thời gian, Tiểu Khánh cũng không kịp lau mặt, chỉ vội vàng chào hỏi Trình Ý Ý sau đó sai chân bước khỏi phòng thí nghiệm.

Trình Ý Ý cũng đã quen. Ở trong phòng thí nghiệm này, nếu như phạm lỗi bị giáo sư phát hiện, thì họ có thể dùng quyền hạn của mình để xô ngã mình, nếu không cẩn thận thì tâm huyết vài ngày sẽ thành nước đổ lá môn trong vài phút. Thực tế là hai vị kia, Bác Đạo và giáo sư Phùng đều rất nghiêm khắc, bảo thủ, là hai lão già trong mắt không được dính chút bụi. Bởi vì yêu cầu của ông ấy rất cao, đến nay Tiểu Khánh vẫn chưa thể tốt nghiệp tiến sĩ, hiện tại dưới tay Phùng giáo sư lại tiếp nhận thêm Trình Ý Ý, hai người quả thành đã trở thành khó anh khó em rồi.

Sửa sang lại cái mở đầu, Tiểu Khánh cũng mang theo sổ ghi chép số liệu trở về. Tinh thần anh ta rất mệt mỏi, dưới mắt đều là quãng thâm, nâng tách cà phê lên rót vào trong miệng.

- Vất vả rồi, sư huynh - Trình Ý Ý cười đến ngọt ngào, nháy mắt mấy cái - Cần thêm cà phê không? Em đi lấy cho anh.

Tiểu Khánh uống một hơi cạn, buông ly quệt miệng, khoát tay nói:

- Không cần.

Anh ta đặt sổ liệu ghi chép lên bàn, cả người mệt mỏi dựa vào ghế sa lon, giọng nói không có sức lực:

- Ý Ý, sư huynh của em không tốt nghiệp được phải mất trắng niên sớm rồi...

- Sư huynh phong nhã hào hoa, sao có thể chứ.

Trình Ý Ý âm giọng an ủi, đón lấy bản ghi chép lấy máy tính so sánh, lại nói:

- Bây giờ em trông coi, sư huynh anh đến nhà ăn sáng đi.

Nghe nói có thể ăn, Tiểu Khánh ngáp dài một cái, tinh thần tỉnh táo hơn, đứng dậy động xương sống vài cái, bộ dáng tươi cười:

- Quả nhiên là sư muội tốt.

Tiểu Khánh tìm trong ngăn kéo lấy ra thẻ com:

- Anh đi một chút sẽ về.

- Cảm ơn sư huynh đã khen - Trình Ý Ý mím môi cười, phất tay nói - Nhanh đi đi.

Tiểu Khánh vừa bước ra cửa thì Trình Ý Ý cũng thu lại nụ cười.

Sắc mặt cô nhàn nhạt, đôi môi đỏ căng kéo thành một đường, thậm chí còn có chút lạnh lùng. Kéo ngăn tủ ra, điện thoại nằm yên tĩnh trên xấp giấy tờ. Theo độ sáng của màn hình, lượng pin chắc đã đến vạch đỏ rồi. Biểu hiện ba mươi lăm cuộc gọi không nhận.

Đôi mắt Trình Ý Ý đang sáng trưng bỗng dưng tĩnh mịch, tâm tình trong nháy mắt u ám, đáy lòng lại giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, sinh ra một khoái cảm khó nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chương 02:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Chỉnh sửa xong số liệu thì thời gian đã qua hết nửa giờ.

- Sớm vậy sao, Ý Ý?

Diêu Lan đẩy cửa bước vào thì vô cùng ngạc nhiên. Cô ấy khoảng chừng ba mươi tuổi, làn da trắng nõn, bên ngoài khoác một chiếc áo màu xanh ngọc, mái tóc kẹp gọn phía sau gáy. Tuy rằng mặt mũi khá bình thường thế nhưng lại toát lên một khí chất rất tao nhã.

- Nào có - Trình Ý Ý vội vàng cười nói - Em cũng vừa mới đến một lát. Mùa đông lạnh đến cắt thịt, thật sự là khó thức giấc.

- Đúng vậy. - Diêu Lan gật đầu đồng ý - Mùa đông năm nay quả thật lạnh hơn năm trước. Đồng Đồng cứ ồn ào không chịu rời giường để đến nhà trẻ, làm chị tức gần chết.

Diêu Lan vừa tốt nghiệp đại học thì đã lập gia đình, cũng chưa tốt nghiệp tiến sĩ mà đứa trẻ trong nhà đã đến tuổi đi nhà trẻ rồi.

- Đồng Đồng còn nhỏ, ngược lại em còn thấy trẻ con bướng bỉnh một chút mới thông minh đấy. Khi còn bé em cũng rất bướng bỉnh.

Trình Ý Ý tiếp lời, đứng dậy bê ly nước sau đó lại đặt lên bàn Diêu Lan mấy tấm vé.

- Đây là vé Hoan Nhạc cóc sao?

Diêu Lan kinh hô lên.

- Học sinh cho đây - Trình Ý Ý cười đáp trả lời cô ấy, giọng nói ôn hòa lại thành thật - Không phải là Đồng Đồng cứ nhao nhao đòi sao?

- Đây cũng quá không biết xấu hổ rồi, mấy hôm nay vé Hoan Nhạc cóc không dễ mua đâu. - Cơ mặt Diêu Lan giật giật, đẩy về mấy tấm vé kia - Ý Ý, hay là mấy người trẻ tuổi bọn em cứ giữ lại mà chơi đi.

Hoan Nhạc cóc là một công viên trò chơi cỡ lớn ở thành phố G, ngày thường rất khó để đến đó một chuyến chứ nói gì là đến dịp lễ cuối năm.

- Ba vé vừa đủ cho gia đình Lan tỷ đây. Đứa bé không phải là sớm muốn đi rồi sao? - Trình Ý Ý âm giọng khuyên - Còn chưa kể công tác trợ giảng là Lan tỷ giới thiệu em với người ta đấy, còn chưa hậu tạ chị nữa.

Câu nói này rất được lòng người, Diêu Lan cũng cười rộ lên:

- Đây đâu phải công của chị, nếu không phải em có năng lực thì người ta cũng không nhận rồi.

Giọng điệu đã buông lỏng hơn rất nhiều, Trình Ý Ý thấy thế lại đẩy mấy tấm vé kia đi:

- Dù sao em cũng chỉ một mình, chơi không có gì vui, còn chưa kể cũng không có thời gian rảnh. Đứa bé gọi em một tiếng dì, vậy coi như đây là quà người dì như em tặng cho Đồng Đồng đi.

Lần này Diêu Lan cũng không từ chối nữa, nhận lấy mấy tấm vé chỉ là không nhận được mà bật cười nói:

- Thật sự là không tưởng tượng được bộ dáng lúc bé em bướng bỉnh đến thế nào. Đồng Đồng lớn lên bằng một nửa em thôi thì chị nằm mơ cũng có thể cười rồi.

- Chị đừng đùa em nữa, Lan tỷ, Đồng Đồng giống như chị vậy sao có thể kém hơn được...

Trình Ý Ý cười cười khách sáo đáp lại vài câu, làm cho Diêu Lan mặt mày hớn hờ thế nhưng đáy lòng lại thờ dài một hơi. Trình Ý Ý là người có năng lực, vừa xinh đẹp lại vừa biết phấn đấu. Đừng nói là một nửa, Đồng Đồng chỉ được một phần mười cô ấy thôi thì người làm mẹ như cô cũng đã rất hài lòng rồi.

Trình Ý Ý quả thật rất thông minh, điểm chết người nhất chính là ở chỗ cô hiểu rõ ưu thế của mình.

Cũng không biết từ nhỏ cô học được sự lạnh lợi nhiệt tình ấy ở đâu, mà chỉ cần cô nguyện ý thì có thể dễ dàng nịnh nọt được bất kỳ ai. Đôi mắt đào hoa cong cong, giọng nói ngọt ngào rõ ràng, nghe thôi cũng ngọt đến tận đáy lòng rồi.

Khi đó Trình Ý Ý cũng không che giấu năng khiếu của mình làm gì, một đứa bé đáng yêu rất dễ dàng làm người khác thương xót. Chỉ cần cô bày ra bộ dáng chực chờ khóc mặc dù biết cô là người gây lỗi thế nhưng cũng không ai đành lòng mà trách phạt.

Nhưng tính tình như vậy là không được bạn bè cùng lứa ưa thích. Lúc học trung học, Trình Ý Ý bị một cái tát của người ta làm thức tỉnh cũng học được cách thu lại mình.

Lên trung học, Trình Ý Ý dậy thì sớm, lại là thiếu nữ đầu tiên trở hết tài năng, vòng eo thon như lá non chấp chờn trong gió, ngũ quan tinh xảo không thể chê vào đâu được, lại thêm chiếc răng khềnh ngọt ngào, làm cho một số cậu nhóc bắt đầu rục rịch.

Quanh năm ngấn bàn của cô chất đầy thư tình, khi ấy còn có vài anh học sinh cấp ba vì nghe danh cô mà thường xuyên chạy đến hành lang trung học. Nếu như không phải

bọn họ cứ đứng ngoài cửa sổ rón rén lên nhìn thì có lẽ Trình Ý Ý đã tin rằng bọn họ chỉ là đi ngang qua.

Trình Ý Ý chỉ nhận những món quà và thư tình để trong ngăn kéo thể nhưng cũng không kết giao với bất kỳ ai. Chủ nhân của những bức thư tình này là ai cô không biết cũng không quan tâm, cô cứ như vậy hưởng thụ cảm giác được người khác yêu thích. Nhưng như vậy lại rước đến tai vạ.

Không biết người nào đó gửi thư tình cho cô bị bạn gái phát hiện. Mà người kia lại là đại tỷ cấp ba, cô ta đã sai người dưới tay mình đến phòng học gọi Trình Ý Ý ra, dắt đến sân thượng trường cấp ba để giáo huấn.

Những vị học tỷ cao to kia bắt cô phải trả lại thư tình, còn bức Trình Ý Ý phải cúi đầu xin lỗi và vô số yêu cầu quá phận khác.

Trả lại thư tình còn chưa tính, thế nhưng chuyện này Trình Ý Ý cảm thấy mình không hề sai. Cô cũng đâu phải thần thánh, đâu quản được việc người ta có viết thư tình cho mình hay không.

Kết quả của việc không chịu xin lỗi là bị người ta dùng vũ lực. Đó là cái bạt tai đầu tiên trong đời cô nhận lấy. Tiếng vang thanh thúy, chói tai. Một cái bạt tai kia để lại cho cô ấn tượng sâu sắc, vừa thẹn thùng lại vừa khúat nhục.

Nhưng điều làm cho cô cảm thấy tổn thương không phải một cái tát này, mà là những người bạn học thường ngày vẫn chung đụng ngồi học cùng cô lại có thể tro mắt nhìn cô bị đưa đi. Không ai báo với giáo viên, hay là dùng cách nào đó để bảo vệ cô một chút. Nếu như không phải đến cuối cùng có người giúp đỡ thì đồng phục của cô có lẽ cũng đã bị đám người kia xé nát, lưu lại một vết nhơ trong đời.

Thường ngày duyên của cô thoạt nhìn cũng tốt, lúc trước cũng vì ba cô mà có nhiều người nịnh nọt cô. Biểu hiện ra bên ngoài rất là màu mè thế nhưng bạn bè chân chính lại không có nổi một người.

Những điều này thật sự rất khó chịu. Sau tháng đầu tiên ba cô bị bỏ tù, đối với cô mới lộ ra một góc của núi băng.

Thua thiệt lớn như vậy Trình Ý Ý mới bắt đầu thức tỉnh.

Kỳ thật cô có năng lực lôi kéo tình giao hảo với những bạn học xung quanh. Thế nhưng đó là trên cơ sở Trình Ý Ý tự nguyện bỏ ra công sức. Đối với bạn bè cùng trang lứa, cô thường có sức ép về chỉ số IQ ưu việt của mình, vậy nên cô cũng không thật sự có tâm tư kết thân với người khác. Đơn giản một câu ngắn gọn đã tổng quát được, đó chính là bệnh công chúa.

Vị học tỷ dẫn đầu đánh cô cũng đã bị đuổi học, cảm giác khúat nhục khắc sâu trong thân thể Trình Ý Ý suốt hai học kỳ cũng kết thúc. Ăn một vỏ lại có thể khôn ngoan có cái nhìn xa trông rộng. Từ đó về sau cô cũng đã học được cách thân thiện với những người xung quanh, ai biết được những người này đến ngày nào đó có dùng được hay không.

Cô nói lời ngon ngọt, cứ ca ngợi hết lời giống như lời nói chẳng mất tiền mua vậy, dù cho có lúc lời nói kia trái với lương tâm thì cô cũng không mất đồ tim đập nhanh. Một đôi mắt đào hoa lúc nào cũng cho người nhìn thấy thiện cảm, hơn nữa lời nói còn khảm đến tận đáy lòng người nghe, ngẫu nhiên lại cứu tế một số ơn huệ nho nhỏ càng làm cho mọi người thụ sủng nhược kinh.

Từ sau biến cố gia đình, một cái tát kia đã dạy cô biết cách đưa đẩy thật khéo léo, mà hầu như kết tình giao hảo với người khác cũng đã thành bản năng. Phàm là bạn học hay tiền bối khi nhắc đến tên cô đều hết lời khen ngợi, dần dà chẳng còn ai nhớ rõ tính cách lúc đầu của cô nữa.

Diêu Lan có vài phần phần tử trí thức thanh cao, đối với người trong phòng cũng không ngừng cảnh giác. Cô và Trình Ý Ý khác giáo sư, xếp lớn cũng không giống nhau theo lẽ bình thường thì trừ phi làm cùng một văn phòng còn không thì hai người sẽ không cùng xuất hiện.

Nhưng Trình Ý Ý là ai? Chỉ cần cô bỏ ra tâm tư thì có thể lôi kéo không ít người. Đến sở nghiên cứu làm chưa được vài ngày Diêu Lan đã nhiệt tình mời cô về nhà làm khách rồi.

Ở sở nghiên cứu, trợ cấp của tiến sĩ xem như là cao nhất trong ngành sản xuất rồi. Thế nhưng vền vền cũng chỉ được một nghìn năm trăm tệ. Cộng thêm tiền thưởng của giáo sư, trường học phát ba trăm thì mỗi tháng tiền lương cơ bản của Trình Ý Ý là hai nghìn ba trăm tệ. Chi phí ở thành phố G rất đắt, không có thêm khoản thu nhập thì chỉ dựa vào từng ấy tiền trợ cấp thì căn bản không sống nổi.

Những giáo sư khác còn có thể nhận ít hạng mục từ chỗ xí nghiệp, phân cho các học sinh của mình đi làm, nếu lúc có vận khí tốt thì mỗi tháng sẽ kiếm được một khoản lớn. Vận khí Trình Ý Ý cũng không tốt đến vậy, cô và Tiêu Khánh cùng những vị cấp cao là thành phần cương trực sau cùng của sở nghiên cứu, say mê theo giáo sư học hỏi, căn bản là xem thường những việc kia.

Hoàn cảnh gia đình Tiêu Khánh rất tốt, thỉnh thoảng sẽ gửi thêm trợ cấp, trôi qua rất nhẹ nhàng. Nhưng Trình Ý Ý thì thảm rồi, lúc mới đến thời gian trôi qua thật vất vả. Nghèo rớt mòng tơi, mỗi tháng đều gặm bánh bao trắng. Điều đáng vui mừng duy nhất chính là sở nghiên cứu còn cấp cho ký túc xá, bớt được một khoản đi thuê tiền nhà.

Chồng của Diêu Lan là quan chức ở thành phố G, đại khái Diêu Lan cũng thấy cô đáng thương, thật sự không đành lòng thế nên mới giới thiệu cô công việc trợ giảng kia. Bởi vì giáo sư ở thành phố G được đặc biệt mời đến, bình thường đều là giảng bài ở cuối tuần, điều này vừa phù hợp với thời gian của Trình Ý Ý, khiến cô rất hài lòng hơn thế nữa là thỏa mãn.

Mỗi tiết học kiểm được hai nghìn tệ, thế nên mỗi tiết học Trình Ý Ý cũng được trợ cấp hai trăm tệ, mỗi tuần hai tiết học, một tháng cô cũng kiểm được hai nghìn tệ.

Tuy rằng tiền lương khá ít thế nhưng mỗi ngày đều ngâm mình trong phòng thí nghiệm chỉ khoác blouse trắng, cô cũng không cần mua thêm áo quần hay đồ trang điểm. Bốn nghìn tệ dùng tiết kiệm một chút cũng có khoản để dành.

Cũng vì như thế mà cô không hết cảm kích Diêu Lan. Thế nhưng công việc trợ giảng này nhìn như đơn giản. Chỉ cần chú nhật đến làm nhưng thực tế cũng tốn khá nhiều thời gian.

Mỗi tuần không chỉ cần thu và chấm bài tập của học sinh, còn phải chuẩn bị tài liệu cho khóa học, rồi đăng ký thành tích, sửa sang lại hồ sơ dạy học... Những chuyện vụn vặt mà phức tạp, không hao tốn chất xám thế nhưng lại hao phí thể lực, nhiều khi còn làm cho người ta bực bội.

Hơi ẩm từ ly nước tản ra bốc hơi mù mịt, Trình Ý Ý xoa xoa khóe mắt cay cay của mình, tắt hồ sơ điện tử đã hoàn thành, bung ly lên nhấp một ngụm, lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ.

Kim đồng hồ đã chỉ đến tám rưỡi.

Trình Ý Ý ngồi nghiêm chỉnh lại, gọi Tiêu Khánh nhanh chóng trở về. Sau đó lại xem báo cáo thí nghiệm một lần, xác định không bỏ sót điều gì mới dời ánh mắt về phía cửa phòng khá yên tĩnh, nội tâm cũng lo lắng hơn.

Một giây sau cửa mở ra.

Người vào không phải là giáo sư Phùng mà là tiểu sư đệ đồng môn của Diêu Lan Trịnh Khoan. Hắn ta vừa nhìn thấy bộ dáng Trình Ý Ý như Lâm Đại Dịch thì cười rộ lên:

- Lại chốt dạ khẩn trương hả.

Cùng làm việc trong một văn phòng, Trịnh Khoan này là người nhỏ tuổi nhất đấy. Bởi vì nhảy cấp thế nên còn nhỏ hơn Trình Ý Ý vốn đến trường sớm một tuổi. chàng trai này dáng người cao ngất, mặt mày tuấn tú, luôn luôn tích cực học hỏi thế nên rất được giáo sư hướng dẫn yêu thích, tự nhiên cũng hiểu được cảm nhận của Trình Ý Ý.

Trình Ý Ý vô lực xua xua tay:

- Đừng làm rộn nữa, giáo sư của tôi sắp đến rồi. Cậu đứng chỗ ấy sẽ cản đường của ông ấy.

Trịnh Khoan nghe vậy thì dời đi, vừa ngồi xuống chỗ ngồi thì quả nhiên giáo sư Phùng đã đến.

- Trình Ý Ý.

Giáo sư Phùng đứng ở cửa gọi tên cô. Trình Ý Ý lập tức đứng dậy, cung kính cúi đầu chào:

- Giáo sư.

- Mang tất cả bài tập và tư liệu thí nghiệm mấy ngày nay, hai phút sau có mặt tại phòng làm việc của tôi.

Giáo sư Phùng đã gần sáu mươi tuổi, dáng người cao gầy, xương gò má hơi cao. Mái tóc hoa râm, đôi mắt sáng quắc, môi mím chặt, thoạt nhìn qua nhìn ông ấy thêm uy nghiêm không lường.

- Vâng.

Dừng lại một chút, ông ấy lại hỏi:

- Tiêu Khánh đâu?

- Sư huynh ở lại phòng thí nghiệm cả đêm, mới vừa đi rửa mặt rồi, em sẽ thông báo anh ấy cùng đi.

Phùng giáo sư thu lại ánh mắt dò xét, gật đầu rồi rời đi.

Lúc Phùng giáo sư vừa quay người thì Trình Ý Ý cũng lập tức đối chiếu lại những tài liệu mà giáo sư yêu cầu, kỳ thật những thứ này cô đã chuẩn bị thật tốt, thế nhưng bây giờ lại sợ sẽ bỏ sót thứ gì đó.

Trước khi xuất phát, rốt cuộc Tiêu Khánh cũng thở hồng hộc chạy về.

- Xếp đủ rồi chứ?

- Đủ rồi sư huynh.

Trình Ý Ý chỉ chỉ lên miệng. Tiêu Khánh vội vàng lau sạch vụn bánh mì bên khóe miệng, lại nói:

- Chúng ta mau đi thôi.

Sắc mặt cả hai đều giống như từ tù đến pháp trường vậy, khá là sợ hãi.

Được giáo sư Phùng nghiêm khắc như vậy hướng dẫn vừa có lợi lại vừa có hại đấy. Vắt vả, cơm ba bữa không cố định, không được lên uống nước. Từng giây từng phút trôi qua đều kéo căng tinh thần. Giáo sư Phùng không phải dầu muối, không cần cố hết sức nịnh nọt, ông ấy chỉ thích những học sinh hăng say dốc lòng làm nghiên cứu. Kiểu chỉ dạy như vậy có thể dồn ép người ta làm ra thành tích, ít bị phụ thuộc những thứ bên ngoài, hơn nữa cũng rất khinh thường việc trộm cướp thành quả của học sinh.

Văn phòng làm việc gần ngay trước mắt, Trình Ý Ý ôm chặt tư liệu, sửa sang lại tóc sau đó lễ phép gõ cửa:

- Giáo sư.

- Vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 03:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Văn phòng của giáo sư là nơi dừng lại để chỉnh sửa toàn bộ.

Trước khi bắt đầu đề tài, cả hai người đều rất ít khi tiếp xúc với hệ thống CRISPR-Cas. Rất nhiều kiến thức là do giáo sư Phùng bù đắp lại khi đã được tuyển chọn vào đề tài hướng dẫn. Lần đầu tiên nhất định sẽ chưa hoàn chỉnh, có rất nhiều sai sót, ở trong mắt của các giáo sư hướng dẫn khác có lẽ chẳng là gì thế nhưng với giáo sư Phùng một nửa điểm sai cũng không lọt được.

- Cas lòng trắng trứng C2c1 có thể thay bằng Cas9? Số liệu bìn xín này ngay cả tôi cũng không lừa được, hai em còn muốn thuyết phục người nào?

Một đóng sách vở và tài liệu văn bản đều bị giáo sư Phùng ném ra ngoài cửa.

- Hàng loạt thí nghiệm và kiểm soát tôi cần đâu? Nói cho tôi biết nó ở đâu?

Ngay cả bản báo cáo cũng không may mắn thoát khỏi.

- Tiêu Khánh, em cảm thấy với trình độ luận văn như thế này tôi sẽ không biết xấu hổ mà cho em tốt nghiệp sao?

Tiêu Khánh kéo Trình Ý Ý tự giác rời khỏi văn phòng giáo sư. Cửa phòng cũng đóng mạnh lại.

...

Hai người đều không nghĩ đến giáo sư Phùng lại giận dữ đến vậy. Bên ngoài cửa phòng làm việc là một mảnh bừa bộn, tài liệu văn bản đều rơi tán loạn trên mặt đất.

Trình Ý Ý là tân sinh còn đỡ, thế nhưng Tiêu Khánh lại là sinh viên lưu ban còn chưa được tốt nghiệp thì bị chửi đến thương tích đầy mình. Suốt cả một buổi sáng cũng không thể ngẩng đầu lên. Tư liệu của thí nghiệm giai đoạn ba đều bị ném vào thùng rác. Đến đây thì nỗ lực của hai người trong gần nửa tháng trôi theo dòng nước rồi.

Người bên ngoài cũng không thể tưởng tượng được giáo sư Phùng thoát nhìn nhả nhận như vậy nhưng khi tức giận lại có uy lực lớn như thế.

Sửa sang xong tài liệu rơi trên mặt đất thì cũng đã qua giờ cơm trưa rồi.

- Ý Ý, anh trông phòng thí nghiệm em đi ăn cơm đi.

Tiêu Khánh nói với cô. Trình Ý Ý vẫn có chút ỉu xiu, cô khoát tay nói:

- Sư huynh đi ăn trước đi, em muốn ở phòng thí nghiệm yên tĩnh một chút.

Bất kì ai thì cũng vì cả buổi sáng bị la mắng mà không nuốt nổi cơm. Tiêu Khánh đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng cô lác đầu. Quen biết gần bảy năm,

anh biết rõ tính tình Trình Ý Ý không thể nào khuyên nhủ được. Cô thoát nhìn là nhu hòa như vậy thế nhưng bên trong lại cứng rắn hơn người.

....

Một người trong phòng thí nghiệm luôn chăm sóc từng vi sinh vật một thể nhưng bây giờ lại trở về điểm đầu xuất phát, Trình Ý Ý có chút tâm phiền ý loạn không thể nói thành lời.

Tiến độ quay ngược lại, khẳng định thí nghiệm qua năm sau vẫn chưa thể kết thúc, kế hoạch tiền trợ cấp và tiền thưởng cũng trôi theo dòng nước rồi.

Lúc trước cô chọn công trình sinh vật hoàn toàn là vì hứng thú. Nhưng không quan tâm nhiều chuyện thú vị, mỗi lần lập trình máy móc đi đi lại lại đều sẽ cảm thấy rất buồn tẻ. Huống chi làm việc trong phòng thí nghiệm vốn đã đơn điệu không thú vị rồi.

Đại khái kinh nghiệm càng dày, thì chuyện phải suy nghĩ cũng càng nhiều. Trong khoảng thời gian này, mỗi lần Trình Ý Ý nhớ đến hơn một nghìn ngày đêm chỉ ở trong phòng thí nghiệm thì chính mình cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

Cô không theo tín ngưỡng, cũng không say mê học hỏi như giáo sư Phùng. Tướng mạo và năng lực của cô hoàn toàn giúp cô kiếm được một người đàn ông không tệ trải qua cuộc sống nhàn nhã.

Chẳng có lý do gì để cô phải kiên trì đến bây giờ cả. Nghĩ đến đây, Trình Ý Ý bỗng nhưng hoảng hốt, nếu như không thể tìm một lý do tiếp tục...

Có lẽ đó cũng chỉ vì không cam lòng. Về phần đến cùng là không cam lòng điều gì thì ngay cả cô cũng không hiểu rõ.

...

Thứ bảy theo lẽ thường thì cô phải đến lớp học thành phố G.

Trình Ý Ý xấp xếp thứ tự hạng mục từ trên xuống dưới suốt năm mươi phút, lại mất mười phút để kiểm tra máy chiếu, sau đó thì bắt đầu kiểm tra hòm thư bài tập.

Còn ba mươi phút nữa là đến giờ học sinh đến lớp.

Trong tất người ngoài những nghiên cứu sinh này có tổ chất thật không tệ. Thế nhưng trong lòng Trình Ý Ý hiểu rõ, đại đa số người đến sớm là vì muốn kết giao làm quen với cô.

Người chủ giảng khóa học này là giáo sư được mời đến. Chỉ chủ nhật mới lái xe từ những thành phố khác đến đây để dạy, xong tiết học thì vội vàng trở về. Bình thường giống như một người quản lý chỉ cần vung tay thôi, Trình Ý Ý không chỉ chịu trách nhiệm phê chữa bài tập còn phải đánh giá bài kiểm tra cuối kỳ của đám học sinh này.

Cũng có thể nói Trình Ý Ý trực tiếp nắm trong tay quyền sinh sát của bọn họ.

Trợ giảng trẻ tuổi xinh đẹp, bình dị gần gũi so với giáo sư lâu năm nghiêm khắc, bảo thủ hiển nhiên dễ nói chuyện hơn nhiều. Trình Ý Ý cũng vui vẻ hòa đồng với bọn họ, đương nhiên bài tập kiểm tra cuối cùng phải đánh giá ra sao, phân công thế nào cứ giao thiệp là được.

Một toán học sinh ngồi bên dưới trông mong nhìn thấy cô chấm bài. Trình Ý Ý cũng không phê chữa bài tập nữa mà dứt khoát đóng hòm thư lại, trò chuyện với mọi người.

- Trợ giảng, cô xem qua chương trình “nhân tài trời sinh” chưa? Gần đây rất hot đấy?

Chưa xem. Cả ngày hôm nay cô mệt mỏi như con chó, làm sao có thời gian và tâm tình để xem tiết mục nào cơ chứ.

- Là chương trình mới ra sao?

Trình Ý Ý mỉm cười ầm giọng trả lời.

Trình Ý Ý tùy ý trả lời, Đào Hoan đã kích động cười rộ lên, hào hứng nhìn cô giới thiệu:

- Đó là một chương trình tuyển chọn nhân tài, nghe nói đến cuối cùng sẽ thành lập một đội để thi đấu với đội tuyển nước ngoài. Nói thật trợ giảng à, em thấy cô thật sự thích hợp tham gia đó.

Trí nhớ của Trình Ý Ý rất tốt. Từ sau lần điểm danh thì chưa từng thấy cô gọi sai tên ai.

Đào Hoan đã từng thấy danh bạ của cô rỗng tuếch, hoàn toàn không có danh sách liên hệ. Không phải vì quen ít người mà là do không cần phải lưu lại. Bởi vì đại não của Trình Ý Ý đã nhớ rõ số điện thoại của từng người rồi. Từ giáo sư cho đến các học sinh chừng một trăm người không hề bỏ sót ai.

Ánh mắt Đào Hoan đầy mong đợi nhưng Trình Ý Ý chỉ cười rộ lên:

- Tôi cũng muốn mình là một thiên tài, thế nhưng tôi không phải.

Đôi vai trĩu xuống, biểu cảm giống như thật tiếc nuối. Sau đó lại quay người ôm lấy tập giáo trình cần phát cho học sinh đưa cho Đào Hoan một bản.

- Cô hãy tin đi, trợ giảng.

Đào Hoan nóng nảy nhắm mắt theo ngay sau lưng Trình Ý Ý:

- Điện thoại di động của em có tài khoản APP “Thiên tài trời sinh”, đều là đề ra của chương trình, cô xem qua là biết mà.

- Nhanh học đi, Đào Hoan.

Trình Ý Ý nhẹ nhàng nhấn mạnh. Đào Hoan cũng không thể không nhận ra trợ giảng có ý từ chối, muốn cô hãy thôi đi thế nhưng cô lại không cam lòng. Vậy nên Đào Hoan đành mặt dày mảy dạn nói:

- Trợ giảng, trò chơi này em đã chơi hai tháng nhưng cũng không qua được. Coi như cô tùy tiện nhìn qua giúp em giải toàn bộ đi.

Câu cuối cùng gần như là làm nũng, cơ thể Trình Ý Ý run lên một cái, lại nhớ đến tình nghĩa của mấy tấm vé kia rồi cuộc cũng phải quay người, đặt xấp giáo trình vào tay Đào Hoan, nói:

- Em phát đi, đưa đề cho tôi xem một chút.

Nếu không phải sợ lãng phí thời gian thì cô cũng muốn xem xem đề bài của chương trình kia khó đến đâu.

- Vâng.

Đào Hoan hoan hô một tiếng, nhanh chóng mở APP ra đưa cho cô.

Kỳ thi đại học năm đó, Trình Ý Ý đã chen lấn hơn một vạn học sinh để vào được Sùng Văn, hơn nữa còn đạt điểm cao trong hệ sinh vật, trở thành một bông hoa “cao lãnh” trong học viện có tỷ lệ nam nữ là 9:1. Từ lúc còn nhỏ điều cô sợ nhất là chỉ số thông minh không đủ dùng.

Giới diện APP chỉ có ba thư mục đề, sổ độc, tính nhẩm và mấy bức tường thần bí hình vuông. Đằng sau mỗi bài tập là một đề bài, sau khi qua cửa mới có thể giải khóa.

Toàn bộ giới diện cũng là một loạt bài tập, chủ nhân rõ ràng còn không làm được mấy đề. Trình Ý Ý không nhìn được mà xoa xoa huyết thái dương. Đào Hoan nói chỉ số thông minh của cô ấy chưa đủ dùng quả nhiên không phải khiêm tốn....

Cúi đầu nhìn đồng hồ, còn hai mươi phút nữa đến giờ lên lớp. Trình Ý Ý tùy ý tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, sau đó giúp Đào Hoan qua màn.

Cô khá hứng thú khi ấn mở được sổ độc đầu tiên. Đề lớn mở ra bên trong có bảy cửa nhỏ, độ khó càng về sau càng khó. Đào Hoan mới qua được cửa thứ tư. Mà câu hỏi của mấy cửa sổ độc này càng về sau càng khó giải đáp.

Ví dụ như cửa đầu tiên của sổ độc Trình Ý Ý có thể không thêm suy nghĩ mà điền vào chỗ trống, thế nhưng càng về sau tốc độ sẽ càng chậm.

Lúc Đào Hoan phát xong giáo trình thì Trình Ý Ý cũng đã giải được mấy cửa mà lúc trước cô kẹt lại rồi.

Trước mặt không có giấy nháp chỉ có thể dựa theo trí nhớ mà ghi nhớ các giả thiết. Trong mắt của Đào Hoan thì Trình Ý Ý quả thật không cần tốn sức đã vượt qua màn thứ tư.

- Nhanh như vậy, trợ giảng cô làm như thế nào thế?

Đào Hoan hoảng sợ nói.

- Xùy.

Trình Ý Ý ý bảo cô ấy im lặng, sau đó điền tiếp con số cuối cùng vào ô trống. Tiếp theo những Maza Sudoku, Maza sổ độc bắn ra ngoài. 16x16 ô đầy.

Nhìn màn chơi mà cô kẹt lại gần nửa tháng nay đã được Trình Ý Ý giải trong mấy phút, Đào Hoan thiếu chút nữa quỳ rạp đầu xuống đất rồi.

Cô gần như là sùng bái, đứng bên cạnh Trình Ý Ý. Thông minh còn chưa nói, người cũng rất xinh đẹp.

Trợ giảng có đôi mắt đào hoa sáng ngời, lại có trí tuệ, làn da trắng nõn, chiếc mũi cũng rất tinh xảo, ngũ quan kết hợp tạo thành đường cong hoàn mỹ. Mái tóc mềm mại xòa sau lưng để lộ ra vầng trán rộng xinh đẹp.

Tổng hợp những điểm này lại hình như có chút quen mắt, giống ai chứ?

Đôi lông mày Đào Hoan nhíu chặt, tuy nói bên cạnh cô có rất nhiều người đẹp thế nhưng gương mặt hình trái xoan với đôi mắt đào hoa như trợ giảng thì hầu như không gặp nhiều. Đến cùng thì cô đã từng gặp người nào giống vậy đây?

Đào Hoan cũng không để ý đến Trình Ý Ý nữa, mãi cho đến khi Trình Ý Ý qua được màn thứ năm, nở ra nụ cười hài lòng thì cô mới nhớ đến gương mặt

ấy, không nhìn được mà hét lên:

- Tổng An An.

Tướng mạo của Trình Ý Ý có chút đặc biệt, khi cô nghiêm mặt không cười thì nhìn như nữ thần lạnh lùng. Khóe mắt, đuôi lông mày đều tinh xảo làm người ta thấy ngọt thờ, giờ tay nhấc chân đều rất hàm súc, thú vị. Thế nhưng khi lộ ra một chút vui vẻ thì gương mặt kia lại rất ôn hòa, thu hút mười phần.

Cũng chỉ vì cô cười nên Đào Hoan mới tìm được điểm tương tự, trong đầu cũng bắt đầu so sánh.

- Cái gì?

Trình Ý Ý nghiêng đầu nhìn sang.

- Tổng An An, trợ giảng, em cảm thấy cô và cô ấy lớn lên khá giống nhau đấy.

Nói xong Đào Hoan lại ý thức được có gì đó không đúng. Thế nên vội sửa lại:

- Phải nói là cô ấy lớn lên giống cô, em cảm thấy trợ giảng xinh đẹp hơn cô ấy nhiều.

Trình Ý Ý nhét mấy sợi tóc lộn xộn ra sau vành tai, không tiếp lời. Mi mắt rậm phủ xuống nhìn đề làm cho người khác không thể nhìn rõ ánh mắt cô.

- Mũi của Tổng An An không được cao như trợ giảng, hơn nữa em còn nghe nói mất đào hoa là do phẫu thuật đấy, không tinh xảo bằng trợ giảng. Còn có răng khềnh nữa, không đẹp mắt bằng hàm răng chính tề của trợ giảng.

Lần chạm gió này cũng có chút trái với lương tâm rồi. Tổng An An lớn lên quả thật xinh đẹp, răng khềnh ngọt ngào lại tươi trẻ, nữ diễn viên mũi cao mắt to có thể trở hết tài năng.

Trình Ý Ý cười cười, cũng không nói chuyện nữa. Nếu như Đào Hoan biết rõ cô đã từng như thế nào có lẽ sẽ không nói ra những lời như vậy đâu.

Trình Ý Ý thật ra cũng có răng khềnh đấy. Chẳng quá lúc du học ở Anh đã chỉnh lại cho thẳng rồi.

Vốn sau mười tám tuổi là đã qua cái tuổi hoàng kim niềng răng rồi. Thế nhưng sau khi đến Anh quốc, răng khềnh của Trình Ý Ý lại mọc thêm, nhiều lần niềng trùng, lúc đau hai gò má còn sưng lên, toàn bộ đại não đều hỗn loạn.

Anh quốc rất quý răng, Trình Ý Ý chỉ là một học sinh nghèo, hơn một năm sau khi hai chiếc răng khềnh mọc ra mới đi nhổ.

Hai mươi hai tuổi mới bắt đầu nhổ răng niềng cho thẳng. Trình Ý Ý cũng xem như là chịu nhiều đau khổ, chịu không ít tội để đổi về hàm răng trắng thẩm tấp như hôm nay.

Kim tiêm thuốc khử trùng, thuốc gây tê. Kim dò xét kiểm tra. Nha sĩ người Anh mất đeo mắt kính, râu màu vàng giờ chiếc kim gấp răng khềnh của Trình Ý Ý ném vào khay sắt lạnh buốt.

- Do you want to take it away?

Thuốc gây tê còn chưa hết tác dụng, khoang miệng Trình Ý Ý run rẩy, không hề đau nhức thế nhưng lại không quên được cái cảm giác mà hai chiếc răng này đã tra tấn mình suốt ba trăm ngày đêm.

Cô mở trừng hai mắt, quay đầu đi quyết không nhìn khay kia.

- No.

Một chút cô cũng không muốn nhìn thấy hai chiếc răng kia.

Cứ như thế, hai chiếc răng khềnh được mọi người khen là ngọt ngào, xinh đẹp, cũng đã mang đến cho Trình Ý Ý thật nhiều đau đớn bị cho vào thùng rác của phòng khám nha khoa tư nhân ở bên kia bờ đại dương.

Trình Ý Ý tươi cười bộ dáng rất ôn nhu, bao dung. Đào Hoan lại không biết tại sao bầu không khí này lại làm lưng cô thấy lạnh, có chút không tự nhiên mà đổi chủ đề:

- Trên mạng có nói Tổng An An là bạn gái hiện nay của Cố Tây Trạch đấy. Báo chí còn thấy hai người cùng đi vào một nhà hàng.

- Nam thần quốc dân Cố Tây Trạch khẳng định là cô biết phải không?

Trên mạng có bảng xếp hạng nam thần được bầu bằng phiếu, hoàn toàn xứng đáng với hai chữ “Quốc dân”. Đào Hoan cảm thấy trên đất nước này có lẽ không có cô gái nào là không biết anh ấy.

Cố Tây Trạch nổi tiếng như vậy nhưng không phải là minh tinh. Anh ta là con trai thương nhân nhưng lại có tướng mạo anh tuấn, phi phàm. Tuy rằng xuất hào phú, thế nhưng anh ta cũng không giống như những thiếu gia kia chỉ biết lái siêu xe đến những nơi xa hoa chơi gái, rõ ràng rất trong sạch, thanh lưu.

Đào Hoan nói đến đây thì lại thêm hào hứng, trên mặt cũng bắt đầu mơ mộng:

- Một công tử tốt như vậy trong thời đại đen tối này, gương mặt anh tuấn kia, cặp chân dài chỉ nhìn thấy thôi đã thê lười nhò giải rồi. Có thể làm bạn gái của anh ấy cũng không biết kiếp trước tích phúc gì.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chương 04:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Trình Ý Ý vẫn giữ nét tươi cười làm cho người ta như tắm gió xuân. Bờ môi kia cong lên rất có góc độ như một cái thước đo chia vạch bình thường vậy, rất có lực tương tác.

Cô cũng không nói thêm gì, chỉ nghiêng người tìm một tờ giấy nháp, lúc thò người ra động tác có hơi mạnh phát ra cả tiếng vang. Lúc này Đào Hoan mới ý thức được bản thân này giờ lú là lú rú nói chuyện đã quấy rầy trợ giảng rồi. Vậy nên cô yên lặng ngậm miệng lại, ngượng ngừng đưa tay lên sờ sờ mũi.

Đã có giấy nháp không cần loại trừ tạp niệm nên tốc độ của Trình Ý Ý hiển nhiên nhanh hơn.

Sau khi hoàn thành màn thứ sáu, thứ bảy thì đề lớn thứ hai của sổ đọc cũng mở ra. Mà bắt đầu từ đề số hai chính là cấp đại sư sổ đọc.

Độ khó tăng lên, Trình Ý Ý cũng rất hứng thú. Kỳ thật lúc còn học đại học cô cũng rất thích làm mấy loại đề này. Thế nhưng sau khi ra nước ngoài du học, rồi cả ngày bận rộn trong phòng thí nghiệm cũng chưa từng chạm qua mấy thứ này.

Đáng tiếc thời gian không đủ. Liếc mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ còn ba phút nữa là đến giờ lên lớp, xem chừng giáo sư cũng sắp sửa đến rồi. Trình Ý Ý nhớ kỹ đề mục, sau đó trả lại điện thoại cho Đào Hoan.

- Lát nữa sẽ đưa lời giải cho em.

Đào Hoan thật sự bội phục đến cúi rạp đầu rồi. Hoàn toàn không theo đạo lý nữa chỉ biết tranh thủ thời gian gặt đầu như gà mổ thóc, đưa mắt nhìn theo trợ giảng đi lên bục giảng.

....

Thời gian giảng bài, Trình Ý Ý chỉ cần ngồi dưới bục giảng chuẩn trang slide, hoàn toàn rất rảnh rỗi. Phía trên, giáo sư toàn nói về chương trình học mà cô đã từng được học qua một lần ở Sùng Văn. Ở vị trí này là góc chết, thế nên trong khoảng thời gian này cô thường ngắm người hoặc nghỉ ngơi.

Thế nhưng hôm nay đã có việc, Trình Ý Ý dùng bút máy ghi lại mấy đề mục sổ đọc lúc trước ghi nhớ ra giấy nháp. Phương pháp cả kỹ xảo phá giải những sổ đọc này khá khó.

Trình Ý Ý khá am hiểu nên dùng cách đơn giản nhất để tìm đáp án. Trên giấy nháp vẽ ra mấy đồ thị và hệ phương trình x, y. Bắt đầu giải trò sakudo cấp đại sư này.

Sau khi thu lại giấy nháp, Trình Ý Ý nhìn thời gian không đến hai mươi phút, cách giờ tan lớp hơn một giờ nữa.

Vô cùng buồn chán, đại não của Trình Ý Ý cũng không nghỉ ngơi, nhớ đến tiến độ phòng thí nghiệm, sau đó suy nghĩ sửa sang lại bước tiếp theo của thí nghiệm thật thỏa đáng. Một lần lại một lần, mãi đến khi xác nhận không có chút sơ hở nào thì cô mới bắt đầu tính toán tỷ lệ thịt ở nhà hàng Vân Hoa hôm nay.

Điện thoại bỏ chế độ im lặng trên tập giáo án bỗng sáng lên, biểu thị có tin nhắn đến.

- Trong tế bào hợp thành hệ thống trao đổi nước và ion, sau đó hiệu suất loại bỏ...

Trong phòng học tiếng giảng bài của giáo sư vẫn vang lên đều đều, có lẽ hoàn toàn không chú ý đến trợ giảng đang không làm việc nghiêm túc bên dưới.

Trình Ý Ý dất tóc ra sau tai, cúi đầu quang minh chính đại đưa điện thoại ra xem.

“Ý Ý, cậu đang ở thành phố G sao?”

Phát hiện đó là một số điện thoại đến từ Đê Đô. Trình Ý Ý nhìn chăm chăm dãy số kia một lát, xác định số điện thoại này chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của mình. Về nước gần một năm, hầu như cô chẳng liên lạc gì với bạn học lúc trước, mà người biết cô đang ở thành phố G cũng chỉ có vài người. Do dự một chút, cô vội bấm máy đáp trả hai chữ:

“Cậu là?”

Lúc đang đợi đối phương trả lời, Trình Ý Ý cắn môi dưới, cảm thấy trong lòng ngực nhịp tim đã có chút đập lệch rồi.

“Côn Nam”

Cuối cùng tin nhắn hồi đáp cũng chậm rãi đến. Thấy rõ hai chữ này, lòng Trình Ý Ý khẽ reo lên. Côn Nam chính là bạn học lớp bên cạnh hồi trung học của Trình Ý Ý, là em họ của Cố Tây Trạch.

Trình Ý Ý biết Cố Tây Trạch là bởi vì năm đó lúc cô bị người ta tặng cho một cái bạt tai, suýt nữa bị xé hết quần áo chính Cố Tây Trạch đã ra tay giúp đỡ.

Mà Cố Tây Trạch dĩ nhiên giúp Trình Ý Ý là vì hồi ấy khi ở trước mặt anh, thằng em họ Côn Nam luôn ý dài, ý ngắn lái nhai nhắc đến cô, muốn người ta không biết đến cô thật quá khó.

Vậy nên sau đó tin tức Trình Ý Ý học sinh cấp hai kết giao với nhân vật phong vân cấp ba Cố Tây Trạch thì Côn Nam đã tức giận đến mức ném đồ hơn một nửa đồ vật trong phòng. Thiếu chút nữa còn đập phá hết đồ vật trong nhà, hơn nửa gần nửa năm liền còn không nói một câu nào với người anh họ mà cậu ta sùng bái nhất.

Lúc đầu cậu ta cho rằng, anh họ nhà mình nhìn mình không ưa mặt thế nên mới hoành đao đoạt ái, chỉ cần chia tay thì cậu ta vẫn còn cơ hội. Nhưng chẳng ai ngờ rằng, hai người này nói yêu đương là yêu đến năm năm.

Từ lúc học cấp ai cho đến đại học năm hai, khi Côn Nam đã ăn quá nhiều “thức ăn cho chó”, cũng đã quen với việc hai người kia đứng trước mặt mình thì Trình Ý Ý lại ra nước ngoài với tư cách là trao đổi sinh, còn Cố Tây Trạch lại tốt nghiệp khỏi Sùng Văn, trong mắt mọi người đây là một cuộc chia tay đầy luyến tiếc.

Mà điều quan trọng nhất ở đây chính là: Trình Ý Ý đã Cố Tây Trạch.

Đây quả thật là sự kiện nổi nhất năm đó ở Sùng Văn, không ai tưởng tượng nổi.

Nhưng hôm đó, một bạn học từ viện hành chính chạy về nói rằng đã tận mắt nhìn thấy Cố Tây Trạch sau khi đến phòng giáo vụ xác nhận tin tức Trình Ý Ý với tư cách là trao đổi sinh ra nước ngoài học thì không thể tin được mà thất hồn lạc phách.

Trong mắt mọi người Cố Tây Trạch là nam thần, cái khí chất kia làm người khác run sợ, cử chỉ rất phong độ, nhẹ nhàng. Nhưng chỉ vì bạn gái xuất ngoại mà đánh mất hình tượng trước mắt công chúng. Với Trình Ý Ý, Cố Tây Trạch là bạn trai thế nhưng cũng là người cuối cùng được biết tin này. Hay nói cách khác là Cố Tây Trạch đã bị đá.

Mọi tình đầu của Cố Tây Trạch xem như tan tã, thiên chi kiều tử thốt nhiên bị ném từ đám mây xuống, tin tức lớn như vậy đủ để làm mọi người nhớ mãi.

Thế nhưng lúc ấy Trình Ý Ý đã bắt đầu làm du học sinh ở Anh quốc phía bên kia bán cầu mất rồi.

Trình Ý Ý không còn ở Sùng Văn nữa thế nhưng lại trở thành thần thoại truyền miệng của mọi người, thật giống với câu kia, anh không ở trong giang hồ thế nhưng giang hồ vẫn truyền giữ truyền thuyết của anh.

...

Trình Ý Ý qua hồi lâu vẫn chưa khôi phục, phía bên kia lại gửi thêm một tin nhắn nữa.

“Ý Ý, cậu thật sự ở thành phố G?”

“Ở thành phố G thì sao?”

“Sao về nước không liên lạc với tôi?”

...

Trình Ý Ý hoàn hồn, chọn câu hỏi đơn giản đầu tiên để trả lời:

“Đúng, tôi đang ở thành phố G”

Chỉ trong chốc lát, cô lại vội gửi thêm tin nữa:

“Côn Nam, cậu phải giữ bí mật giúp tôi.”

Phía bên kia hồi lâu vẫn không có tin nhắn trả lời. Tiếng chuông vang lên, giáo sư đã tuyên bố tan học, sau khi dọn dò Trình Ý Ý vài câu thì rời đi.

Trình Ý Ý ở lại từ từ chỉnh đốn giáo án, ngay lúc cô nghĩ rằng Côn Nam sẽ không trả lời thì điện thoại lại sáng lên, có tin nhắn đến.

Không mở khóa điện thoại, cô liếc nhìn màn hình một cái đã đọc được nội dung hai tin nhắn đến liên tiếp:

“Chuyện khác tôi đều có thể đáp ứng cậu, Ý Ý”

“Nhưng chuyện này, anh họ tôi cũng biết rồi.”

Tay Trình Ý Ý run lên, thiếu chút nữa đã làm rơi điện thoại.

“Sao lại biết được.”

“Đêm qua là buổi học thường niên của Cố gia, tôi gặp được mẹ cậu thì hỏi han vài câu, là bà ấy nói cho tôi biết, khi ấy cũng có mặt anh họ.”

Trình Ý Ý cố gắng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. Cái tình huống kia không cần Côn Nam miêu tả cô cũng tưởng tượng được rồi.

Mẹ của cô là Nghê Thiên, hiện tại là tình nhân của một nhân viên cấp cao của một ngân hàng nổi danh ở Đê Đô.

Có lẽ vị kia trăm cay nghìn đắng mới nhận được thiệp mời của họp thường niên của Cố gia, thế nên mới dương dương tự đắc dẫn theo người tình đến tham dự. Cũng có lẽ là do Nghê Thiên ôn nhu, tỏ vẻ đau khổ khẩn cầu nhân tình đưa bà ấy ra gia nhập vào thế giới thượng lưu.

Tóm lại, dù thế nào thì cô cũng rất khó chịu. Mẹ của cô nhất định không gì không nói, biết gì đều nói, hết thảy chuyện của cô nhất định đã được bà ấy kể hết cho hai vị công tử kim quang sáng bóng này rồi.

Mặc kệ qua bao lâu, Nghê Thiên cũng đều có năng lực để đập đổ hình tượng mà cô cố gắng duy trì bấy lâu.

Cô khép mắt, lắng lắng bình ổn tâm tình mình, qua hồi lâu mới phun ra một hơi thở nặng nề.

Cả buổi không nhận được tin nhắn trả lời, Côn Nam dứt khoát gọi đến. Lần này Trình Ý Ý không hề do dự mà thẳng thừng dập máy.

Nên cắt thì cứ cắt hẳn đi, dù sao thế giới của cô cũng đã định trước không thể bước chung cùng bọn họ. Liên lạc với nhau càng làm tăng thêm đau khổ mà thôi.

Cũng may cô đã giữ khá nhiều bí mật với mẹ mình, ví dụ như công việc của cô hay địa chỉ nhà, nếu không Nghê Thiên cũng sẽ nói cho bọn họ biết rồi. Bất quá ở thành phố G bà ấy chỉ biết một dãy số trống rỗng không ý nghĩa của cô mà thôi.

Trình Ý Ý suy nghĩ sau đó lưu loát tắt nguồn điện thoại tháo sim ra. Thứ nhất là vì chuyên dụng cho công tác, thứ hai là vì ứng phó với Nghê Thiên mà đặc biệt đổi số mới.

Một đường vòng cung xẹt qua, chiếc sim điện thoại rơi chuẩn xác vào thùng rác. Kỳ thật động tác này của cô đã được đại não rèn luyện không dưới một trăm lượt đâu.

Lúc này đây, Côn Nam đã giúp cô hạ được quyết tâm. Cũng lần nữa nhắc nhở cô rằng, đừng băn khoăn đến một chút tình thân ít ỏi buồn cười kia nữa.

- Trợ giảng? - Phía bên cạnh vang lên giọng nói của Đào Hoan - Sao sắc mặt cô khó coi vậy?

- Bởi vì tính được tỷ lệ thịt hôm nay của nhà hàng Vân Hoa không đến 10%.

Trình Ý Ý thở dài một hơi, một môi vuốt vuốt tóc, sau đó đưa giấy nháp cho Đào Hoan, lại nói:

- Đáp án đều ở đây, nhìn vào là liền được.

- Màn tiếp thì phải làm sao ạ?

Đào Hoan mở to hai mắt cẩn thận từng chút hỏi. Nhìn nữ sinh có gương mặt trái xoan, đôi mắt lấp lánh như vì sao, cô lại nhớ đến mấy tấm vé đã đưa cho Diêu Lan. Chần chờ hai giây cuối cùng Trình Ý Ý cũng gật đầu.

Làm thôi, dù sao nhân tình này sớm muộn gì cũng phải trả, làm bài tập cũng không hao phí gì.

- Trợ giảng.

Cô gái mặt trái xoan hôn hô một tiếng, kích động nói tiếp:

- Sau khi em điền xong đáp án thì sẽ đưa cho cô đề của màn Screenshots. Màn phía sau nữa chỉ cần qua được cửa thì sẽ được chương trình tài trợ một chuyến du lịch đấy, em tin chắc chắn trợ giảng có năng lực nên mới ghi lại đấy.

- Chữ bát cũng còn không nhếch lên - Trình Ý Ý miễn cưỡng cười trừ một cái - Đừng ôm hy vọng quá lớn đến lúc thất vọng lại khóc thì không tốt đâu.
- Trọ giãng nhất định phải cố gắng lên.

Đào Hoan đáng thương nhìn cô, thế nhưng trong lòng lại không hề nghĩ như thế.

....

Quả nhiên thực đơn hôm nay của nhà hàng Vân Hoa không có canh thịt. Trình Ý Ý tùy tiện chọn một bát canh cải trắng và súp lơ xanh xào sau đó tìm một nơi vắng người ngồi xuống.

Một bữa cơm nhạt như nước ốc, Trình Ý Ý cho phép bản thân phát ngốc.

Sau khi về nước cô còn chưa xuất hiện trước tầm mắt của Cố Tây Trạch, không cho anh có cơ hội nghe được tin tức nào của cô, thậm chí còn không muốn để anh nhìn thấy những chữ như “Trình” “Ý” “Ý” nữa. Tất cả cũng chỉ vì muốn biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Quả thật cô cũng làm theo kế hoạch đó. Bạn bè của hai người đã số đều quen biết nhau, thậm chí cô còn hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bạn bè trước đây.

Chỉ là nghìn tính vạn toán cô cũng không ngờ đến Cố Tây Trạch lại nghe được tin tức của cô từ chính miệng của mẹ mình.

Chuyện đã xảy ra, hiện tại cô chỉ hy vọng Cố Tây Trạch đã sớm quên cô... Người bạn gái cũ này lên chín tầng mây. Nghe thấy tên cô sẽ hoàn toàn thờ ơ, càng không có ý định tìm cô để trả thù rửa hận...

Cô thật sự không có dũng khí để tiếp tục trêu chọc anh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Chương 5:

Edit: Ngô Diệc Hằng _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

Ngày mười tám tháng chạp, Đế Đô rơi xuống trận tuyết đầu tiên.

Trận tuyết này cực lớn, gió thổi cũng mạnh, chỉ trong một đêm toàn thành phố đều phủ một lớp tuyết dày. Sáng sớm mặt đường còn chưa kịp dọn sạch, nên dòng xe cộ kẹt lại cả một hàng dài.

Tình hình giao thông hỗn loạn, dòng xe cộ dịch chuyển cực kỳ chậm chạp.

Tiếng còi xe vang lên liên tục, không biết có bao nhiêu người bị kẹt xe đến muộn vì trận tuyết này.

Chiếc xe POLO màu trắng giữa dòng xe cứ đi được một chút lại dừng. Chủ xe đã bực bội đến mức muốn văng tục, ánh mắt xẹt qua không biết làm sao lại nhìn trúng chiếc xe Maybach màu đen bên cạnh đang cùng tiến với mình.

Maybach 62s Zeppelin.

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra. Đàn ông đối với xe luôn có một loại cảm tình đặc biệt, cho dù bây giờ hắn đang lái một chiếc POLO nhỏ, thế nhưng cũng không thể ngăn lòng hắn hướng về một chiếc xe sang trọng hơn.

Bây giờ hắn lại không cảm thấy dòng xe cộ di chuyển quá chậm, chỉ mong chiếc xe này chậm lại một chút, để hắn có thể chụp thêm vài tấm ảnh, xem cho rõ ràng. Nếu cửa sổ xe màu đen kia có thể hạ xuống thì càng tốt, nói không chừng còn gặp nhân vật nào đó đã nhìn thấy trên TV.

Nghĩ như vậy thôi thế nhưng không ngờ cửa sổ xe lại thật sự chậm rãi hạ xuống thật.

Không khí mới mẻ xen lẫn vài hạt tuyết tạt vào trong xe, Cố Tây Trạch lắc lắc phần gáy cứng đờ, rốt cuộc cũng cảm thấy đầu óc thanh tỉnh vài phần.

Hơn nửa giờ rồi mà xe cộ xung quanh vẫn chật như nêm cối, xem ra hội nghị thường kỳ sáng nay nhất định phải trễ lại rồi.

Anh vô thức đưa tay lên xem giờ, nhìn chăm chú mới thấy rõ kim đồng hồ đã ngừng ở ba giờ sáng.

Đã không còn nhớ rõ đây là lần bãi công thứ mấy của nó nữa, chiếc đồng hồ này vốn không phải đồ quý gì, dùng cũng đã lâu, anh đã tháo ra sửa đi sửa lại nhiều lần, miễn cưỡng cũng dùng tới bây giờ.

Xoa xoa huyết thái dương, anh khẽ thở dài một hơi.

Trong xe vốn bật điều hòa rất ấm nhưng lại bị không khí lạnh bên ngoài tràn vào lại mất đi tác dụng.

Trợ lý Giang ngồi ở ghế lái phụ không nhìn được run lập cập, dù sao cũng cố dè xuống cái hất xì, hắng giọng một cái, tiếp tục thận trọng báo cáo lịch trình ngày hôm nay cho BOSS.

Gần cuối năm rồi, những ngày này lịch trình dày đặc, mọi chuyện lớn bé đều do anh quyết định, cũng không biết làm sao, Cố Tây Trạch lại có chút thất thần rồi.

Sinh nhật lớp mười hai của Trình Ý Ý năm ấy, hình như Đế Đô cũng đón một trận tuyết lớn như vậy.

Anh còn nhớ rõ đó tiết học cuối cùng của hôm ấy là Mã Triết, không chờ tan tiết, anh đã xuất phát từ Sùng Văn, đi hơn nửa thành phố đến tìm Trình Ý Ý.

Chương trình học lớp mười hai khá nặng, Trình Ý Ý còn chưa tan học, anh đã đứng bên ngoài gần bốn mươi phút.

Gió to, tuyết rất lớn, tay chân anh đều đông cứng rồi.

Trình Ý Ý lau sương mù trên cửa kính, cách một oo cửa sổ cười với anh, mắt đào hoa hí lại, lộ ra hai chiếc răng khểnh xinh đẹp, cười đến ngọt ngào thấm đậm lòng người.

Gương mặt kia, cho dù cách một lớp sương mù dày vẫn làm anh khắc sâu đến tận bây giờ, muốn quên cũng không quên được.

Anh bức bối nhú mày, mở cửa sổ xe rộng hơn, muốn để chính mình thanh tỉnh hơn một chút.

Đã gần ba mươi tuổi, những việc làm anh thấy hối hận không nhiều. Anh thậm chí không thể tưởng tượng nổi tại sao năm đó chính mình lại tâm trí hồ đồ vì gương mặt kia, bị người con gái tên Trình Ý Ý mê hoặc.

Trợ lý Giang Niệm nói đến nửa ngày cũng không được đáp lại lấy một tiếng, quay đầu nhìn lại lại phát hiện Cố Tây Trạch đang ngẩn người.

Giang Niệm chưa từng thấy Cố tổng ngây người như vậy.

Đôi mắt anh tối tăm trầm tĩnh, lại mang theo vài phần lạnh nhạt. Đôi mắt như nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng tầm mắt lại không biết bay tới nơi nào.

Ngoài kia gió thổi những bông tuyết lạnh giống như những viên đá nhỏ, bay vào cửa sổ xe tạt vào trên mặt đau rát. Giang Niệm hoàn hồn, lúc này mới phát hiện Cố Tây Trạch mang một bộ âu phục mỏng manh, gương mặt ửng hồng mắt tự nhiên.

- Cố tổng, anh phát sốt?

Tuy Giang Niệm là đang dò hỏi, thế nhưng lời nói lại chắc chắn vô cùng. Đúng thế, một người bình thường luôn giữ mình tỉnh táo, cũng chỉ có lúc sinh bệnh mới có hành động, ngây người dị thường như vậy.

Cố Tây Trạch hoàn hồn, cũng không trả lời mà lại lấy IPAD từ trong tay trợ lý Giang, tự mình xem lại lịch trình.

Cả người bị rút cạn sức lực, lúc như hầm băng lúc lại như cái lò lửa, hiển nhiên Cố Tây Trạch cũng biết mình phát sốt. Nhanh chóng vực lại tinh thần, xem hết lịch trình hôm nay, sau đó bắt đầu phân phó:

- Hội nghị thường kỳ sáng nay hoãn lại mười lăm phút, buổi chiều đến công trường kiểm tra nhắc nhở hội nghị thường kỳ lần sau, thông báo cho Trương đồng, hủy bỏ bữa tiệc chiều này, tạm thời dời ngày công tác.

Người ít khi sinh bệnh đến khi bệnh rồi sẽ rất nặng.

Cố Tây Trạch nỗ lực chống đỡ xử lý xong công tác hôm nay, rốt cuộc trước buổi tối cũng đến được bệnh viện.

Trợ lý Giang dẫn theo bác sĩ bước vào lại phát hiện Cố Tây Trạch không nằm ở trên giường, mà ngồi ngay ngắn ở trước bàn bên giường bệnh sửa đồng hồ.

Đúng vậy, kia chính là chiếc đồng hồ mà Cố tổng vẫn đeo.

Có đôi khi Giang Niệm thật sự không thể hiểu nổi người sắp trẻ tuổi này của mình. Kiểu dáng của chiếc đồng hồ kia cũng là mẫu từ năm sáu năm trước, cũng không quý báu, lại cũ rồi, cho dù chủ nhân có bảo quản tốt thế nào thì dây da đồng hồ cũng đã bắt đầu phai màu. Nếu nói nó có ý nghĩa gì đặc biệt hay có giá trị đã đành, nhưng nhìn sao cũng ra, cha mẹ Cố tổng sẽ không tặng cho anh cái đồng hồ rẻ tiền như vậy.

Sửa chữa nhiều lần, lãng phí thời gian và sức lực, còn không bằng trực tiếp đi mua một chiếc đồng hồ mới.

Anh chỉ nhìn thoáng qua thấy một đồng hồ kim kiện rồi rít bên trong đã bắt đầu choáng mắt, đầu cũng vì thế mà đau theo. Anh thật bội phục Cố tổng có đủ kiên nhẫn như thế, lần này đến lần khác mở ra rồi lại lắp vào.

Tóm lại anh cũng chỉ dám suy nghĩ trong lòng, mấy vấn đề này, Giang Niệm vốn không có lá gan để hỏi. Cũng không dám quấy rầy, anh ra hiệu với bác sĩ, đứng một bên đợi một chút, kiên nhẫn chờ Cố tổng lắp ráp xong chiếc đồng hồ bảo bối kia.

Bỏ qua những mặt khác thì hình ảnh trước mắt thật sự rất đẹp mắt.

Bộ dạng của Cố tổng luôn cho người ta thấy một cảm giác hơi hột.

Gương mặt anh trắng nõn, vì bệnh mà hơi ửng đỏ, dung mạo sắc sảo, mũi cao thẳng, góc cạnh rõ ràng, anh tuấn mà không mất đi sự nam tính.

Áo sơ mi xắn đến khuỷu tay, mười ngón thon dài, động tác vội vàng, tóc rũ xuống trước trán không kịp sửa sang lại, cộng thêm biểu tình nghiêm túc kia lại tăng thêm vài phần hấp dẫn chí mạng.

Cho đến khi Cố Tây Trạch một lần nữa đeo chiếc đồng hồ vào, trợ lý Giang mới vội vàng mời bác sĩ tiến lên, giúp Cố tổng tiêm thuốc.

Trong lúc bác sĩ tiêm thuốc thì trợ lý Giang tranh thủ báo cáo:

- Cố tổng, tôi vừa mới nhận được điện thoại, Sùng Văn mời anh tham dự kỷ niệm một trăm hai mươi năm - ngày thành lập trường trường học.

Sùng Văn có rất nhiều sinh viên nổi tiếng, hiện tại Cố Tây Trạch cũng được xếp vào hàng thượng đẳng.

Năm đó Cố Tây Trạch theo ban tự nhiên thi vào hệ kinh tế có điểm cao nhất ở Sùng Văn. Khi tốt nghiệp đạt được song song hai tấm bằng kinh tế chính trị và quản lý kinh doanh, ra nước ngoài trở thành chuyên gia phân tích hàng đầu. Sau khi tạm rời cương vị công tác, anh từ Mỹ trở lại Đế Đô, nhưng cũng không vào làm ở tập đoàn của gia tộc, mà tự thành lập MINT.

Mãi đến khi tập đoàn bị khủng hoảng tài chính, anh tiếp nhận tập đoàn của gia tộc đã xây dựng hơn một trăm năm. Chỉ hai năm sau khi tiếp nhận Cố thị, kế hoạch đầu tư của anh đều đắc thắng, mà MINT, công ty do anh tự thành lập cũng vươn lên đứng top đầu trong nước, cũng vì vậy mà vinh dự trở thành vị thương nhân trăm năm khó gặp nổi tiếng trong thương trường.

Giang Niệm vừa nói thì bắt đầu tìm lịch trình của ngày hôm đó, không ngoài dự đoán lịch trình của hôm ấy cũng kín hết.

Hiện giờ địa vị cùng danh dự của Cố tổng đã hoàn toàn không cần mượn nhờ những yếu tố khác để củng cố, đi hay không đi, hoàn toàn là quyết định của anh.

Cố Tây Trạch an tĩnh dựa vào mép giường, hai mắt nhắm lại, sắc môi tái nhợt, lẳng lặng vuốt ve mặt đồng hồ màu đen trên cổ tay.

Giang trợ lý quan sát, thật sự đoán đo không rõ ý Cố Tây Trạch, nên dò hỏi:

- Lịch trình khá kín, hay là... bỏ?

Anh ta biết, Cố Tây Trạch thường không hứng thú với những nơi tiếng tăm nhưng không mưu cầu danh lợi như thế này.

Người trên giường bệnh trầm mặc suốt nửa ngày, đến lúc trợ lý Giang cho rằng anh đã đồng ý thì bỗng Cố Tây Trạch lại mở miệng:

- Đưa danh sách khách mời của Sùng Văn cho tôi.

.....

- Sùng Văn mời em tham dự ngày kỷ niệm thành lập trường sao?

Tuy là Trình Ý Ý tỉnh táo lại, cũng không nhận được mà có chút hoảng sợ. Cô pipep trong tay xuống, sau đó quay người tháo khẩu trang, dất tóc ra sau tai, trấn định lại mới nói tiếp:

- Anh không nghe lầm đấy chứ, sư huynh?

Sùng Văn có rất nhiều sinh viên nổi tiếng, ghé mời lại có hạn, danh sách không phải chỉ mời những người nổi tiếng thôi sao? Sao đến lượt cô được?

- Em không nghe nhầm đâu.

Tiêu Khánh nhẫn nại:

- Không gọi được số điện thoại trên hồ sơ của em lại biết rõ hai ta là đồng nghiệp, nên mới gọi điện thoại cho anh.

- Không đi.

Thần sắc Trình Ý Ý khó phân biệt, mang khẩu trang lên, xoay người trở lại bên bể thủy tinh.

Bên ngoài nhìn Trình Ý Ý có vẻ vẫn bình thường thế nhưng trong lòng lại rối như tơ vò.

Bản thân có có bao phân lượng, chính cô rất rõ ràng. Sau khi tốt nghiệp, cô chỉ là một tiến sĩ nho nhỏ, sớm đã không cùng một thế giới với mấy người ở Sùng Văn, tiền lương mỗi tháng bốn ngàn đến cùng cũng chỉ là tầng lớp lẫn lộn vất vả thôi, rồi cuộc đáng giá đến đâu mà được Sùng Văn cho cô vào danh sách khách quý như vậy chứ?

Mặc dù năm đó, cô cũng được khen ngợi, nhưng chẳng qua là đạt được học bổng, cùng những hoạt động vui chơi giải trí mà Sùng Văn tổ chức mà thôi.

- Không phải mời em ngồi ghế khách quý, là mời em đi làm MC. Tất cả tám MC, em là một trong số đó.

- MC?

Trình Ý Ý nỗ lực đè xuống sự kinh ngạc.

Kỷ niệm ngày thành lập trường Sùng Văn là một buổi lễ lớn, buổi lễ kỷ niệm một trăm mười lăm năm thành lập khi ấy đã cử hành ở hội trường lớn, hẳn ngày kỷ niệm một trăm hai mươi năm thành lập cũng không ngoại lệ đâu.

Có thể nói, nó không chỉ là một buổi dạ tiệc văn nghệ tối, mà còn là một buổi diễn thuyết dài ngoằng. Khoá trước kỷ niệm ngày thành lập trường, người dẫn chương trình đều là những nhân vật nổi tiếng và sinh viên đã tốt nghiệp từ Sùng Văn, phối hợp thêm vài bạn sinh viên đang học ở trường.

Trình Ý Ý cũng từng dẫn chương trình trong buổi lễ kỷ niệm một trăm mười lăm năm thành lập trường, nhưng mà quy mô khi đó đương nhiên không thể so được với đây một trăm hai mươi năm này.

Mấy năm nay người lãnh đạo Sùng Văn dường như không đổi, có lẽ từ lúc đó vị lãnh đạo kia đã có ấn tượng sâu sắc về cô?

Suy nghĩ như vậy cũng giải thích được lý do.

Nhưng mà nghĩ lại, chuyện này cũng quá vội vàng rồi, không có khả năng tới giờ Sùng Văn mới mời người dẫn chương trình đâu.

Có lẽ xuống hàng vạn nghi vấn trong đầu, cô quay đầu hỏi:

- Kỷ niệm ngày thành lập trường quy mô lớn như vậy, hẳn là trường học đã tuyển chọn và mời người người dẫn chương trình ít nhất từ trước nửa năm đi. Trước mắt kỷ niệm ngày thành lập trường cũng sắp đến, diễn tập đều qua mấy chục lần rồi, tại sao đột nhiên lại mời em đây?

- Hình như người dẫn chương trình bên Cctv có chuyện đột xuất, không tới được. Ý Ý, năm đó không phải em cũng từng chủ trì qua kỷ niệm ngày thành lập trường sao? Theo anh nghe tiểu sự muội nằm trong hội học sinh nói, năm đó phong cách dẫn chương trình của em đã để lại ấn tượng tốt cho các ban lãnh đạo trong trường, nên chỉ đích danh em đi đây.

Trình Ý Ý nhất thời không thể nói tiếp.

Cô nắm chặt tay, rồi lại bất tri bất giác lại chậm rãi buông ra.

Trầm mặc hồi lâu, không biết phải dùng bao nhiêu sức lực, cô mới nói được thành tiếng.

- Sư huynh, anh thay em từ chối đi.

- Vì sao?

Tiêu Khánh không thể tin nổi, đôi mắt trừng to hết cỡ:

- Đây là cơ hội rất tốt đấy!

Đây đúng là một cơ hội rất tốt, cô biết. Nhưng cô không thể đi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chương 6:

Edit: TC _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

Sự thất vọng trên gương mặt Tiêu Khánh hầu như đều bộc lộ trong lời nói.

Trình Ý Ý nhìn ra được nhưng cô không có biện pháp để thuyết phục chính mình.

Một khi trở lại Đế Đô lần nữa, thì khi đó cô ắt phải dính líu đến Trình gia, mẹ, bạn học, và còn có... Cố Tây Trạch.

Có nhiều chuyện làm cô rất hối hận thế nhưng cuộc sống hiện tại rất tốt rồi. Cô không có ý định làm cho cả đời mình đắm chìm trong sự hối hận đầy thống khổ nữa.

- Trình Ý Ý!

Tĩnh tĩnh Tiêu Khánh rất nhẫn nại, anh kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống đó, điệu bộ như muốn nói chuyện thật lâu với cô:

- Con người Sùng Văn đều dũng cảm và kiêu ngạo, vậy tại sao em lại không muốn thể hiện bản thân?

- Anh đây cũng tốt nghiệp từ Sùng Văn, đến dự lễ ngay cả chỗ ngồi phải tự dùng tiền trả, còn em, trường cũ vừa cho em một vị trí MC, em lại không biết quý trọng là thế nào?

- Mọi người tập trung ở hội trường, cả trăm nhà truyền thông đến phỏng vấn, tùy tiện một chút là em có thể tìm thấy bao nhiêu là nhân vật tai to mặt lớn đến thưởng thức. Hạng mục nghiên cứu sau này của chúng ta nhờ vậy mà có thể dễ dàng xin được bao nhiêu là kinh phí? Làm sao em lại không thể cân nhắc sâu xa một chút đi chứ?

Tiêu Khánh nói đến nỗi miệng lưỡi đắng khô, lại thấy Trình Ý Ý vẫn một bộ dạng thờ ơ như vậy thì lửa giận đã sớm bùng lên rồi:

- Không nói nữa, trước mắt làm MC cho kỉ niệm ngày thành lập trường, thì ít nhất em sẽ nhận được tiền công lên đến năm con số đấy! Không phải tốt hơn nhiều mỗi ngày em đều ở phòng thí nghiệm gặm bánh bao sao?

Tiêu Khánh nói hơn nửa ngày, cũng chỉ có một câu cuối cùng là đánh trúng vào điểm yếu của Trình Ý Ý.

Tiền lương năm con số. Đúng là trước mắt cô rất cần.

Nhớ đến thật lâu lúc trước, lúc còn chen lấn trong phòng trọ vừa chật hẹp vừa lạnh giá dành cho du học sinh ở Anh quốc, ban ngày phải nghe đôi tình nhân trẻ ở sát vách cãi lộn đánh nhau, buổi tối thì dốc sức làm rung giường, khiến cô không có cách nào ngủ yên, khi đó ước mơ lớn nhất của cô chính là mua căn hộ thuộc về mình.

Dù căn phòng không lớn, nhưng ít ra không cần phải ngày nào cũng lo lắng, sợ hãi đến cuối tháng để nộp tiền thuê nhà. Cho cô một nơi có thể yên tâm để bản thân nghỉ ngơi.

Nhưng năm gần đây bất kể là những công việc tìm được khi còn du học, hay khi về nước làm thêm ở lớp học cuối tuần G, còn thức suốt đêm cày cuốc kiếm học bổng, không mua đồ trang điểm, không mua quần áo mới, chỉ gặm bánh bao trắng cũng chỉ vì nguyện vọng xa xỉ này.

Không có người thân giúp đỡ, nhưng cô cũng chưa bao giờ nghĩ gửi tương lai vào một nửa kia, toàn bộ chỉ có thể tự bản thân tích góp từng chút một. Mặc dù bây giờ Trình Ý Ý có tích góp nhưng với giá phòng ở thành phố G mà nói thì vẫn chưa đủ.

Dự án thí nghiệm phải làm lại từ đầu, tiền thưởng cuối năm nay coi như trôi theo dòng nước rồi.

Hoài niệm một chút, Trình Ý Ý khép cuốn sách ghi chép thí nghiệm, quay người lại.

Khắc sâu gương mặt tức giận của Tiêu Khánh vào trong mắt, cô biết rõ, sư huynh một lòng muốn tốt cho cô.

Đôi mi của Trình Ý Ý nhẹ nhàng rủ xuống, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cô cũng khẽ nói:

- Đừng giận, sư huynh.

Thấy Tiêu Khánh vẫn không nói lời nào, khuôn mặt cô lộ đáng tươi cười, một lần nữa mở miệng:

- Em đi, thật đấy!

Không phải là quay về Đế Đô một chuyến thôi sao?

Nghĩ đến con số trong sổ tiết kiệm đang tăng lên rất chậm, đáy lòng Trình Ý Ý cũng trở nên kiên định.

Thời điểm Trình Ý Ý rời Đế Đô còn đang là mùa hạ, một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này, thì đã bước sang mùa đông gió tuyết tàn phát bừa bãi.

Máy bay hạ cánh, theo dòng người đi ra ngoài, Trình Ý Ý dừng ở cửa ra đã nhìn thấy sư muội Sùng Văn.

Đoán là trong tư liệu có ảnh chụp của Trình Ý Ý, cô gái tìm nhận ra Trình Ý Ý trong dòng người, buông tấm bảng xuống, giống như bạn bè cũ đã lâu chưa gặp mặt vẫy tay với cô:

- Sư tỷ!

Trình Ý Ý đứng lại, hơi cười cười đáp lễ.

Trong tiếng kêu gọi ồn ào, mái tóc của Trình Ý Ý quăn rũ như làn sóng lớn, thướt tha mềm mại tựa gấm vóc để lộ lọn tóc nhỏ vén ở sau tai. Làn da trắng nõn như bông tuyết, đôi mắt đào hoa vừa ôn nhu vừa sáng ngời cực kỳ xinh đẹp, giống như làn sương khói mờ ảo, lượn lờ rồi cũng giống như giọt nước trong. Khoe môi cong lên vui vẻ cực có sức ảnh hưởng khiến cho người ta ngọt đến tận đáy lòng, nhiếp hồn người nhìn, rồi nhin không được cảm thấy tự ti.

Trần Trùng sững sờ vài giây, đáy lòng thán phục một tiếng sau đó mới đưa tay ra ân cần hỏi thăm:

- Sư tỷ, em là Trần Trùng.

Trình Ý Ý buông hành lý trong tay ra, mỉm cười giao cho cô ấy:

- Trình Ý Ý.

Trình Ý Ý từng nghe Tiêu Khánh nói qua về Trần Trùng, cô ấy cũng là một trong tám MC của lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, hiện đảm nhiệm chức hội trường tuyên truyền Sùng Văn. Đang ra sức học ở hai học vị tiến sĩ là quản lý kỹ thuật cao và công trình. Đây cũng là một vị học muội rất tài giỏi.

Vừa ra khỏi đại sảnh sân bay, gió lớn nổi lên tựa như người bị kéo rách da, lạnh lẽo tạt vào đầu nhức tận xương cốt. Trình Ý Ý run rẩy chịu đựng, tay siết chặt áo lông, vùi đầu vào khăn quàng cổ.

Cho đến khi xe Sùng Văn tới đón, bên trong xe có điều hòa thì Trình Ý Ý mới thả lỏng hơn một chút.

- Sư tỷ sợ lạnh như vậy, chẳng lẽ là người phương nam?

- Quê nội của mẹ ở phía nam, thể chất cũng vậy, nhưng chính xác chị là người Đế Đô.

Trình Ý Ý khẽ cười đáp lại, rồi tự nhiên dời chủ đề khác:

- Trong điện thoại em không nói tí mĩ với chị, hiện tại thời gian đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường còn không tới một tuần, phải tập duyệt trước bao nhiêu lần?

- Vốn đang chuẩn bị lần thứ ba thì đột nhiên người chịu trách nhiệm chính ở vị trí CCTV xảy ra chuyện, chính thầy Sư - thư kí đảng ủy đã đề cử chị với mọi người tới đây, những tiết mục đơn cũng đã được sắp xếp, quan trọng nhất là nhiệm vụ của chị.

Trần Trùng nói qua rồi đưa cho Trình Ý Ý một túi văn kiện.

Trong văn kiện là chương trình buổi lễ, một số tiết mục và lời dẫn.

Trình Ý Ý tiếp nhận vị trí bắt đầu buổi lễ của Cctv, là người nói nhiều nhất. Thời gian còn không tới một tuần, cũng là lúc thử thách khả năng ghi nhớ, và bản lĩnh ứng phó của người dẫn chương trình.

Đối với quyết định của trường học Trần Trùng có phần hoài nghi, lúc tuyển chọn người chủ trì đã sàng lọc không ít người, nên có thể dễ dàng tìm ra mấy người có năng lực. Vì sao lại bỏ gần cầu xa tìm tới Trình Ý Ý đã tốt nghiệp khỏi Sùng Văn đã lâu? Nhưng mà những suy nghĩ này của cô đợi đến khi Trình Ý Ý bước lên đài đã biến mất không còn một mảnh.

Từ sân bay đến Sùng Văn, Trình Ý Ý ngồi trên xe mất một giờ ngắn ngủi đem nội dung chương trình trong tờ giấy nhớ kỹ xong xuôi, không ngoài dự kiến đến lần thứ hai thì cô có thể hoàn toàn theo kịp tiến độ mọi người.

Thời điểm Trần Trùng vào Sùng Văn, Trình Ý Ý đã được cấp chi phí đi du học ở Anh nên chưa từng gặp mặt, từ đầu đến cuối chỉ thấy hình tượng nữ thần trong miệng mọi người ở Sùng Văn đã quá khách trương. Đến khi cô chính thức gặp được thần thái kia, lại cảm thấy những gì mà người khác miêu tả quả thật còn rất hạn chế.

Sư tỷ của cô xứng đáng được khen ngợi hơn nữa.

...

Công việc của ngày lễ kỷ niệm thật sự khá nặng nề, gần một tuần liên tục, mỗi ngày Trình Ý Ý chỉ có thể ngủ ba đến bốn giờ. Quá trình luyện tập cứ lặp đi lặp lại không biết ngày đêm, lần thứ ba tập duyệt kết thúc thì lại đến lần thứ tư rồi lần thứ năm...

Trình Ý Ý gối đầu, tay cầm nội dung chương trình, mắt đã nhắm lại nhưng miệng vẫn đọc từng câu từng chữ trong nội dung ra ngoài.

Rốt cuộc ngày hôm nay cuối cùng cũng đến.

Vừa mới chop mắt lúc bốn giờ, sáu giờ đã bị thầy giáo gọi điện đánh thức.

Trình Ý Ý chỉ kịp uống chút nước, lại phải mất 30 phút ngồi xe buýt đến hội trường. Sau đó cùng bảy người MC khác diễn tập ăn khớp với nhau.

Trong bảy người MC đó, có bốn người là nghiên cứu sinh và tiến sĩ của Sùng Văn, một người là giảng viên của học viện tuyên truyền thời sự cũng chính là bình luận viên tin tức đích thực của đài truyền hình chính quyền trung ương, một người là Phụng Hoàng Vệ vị chủ trì rất nổi danh, cuối cùng là một người khác giống như Trình Ý Ý đã tốt nghiệp ở Sùng Văn.

Tất cả bọn họ đều nổi tiếng trong lĩnh vực riêng của mình, vì lễ kỷ niệm lần này đã vất vả chuẩn bị hơn nửa năm, còn Trình Ý Ý nửa đường chen ngang nên bọn họ ít nhiều cũng có chút địch ý.

Trình Ý Ý nhờ vào thiện cảm Trần Trung mới nảy sinh quen biết với mấy người họ, ở chung được vài ngày, đến ngày thứ hai, thái độ của mọi người đối với Trình Ý Ý cũng thay đổi.

Mười lăm phút cuối cùng trước khi lên khán đài, mọi người cùng đồng tâm hiệp lực mà trước giờ chưa từng có.

Mười tám giờ năm mươi phút.

Hậu trường buổi lễ gần 300 mét vuông bận rộn đến náo nhiệt, khắp nơi đều là trang phục rải lộn xộn, đồ trang điểm, diễn viên người đi kẻ lại.

Nhân viên trang điểm sớm đã biến Trình Ý Ý thành một chủ trì tiệc tối có khí chất thanh tao, mái tóc búi cao lộ ra một mỹ nhân xinh đẹp.

Lễ phục được sửa sang theo nghi thức, son môi sợ phí không dám lau, buổi sáng Trình Ý Ý ném qua một chút điểm tâm sau đó không ăn uống gì nữa, chỉ ngâm lấy viên kẹo ngọt, thỉnh thoảng dùng ống hút để uống nước.

Xuất hiện đầu tiên là bộ lễ phục màu vàng nhạt, kiểu dáng trẻ ngọc, viền váy mỏng tinh tế như miếng lưới nhỏ. Sau lúc đó, ánh đèn rực rỡ chiếu xuống sân khấu.

Trên sân khấu thử giọng thêm một lần cuối, Trình Ý Ý cầm lấy micro của mình.

Bên trong có tiếng kêu gào, Trình Ý Ý rốt cuộc đã có một chút cảm giác chân thật.

Cô thật sự sắp bước lên sân khấu lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, càng hơn hết đây không phải là diễn tập, cửa rèm cũng khá lớn, đủ để nhìn thấy một sân khấu rất lớn.

Quanh đi quẩn lại, dường như lúc này cô bỗng tìm được cảm xúc mãnh liệt, nhiệt huyết sôi nổi của năm đó.

Mười tám giờ năm mươi tám phút.

Sắp lên đài, Trình Ý Ý vén một góc màn sân khấu, lặng lẽ nhìn xung quanh ở dưới.

Trước giờ thị lực của Trình Ý Ý vô cùng tốt, mắt vừa liếc nhanh qua, nụ cười trên mặt cô chợt cứng đờ.

Những người bạn học nổi danh cũng phân chia đẳng cấp.

Hàng ghế đầu đối diện sân khấu ở khu A5, đúng là trường học đã đặc biệt mời đến những học sinh có tiếng, trước khi Trình Ý Ý lên đài thì giáo viên chịu trách nhiệm diễn tập có nói rõ, muốn đặc biệt đề những nhân vật tai to mặt lớn ở khu này quan sát, ngàn vạn lần không được phạm một chút lỗi lầm.

Nhưng mà đang ở thời khắc quan trọng như vậy, Trình Ý Ý cảm thấy hậu quả của một ngày chưa ăn gì đã tới. Đầu óc của cô chợt trống rỗng, những âm thanh ồn ào huyền ảo bị ngăn lại hoàn toàn ngoài tai.

Cô liếc mắt đã nhận ra người đàn ông đang ngồi ngay ngắn giữa khu A5 - Cố Tây Trạch.

Năm năm không gặp, dường như anh không thay đổi, cũng hình như thay đổi rất nhiều.

Lần đầu tiên trong đời, Trình Ý Ý thống hận thị lực 5.2 của mình.

Anh vẫn mặc bộ âu phục đen như trước, tóc cắt ngắn gọn gàng, tỉ mỉ hất ngược về phía sau lộ ra cái trán trơn bóng. Đôi lông mày anh tuấn, ánh mắt huyền bí thâm sâu.

Khác với trước đây có lẽ là ánh mắt anh bắt đầu trầm tĩnh, bên trong sắc bén lại không hề gọn sóng.

Chợt bên cạnh có người bắt chuyện, anh hơi nghiêng đầu đáp lại. Trình Ý Ý nhìn ra hai đầu lông mày của anh có vài phần lãnh đạm và không kiên nhẫn mà người khác khó có thể phát hiện.

- Đến giờ rồi, đừng ngại ra đó, lên sân khấu đi.

Không ngờ người phía sau đẩy cô một cái, Trình Ý Ý mới hoàn hồn trở lại, cô quay đầu lại thì ra là người cộng tác cùng mình, là thầy Lương của học viện tuyên truyền thời sự

Chân của Trình Ý Ý nặng nề giống như đeo chì, cô hít một hơi thật sâu, áp chế hỗn loạn trong lòng, ngẩng đầu, rốt cuộc cũng bước đi bước đầu tiên.

Mỗi một bước, cô cố gắng loại bỏ những ý nghĩ linh tinh, đẩy lòng mặc niệm vô số lần: Đây là màn mở màn của cô, nếu nó hỏng thì cuộc sống của cô cũng xem như xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Witch _ Fair Play Team

Váy voan mỏng màu vàng nhạt dài chấm đất giống như trong thơ của Kim Lũ Y, ung dung hoa mỹ, thờ ơ mạnh mẽ một chút cũng đủ cướp tâm hồn người khác. Da thịt Trình Ý Ý trắng nõn, khí chất xuất trần, vòng eo hết sức nhỏ, hai chân dài thẳng, áp chế được phong thái hoàn mỹ của bộ lễ phục.

Những người ngồi dưới khán đài, ngàn vạn người ngay giờ khắc này đều nín thở tập trung sự chú ý.

- Các vị lãnh đạo, đại biểu tôn kính.

Trình Ý Ý cũng không phải xuất thân MC chính quy, thế nhưng giọng nói lại vững vàng êm tai. Mỗi câu mỗi từ cô đọc lên đều rõ ràng như châu rơi vào khay ngọc.

- Các thầy giáo, cô giáo Sùng Văn cùng các bạn học thân mến.

Thầy Lương phối hợp nói câu tiếp theo.

- Thừa các sư huynh, sư tỷ từ mọi miền tổ quốc, nhiều nơi trên thế giới quy tụ về đây tham gia ngày lễ kỷ niệm thành lập trường!

Trần Trùng tiếp lời.

- Cùng tất cả các đại biểu luôn quan tâm, ủng hộ cho sự phát triển xã hội của đại học Sùng Văn.

- Mọi người buổi tối tốt.

Giống như mấy mươi lần diễn thử lúc trước vậy, nói tiếp đến hoàn mỹ.

- Tôi là Trình Ý Ý, sinh viên chưa tốt nghiệp học viện công trình sinh vật khóa 2009. Thật vui mừng khi có thể dẫn chương trình cho buổi lễ kỷ niệm một trăm hai mươi năm thành lập trường, trở lại trường học cũ hết thầy vẫn còn thân thiết đến vậy.

Màn mở đầu thành công, rốt cuộc Trình Ý Ý cũng bỏ xuống tạp niệm, tuy rằng hai chân cô vẫn có chút run rẩy không thể nhìn thấy thế nhưng theo từng câu từng chữ lưu loát thốt ra cuối cùng cô cũng trấn định lại.

Không cúi đầu nhìn kếp giấy, không có giấy cũng không bị BUG. Trình Ý Ý có thể phối hợp hoàn mỹ với mọi người. Ban lãnh đạo ngồi bên dưới rốt cuộc cũng dần dần tỏ ra vẻ mặt hài lòng.

Một khắc giọng nói Trình Ý Ý vang lên kia, Cố Tây Trạch có chút ngại người, thân hình cứng đờ một lát anh mới ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên khán đài.

Trình Ý Ý đứng ngay giữa ánh đèn. Sắc mặt thanh nhã gọn gàng mà tươi mát. Tóc đen bôi lên để lộ ra càn cổ trắng dài tỉ mỉ tinh tế. Đôi mắt đào hoa của cô vẫn thanh tịnh, xinh đẹp như trước, ẩn chứa làn thu thủy làm tâm tình người khác nhộn nhạo. Lúc mỉm cười để lộ hàm răng trắng đều, không nhanh không chậm đọc rõ màn mở đầu.

Bộ dáng của cô hầu như chẳng thay đổi gì so với thời đại học. Đã nhiều năm trôi qua cô hình như trải qua rất tốt.

Cố Tây Trạch bực bội nhàu mày, chỉ cảm thấy đáy lòng không thờ nổi. Ở vào cái tuổi của anh, đã có thể khống chế tốt tâm tình. Bất luận thời khắc nào cũng phải giữ lý trí trầm ổn, đã nhiều năm như vậy anh vẫn luôn yêu cầu mình như thế, cũng luôn làm như vậy.

Thế nhưng giây phút này, nỗi nhớ đã từng cho anh bao nhiêu áp lực kia lại vơi vằng xông lên trong lòng không kịp chuẩn bị.

Thời niên thiếu, Cố Tây Trạch chẳng có khái niệm gì về màu sắc và dung mạo của bạn khác phái, nếu như dùng sự tiếp xúc của anh với các bạn nữ trên lớp để tổng hợp lại thì nữ sinh hẳn là một sinh vật có dáng vẻ rất kịch cỡm.

Trình Ý Ý là người đầu tiên sửa đổi giải thích về nữ sinh trong đầu anh. Nếu như anh phải chọn học môn thẩm mỹ học vậy thì Trình Ý Ý hẳn là cô giáo duy nhất của anh.

Đến một khắc này Cố Tây Trạch mới ý thức được điều này đấy. Bởi vì anh đã từng cảm thấy rằng khềnh chính là tiêu chí ngọt ngào sau cùng mà ông trời ban tặng cho phái nữ.

Bắt đầu từ năm mười tám tuổi, kể từ đó đến nay mười năm mất thẩm mỹ của anh vẫn chưa thay đổi nhưng ngay một giây vừa rồi đã thay đổi rồi.

Cố Tây Trạch dời ánh mắt, cúi đầu không nhìn khán đài nữa. Anh cảm thấy mình điên rồi.

...

Tiệc tối đèn điện sáng trưng kéo dài suốt một tiếng đồng hồ, lễ ngày kỷ niệm thành lập trường mới kết thúc.

Nhân viên tham gia biểu diễn cùng với lão đạo đều lên khán đài chụp ảnh chung. Mỉm cười, mỉm cười và mỉm cười.

Trình Ý Ý cảm giác mình đã cười đến mức khóe mắt có nếp gấp rồi buổi chụp hình này rốt cuộc cũng kết thúc.

Một ngày quay quanh vượt qua thử thách này, tựa hồ giờ khắc này khi buổi kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc mỹ mãn cũng được hồi báo.

Trên đài mấy nghìn người mang trang phục biểu diễn đều hoan hô, hò hét. Mọi người thuộc khóa Sùng Văn này đều nóng lòng muốn chia sẻ với mọi người những cực khổ và niềm vui của bọn họ, nhiệt huyết dâng tràn giờ này cũng lộ ra.

Trình Ý Ý đã qua cái tuổi kia. Bọn họ từ từ sẽ hiểu rõ, tất cả những đau khổ và vui sướng kia vừa muốn kể ra cũng vừa xoắn xuýt, thậm chí còn có chút không cam lòng và tiếc nuối, không muốn chia sẻ với ai. Náo nhiệt và quạnh quẽ đều là của riêng mình.

Cố gắng giấu chặt những làn sóng đang dấy lên trong lòng mình, cô cứ lẳng lặng nói, lẳng lặng nghe là tốt rồi.

Cô hiểu ý cười cười, quay người không hề nhìn lại, một mình mang theo làn váy lạng lẽ rời khỏi vũ đài.

Ở hậu trường lộn xộn, Trình Ý Ý mở ra mấy hộp trang sức chuẩn bị tháo ra.

- Ý Ý.

Trình Ý Ý quay đầu nhìn lại, tròng lớn mắt đầy vui mừng:

- Sư huynh, sao anh lại đến đây.

Tiêu Khánh khó có khi ăn mặc đứng đắn, mái tóc vuốt keo chỉnh tề, âu phục đen trắng, thoát nhìn rất có tinh thần.

- Sinh nhật của trường học cũ, anh quay về xem một chút không được sao?

Trình Ý Ý cong khóe môi lên, vui vẻ cướp lời:

- Có phải như vậy không?

- Được rồi, tiểu sư muội nhiều năm rồi mới lại lên vũ đài, sư huynh sẽ trở về khoe khoang một chút.

- Vậy còn có lý.

Trình Ý Ý khóe miệng khoét càng thêm sâu rồi. Cô quay người tháo trang sức xuống rồi dùng vải bông lau mặt.

- Ài, Ý Ý đừng lau vội. Bên ngoài vẫn còn có nhiều bạn học muốn chụp ảnh chung với em một lần đấy.

Tiêu Khánh vội vàng nói với cô. Trình Ý Ý dừng tay:

- Có bạn học cùng lớp em sao?

- Có mấy người, nghe nói em là người dẫn chương trình thế nên cố ý trở về để xem đấy.

- Quả thật nhiều năm không gặp rồi.

Trình Ý Ý nhỏ giọng than nhẹ một câu. Kỳ thật năm đó ở Sùng Văn cô chung đụng với những người bạn học kia cũng không tệ, chỉ là sau khi đi du học

dần dần mất liên lạc mà thôi.

Trình Ý Ý một lần nữa đóng lại nắp bình nước tẩy trang, đứng dậy:

- Vậy trước tiên chụp ảnh với họ đi.

Trong hội trường vẫn mờ mờ sương mờ thế nhưng lễ phục của Trình Ý Ý vẫn quá mỏng manh.

- Áo khoác.

Tiêu Khánh cầm chiếc áo khoác lông của Trình Ý Ý trên bàn trang điểm đuổi theo vài bước đưa cho cô.

...

Nhìn thấy rồi Trình Ý Ý mới biết, đầu phải vài người như Tiêu Khánh nói, bạn cùng lớp năm đó của cô hầu như đều tề tụ đủ rồi, quả nhiên giống như một buổi họp lớp.

Mấy năm này Trình Ý Ý không tham gia họp lớp, cũng vì vậy mọi người vừa nhìn thấy Trình Ý Ý đều cảm thấy nói không hết lời.

Trong kế hoạch của Trình Ý Ý, vốn khi lễ kỷ niệm vừa kết thúc thì ngày hôm sau sẽ trở về thành phố G ngay. Thế nhưng mọi người lại nháo nhào, ngày hôm sau muốn tụ họp, cô cũng không tiện dập tắt sự hào hứng của mọi người đành phải lảng lạng dời vé máy bay.

Đã hai giờ rạng sáng, nếu sớm quay về thì còn có thể ngủ trong nhà khách của Sùng Văn khoảng năm giờ. Chỉ là ngoài mong đợi, giờ này đã không thể tự lái xe về trường nữa rồi.

Toàn thân Trình Ý Ý sức cùng lực kiệt, mí mắt cũng không chống nổi nữa, cố gắng chống đỡ tinh thần hẹn xe trên mạng.

Lái xe vừa vặn dừng xe trước một cửa hàng vừa làm lễ khai trương. Xung quanh cấm xe cô thông hành Trình Ý Ý đành phải tự mình đi qua.

Cô vội vàng thay lễ phục, tháo trang sức vào toilet rửa mặt xong thì khoác lên người áo choàng cùng khăn quàng cổ, trải qua ban đêm âm độ ở Đế Đô.

Bãi đỗ xe của lễ khai trương nhà hàng mới bên dưới chừng năm tầng, tuy rằng gió bên ngoài không lớn thế nhưng lại lờ mờ u ám.

Tay chân Trình Ý Ý sớm đã đóng băng rồi. Mấy giọt nước rửa mặt lúc trước đã biến thành từng mảnh băng. Một tầng lại một tầng đi xuống dưới. Thanh process trên websites đột nhiên dừng lại, đây chính là không nhận được tín hiệu hồi đáp từ trang hẹn xe.

Cô run rẩy mở điện thoại gọi cho lái xe:

- Sư phụ, người đang ở tầng nào? Sao tôi không tìm được xe của ông?

- Cô gái, tôi ở tầng năm, cô xuống thang cuốn nhìn đi, chiếc xe màu đen đầu tiên là xe của tôi, biển số xe là...

Tín hiệu ở bãi đỗ xe kém vô cùng, Trình Ý Ý chỉ dứt quãng nghe được một ít nội dung:

- Thang cuốn trượt xuống, chiếc xe màu đen, biển số A442...

Phía bên kia không có tiếng trả lời nữa. Trình Ý Ý đành phải cúp điện thoại. Bỏ tay vào trong túi quần, mí mắt cố gắng mở lớn tìm xe hẹn trước.

Gần thang cuốn, màu đen... Chiếc đầu tiên... Nhưng là từ bên phải hay bên trái đây?

Trình Ý Ý trước tiên nhìn từ bên phải sang, biển số xe “A442...9?” Đúng là chiếc này rồi.

Chỉ là chiếc xe này thoạt nhìn không hề rẻ, bây giờ mạng lưới xe hẹn trước đều là xe sang trọng như vậy sao? Trình Ý Ý thầm than thế nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Một tuần liên tục chỉ ngủ không đến hai ba giờ hiện tại đã gờ bỏ được gánh nặng, mắt của cô thật sự không cảm cự được nữa.

Kéo ra cửa xe ở ghế tay lái phụ. Trên ghế lái của nhiên lái xe đang ngồi đó.

- Sư phụ, nhà khách Bắc Uyển của đại học Sùng Văn.

- Ài, cô gái...

Người lái xe bối rối, thế nhưng nửa câu nói sau vẫn chưa nói xong thì đã bị giọng nói của ông chủ phía sau cắt đứt:

- Đưa cô ấy đi đi.

Giọng nói kia cực trầm thấp bình tĩnh lãnh đạm như ngày thường vậy.

Lái xe không đoán được ý anh, thế nên cũng nhỏ giọng hỏi:

- Cố tổng, anh quen cô gái này sao?

- Quen.

Cô gái này đã hẹn trước với Cố tổng sao? Lái xe chậm rãi khởi động xe, chỉ là trong lòng không ngừng suy nghĩ, chiếc Maybach này ngoại trừ mẹ của Cố tổng ra thì những người phụ nữ khác còn chưa ngồi qua đây.

Nghĩ đến đây anh ta không nhịn được mà nghiêng đầu nhìn qua, cô gái này đã vùi đầu trong khăn quàng cổ ngủ rồi.

Chiếc xe chậm chậm rời khỏi bãi đỗ xe, Cố Tây Trạch ngẩng đầu nhìn chiếc xe đen phía đối diện có biển số gần giống với xe của mình, cũng hiểu rõ một số ngọn nguồn.

Trình Ý Ý rõ ràng là do trời đưa đất đẩy lên xe anh. Dù sao anh cũng không khỏi cảm thán một câu vận mệnh thật kỳ diệu.

Có lẽ Trình Ý Ý sẽ không bao giờ biết, lúc cô đi hu học, anh đã từng qua Anh quốc đấy. Cảm địa chỉ mà phòng giáo vụ Sùng Văn cho, anh lưỡng lự đứng trước bồn hoa phía dưới nhà trọ dành cho du học sinh của Trình Ý Ý.

Ngày đó Luân Đôn có tuyết rơi, hơi phủ ra đều lập tức kết thành băng dính trên mặt. Anh không biết Trình Ý Ý có ở đấy không, nhưng cuối cùng anh cũng không gõ cửa. Sau khi Trình Ý Ý về nước luôn trốn tránh anh, anh cũng không muốn đi tìm cô.

Nhiều năm như vậy, chính anh cũng không hiểu được, hai người hẳn sẽ không có ngày gặp lại nhau.

Tay lái phụ rất gần với anh, không xa như vũ đài vậy. Lờ mờ trong xe anh nhìn một nửa gương mặt Trình Ý Ý lộ ra khỏi khăn quàng cổ.

Lông mi dài rậm, thoát nhìn nhu thuận vô cùng. Mái tóc uốn sóng bông bênh, lọn tóc dắt gọn sau tay để lộ vành tai tinh xảo khéo léo.

Chức năng giảm xóc của Maybach không tệ, vì thế cô ngủ rất yên ổn. Đầu không lắc lư cũng không di chuyển loạn đường như không phải ngủ mà là đang ngồi ngay ngắn.

Trình Ý Ý rất thông minh, mỗi lần cô muốn ngủ bù trên lớp đều ngồi ngay ngắn như thế này ở đây đầu trong giảng đường Sùng Văn. Dầu cho có ngẫu nhiên bị phát hiện thì cũng không mặt đỏ tim đập nhanh đứng lên nói, đêm qua cô ôn bài quá muộn. Dù sao những câu hỏi của giảng viên cô đều đáp lại được.

Tay của anh có thể chạm đến mặt cô, hư ảo giống như một giấc mộng.

Anh muốn đưa tay ra chạm vào thế nhưng ngay một giây kia lại lần nữa đặt xuống. Anh thay đổi rất nhiều thế nhưng cô vẫn không tìm không phổi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 08:

Edit: Witch _ Fair Play Team

- Cô gái, đã đến nhà khách Bắc Uyển.

- Ồ đã đến... - Trình Ý Ý ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa nhà ngoài cửa xe, xác thực đã đến nhà khách của Sùng Văn, cô lắc lắc đầu cho tỉnh ngủ sau đó mở cửa xe bước xuống. - Cảm ơn chú, sư phụ - cho chú năm tệ xem như khen thưởng.

Không còn hơi ấm trên xe, Trình Ý Ý càng nắm chặt khăn quàng cổ lộ ra nụ cười. Vừa dứt lời thì chiếc xe con màu đen đã đạp chân ga rồi đi chỉ để lại cho Trình Ý Ý một làn khói xe.

Trình Ý Ý lại vùi đầu vào trong khăn quàng cổ, trên xe nghỉ ngơi một giấc, khí lạnh trong đêm làm cô tỉnh táo hơn phần nào. Chân đã đóng băng rồi, đôi chân cô nhảy nhót, dưới ánh đèn đường chạy vòng qua suối phun nước sau đó trở về gian phòng của mình.

Thờ hồng học khép cánh cửa lại, vội vàng bật máy sưởi sau đó chuẩn bị cởi áo khoác ngủ thì màn hình điện thoại lại sáng lên hai cái.

Vì tiếc tối của ngày thành lập trường nên cả ngày Trình Ý Ý đều bỏ im lặng. Nay cầm điện thoại ra mới nhìn rõ có rất nhiều cuộc gọi nhờ. Cái dãy số này không phải là của xe ước hẹn kia sao? Gọi nhiều cuộc như vậy là cô bỏ rơi đồ sao?

Trình Ý Ý kì quái gọi đi, thế nhưng vừa có tín hiệu trả lời thì người đàn ông kia đã xả ra một trận mắng.

- Tôi nói cô gái này đầu óc có bệnh phải không? Là cô hẹn xe trời lạnh như vậy tôi ở bãi đỗ xe chờ cô hơn nửa giờ, đã nói là dưới tầng năm, phiền cô đi tìm hào bảo vệ thành sao hả?

- Chú vẫn còn ở bãi đỗ xe?

Trình Ý Ý vừa tỉnh ngủ, đầu óc như bột nhào quấy trộn, thế nhưng vẫn có chút nếp nhăn:

- Thế mới vừa rồi tôi ở trên xe của ai? Đến nhà khách Bắc Uyển rồi mà?

- Đúng thế, tôi xem như đã hiểu rồi, là người đùa nghịch trêu đùa tôi sao. Người này sống tôi cũng không tiếp nổi. Gặp phải người thần kinh, uống công đạo hơn nửa giờ, là tôi xui xẻo.

Trình Ý Ý chưa kịp hỏi rõ ràng, bên kia đã “cạch” một tiếng cúp điện thoại.

Cũng không gọi lại, Trình Ý Ý mở ra webside xe ước hẹn, xem thật kỹ tài liệu xe màu đen đại chúng CC, biển số xe A2247.

Trình Ý Ý nhớ lại, lúc cô đi thang cuốn xuống tầng năm thì chiếc xe bên trái hình như đúng là xe ước hẹn, chỉ là cô còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã quay sang trái.

Màu đen, biển số xe A2249.

Trình Ý Ý không nghiên cứu nhiều về xe, cũng không hiểu rõ chiếc xe thoát nhìn đã biết giá bao nhiêu tỷ là thế nào. Lái xe kia nhìn cô đầy ngạc nhiên cô còn nhớ rất rõ.

Thế nhưng một người xa lạ, không lấy tiền xe vậy thì dựa vào cái gì muốn tiền cô về?

Là vì thấy cô xinh đẹp sao? Cảm thấy chuyện đã qua có nghĩ cũng không có ý nghĩa gì, dứt khoát vứt chuyện này ra khỏi đầu, vui đầu ngủ.

....

7 giờ đúng. Trình Ý Ý đúng giờ tròn tròn mắt, nằm lý trong chăn tạm thời không muốn động dậy. Bức rèm kéo kín không một chút ánh sáng xuyên vào, trong phòng cũng tản ra hơi ẩm thoải mái dễ chịu.

Hình như đã nhiều năm rồi cô chưa có được buổi sáng nào thanh nhàn như vậy, thậm chí cả ngày cũng chỉ tụ hội với bạn học.

Cô không biết suy nghĩ ngây ra cái gì, nghĩ đến Tây Trạch hôm qua ngồi dưới đài. Có lẽ anh cũng nhìn thấy cô.

Cô là người dẫn chương trình, không thể nào anh không nhìn thấy cô. Trình Ý Ý vui đầu vào trong chăn, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Cô đã từng không dưới một lần thống hận trí nhớ tốt của bản thân, tựa như lúc này những việc cô không cần cũng đều nhớ lại, từng chữ từng lời một cô lại nhớ rõ không thiếu một từ.

- Anh đã từng cảm thấy em là người đẹp nhất trên thế giới này, nhưng anh sai rồi, em không phải.

- Em ích kỷ lại giỏi ngụy trang, máu lạnh nhưng lại đầy tính toán, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Anh cảm thấy đến giờ phút này mới hiểu rõ em.

- Em đi đi, hãy để anh yên tĩnh, anh nghĩ chúng ta cần suy nghĩ một lần nữa về quan hệ của chúng mình.

...

Khi đó anh rất bình tĩnh là lạnh nhạt, ánh mắt kia làm cho Trình Ý Ý cảm thấy vô cùng lạ lẫm, dường như đây là lần đầu tiên anh quen cô vậy.

Mỗi chữ mỗi câu càng như một mũi dao sắc bén đâm sâu vào lòng cô, gần như xé nát lục phủ ngũ tạng của cô.

Tuổi của Trình Ý Ý còn chưa hiểu được hai chữ tình yêu, vậy nên đã đưa ra quyết định được ăn cả ngã về không.

Đứng trong hành lang cấp ba, cô ngăn Cố Tây Trạch lại, kiễng chân lên hôn anh.

Nghê Thiên nói quyền thế Cố gia ngập trời, nhất định phải tóm được Cố Tây Trạch, nhất định anh sẽ có cách cứu bố cô từ nhà tù ra, hết thảy sẽ trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Cô vẫn sẽ là tiểu công chúa được bố cô nâng trong lòng bàn tay.

Thế nhưng cô đã đánh giá thấp hành vi phạm tội của bố mình, cũng đánh giá thấp gia phong nghiêm khắc của Cố gia.

Cố gia sao có thể dễ dàng bỏ qua việc người thừa kế gia nghiệp của mình vì một người ngoài mà dính vào pháp luật? Làm cho lý lịch lóng lánh ánh vàng của anh nhiễm bẩn đây?

Chuyện đó tất nhiên không thành công... Nhưng lúc ấy ở trường học Trình Ý Ý thật sự sống rất dễ chịu...

Tin tức cô kết giao với Cố Tây Trạch truyền khắp trường học, cũng không còn ai dám tìm cô gây phiền phức. Đám nữ sinh muốn xé quần áo của cô đều đã bị đuổi học.

Khi đó Cố Tây Trạch là lá chắn lớn nhất cho Trình Ý Ý trên thế gian này. Cô giống như người chìm trong nước, liễu mạng phải bắt được cọng rom cứu mạng kia.

Cô lừa Cố Tây Trạch. Cô dùng hành động giả ngây ngô lừa rằng cô thích anh, cô thương anh vậy nên mới hôn anh.

Nhưng mục đích ban đầu không tinh khiết thì làm sao có thể có được niềm vui đoàn viên trên đời đây? Dù cho đã ở chung một chỗ năm năm, lúc sự thật bị xé mở, cô đã không còn cách nào giải thích cho mình nữa.

Bất kể khi ấy cô có nói gì thì cũng chỉ là vô dụng mà thôi.

...

Trình Ý Ý tắm được nóng rồi lại sấy khô tóc.

Sau khi thả mái tóc đen dài gọn sóng ra sau vai, để lộ ra chiếc mũi cao xinh đẹp. Cô trang điểm trang nhã, mặt mày tươi ắn, đôi bông tai mà xanh ngọc càng làm nổi bật làn da trắng muốt.

Nhìn thời gian đã không còn sớm nữa, Trình Ý Ý liền bước ra cửa.

Nơi tụ tập bạn cùng lớp là quán rượu Yên Thanh Viên gần trường Sùng văn, cũng không cách Bắc Uyển nơi nghỉ của Trình Ý Ý bao xa. Thế nên cô đã chọn ngôi phượng tiện giao thông công cộng đến.

Để Đô lại đón thêm một trận tuyết, gió không lớn, bông tuyết bay bổng xoay vòng rồi rơi xuống. Cũng may lúc Trình Ý Ý bước ra đã cầm theo cái ô trong đại sảnh nhà khách, nên lúc này cô mới sạch sẽ như vậy bước vào nơi tụ tập.

Cô mang một cái áo lông cổ cao màu ngà sữa, khoác lên người một chiếc áo len dài màu nâu nhạt. Quần áo đơn giản mà lưu loát ưu nhã, dây thắt lưng kết tinh xảo, giày màu đen làm nổi bật lên chiếc eo thon cùng đôi chân thon dài.

- Ý Ý, phong thái không kém năm đó đâu.

Lớp trưởng lên tiếng trò chuyện với cô. Năm đó lúc vẫn còn đi học cô hiển nhiên là một nhân vật phong vân trong ngành kỹ thuật nhiều nam ít nữ này.

- Lớp trưởng ngày càng đẹp trai xuất sắc nhé.

Trình Ý Ý cười rộ lên, đưa tay bắt tay cậu ta. Đối với nhóm bạn học nhiều năm không gặp này, khi gặp lại Trình Ý Ý thật sự có thêm vài phần cảm khái và hưng phấn. Cô nhiệt tình ân cần hỏi thăm từng người một, khoe môi vẫn duy trì nụ cười vui vẻ.

Học viện công trình sinh vật học cho đến bây giờ vẫn nam nhiều nữ ít. Lớp học của Trình Ý Ý cũng xem như là lớp có nữ sinh nhiều nhất trong toàn hệ. Ăn com xong, Trình Ý Ý liền sà vào trong nhóm nữ sinh, cùng bọn họ tám chuyện.

Cho đến bây giờ Trình Ý Ý vẫn luôn là người duyên tốt, những bạn học cũ này tính tình cũng rất hào phóng, dù cho nhiều năm không gặp hàn huyên được vài ba câu cũng không kiêng kỵ gì mà bắt đầu nói nhiều hơn.

- Ý Ý, sau khi cậu chia tay với học trưởng thì có còn liên lạc gì không?

Trình Ý Ý lập tức kịp phản ứng, vị học trưởng này chính là Cố Tây Trạch.

Cố Tây Trạch là một nam thần trong lòng dân chúng Sùng Văn. Trình Ý Ý và anh từng có một đoạn tình cảm, mọi người hỏi đến cũng là hợp tình hợp lý. Trình Ý Ý có thói quen gặp khó sẽ đối thái cực đấy. Thế nên cô muốn uyển chuyển lách qua cái đề tài này cũng không phải việc gì khó. Thế nhưng câu hỏi này đã đến bên miệng, đúng thật làm cô nhớ đến gương mặt của Cố Tây Trạch.

Bình tĩnh, lạnh nhạt.

Nếu như cô chóng lại đại khái sẽ trở nên không kiên nhẫn và chán ghét.

Đột nhiên Trình Ý Ý cảm thấy nói không ra lời. Cô trầm mặc một lát, khoe môi cũng lộ ra nụ cười cứng ngắc, thấp giọng đáp một chữ:

- Ừ.

Dường như là nhìn được tâm trạng Trình Ý Ý sa sút thế nên mọi người cũng không truy hỏi nữa. Ngược lại còn bảy mồm tám lưỡi bàn tán an ủi cô:

- Ý Ý, tôi thấy Cố học trưởng hiện tại đều tìm bạn gái tiêu chuẩn như cậu cả đấy, bọn họ đều như một khuôn đúc ra với cậu năm ấy, khẳng định là tình cũ khó quên.

- Đầu là tin đồn thôi, học trưởng cũng chưa từng thừa nhận ai.

- Ý Ý, đến cùng thì cậu hiểu lắm điều gì, không thể gương vỡ lại lành sao? Thật sự rất đáng tiếc...

...

Khóe môi Trình Ý Ý hầu như không thể duy trì nụ cười nữa. Cô bắt đầu nói bằng giọng rất tiêu soái:

- Dừng lại đi mọi người, thật sự không có hiểu lầm gì. Đầu là chuyện đã qua rồi, chúng tôi cũng muốn nhìn về phía trước, không thể cứ treo cổ trên một thân cây mãi, đúng không?

Trình Ý Ý nói chuyện luôn luôn khống chế mọi người ở trong phạm vi thoải mái, thế nhưng không biết tại sao lúc vừa thốt câu này lên thì mọi người đều im lặng.

Vậy nên giọng nói của cô đột nhiên truyền ra cả hàng ghế giữa.

Tại sao đột nhiên lại không nói?

Trình Ý Ý cảm thấy kỳ quái, cảm thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào cửa phòng bao.

Trong nháy mắt đáy lòng cô chợt dâng lên một dự cảm không tốt. Cô Tây Trạch đang một tay chống lên cửa, đứng nguyên tại chỗ.

Anh cả thân mang tây phục màu đen, tóc vuốt keo cẩn thận, cao lớn mà uy nghiêm, khuôn mặt lạnh lùng. Từng lọn tóc của anh còn dính vài hạt băng, dường như mang hết cả gió tuyết ngoài kia thổi vào đây.

Gương mặt anh thâm sâu trầm tĩnh, mang theo sự uy hiếp lòng người, ánh mắt nhìn thẳng vào Trình Ý Ý.

- Vậy em muốn đổi mấy cây?

Mỗi từng từ từng chữ một đều như sức nặng ngàn quân thế nhưng lại dường như một câu hỏi thăm vui đùa không đáng quan tâm vậy.

Mặc kệ như thế nào, ở giờ khắc này tất cả mọi người đều cảm nhận được một cảm giác lạnh băng từ đáy lòng tản ra không thể nói thành lời.

Trình Ý Ý thì càng quá mức choáng ngợp. Bầu không khí thời điểm này rất căng thẳng.

- Hơ... Là tôi mời học trưởng đến, có phải rất vui mừng không?

Lớp trưởng ho khan vài tiếng, phá vỡ cục diện bế tắc này.

- Miệng cậu cũng quá kín rồi, cũng không chịu nói là đã mời nhân vật lớn như vậy.

- Đúng thế, một chút chuẩn bị cũng không có.

Mọi người tiếp tục bắt chuyện nhao nhao ân cần hỏi thăm Cố Tây Trạch. Đã nhiều năm rồi bọn họ lại mời được Cố Tây Trạch đến đây điều này thật sự nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Đương nhiên trong này cũng không biết là có bao nhiêu điều liên quan đến Trình Ý Ý.

Thế nhưng bây giờ mọi người cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa. Nên biết rằng, gia nghiệp Cố gia bây giờ đã trải rộng ra nhiều ngành nghề. Giờ phút này có thể làm Cố Tây Trạch nhớ rõ mình, dù cho chỉ là một ấn tượng ít ỏi, lẻ tẻ qua vài câu nói đối với bọn họ cũng có lợi ích không nhỏ đấy. Giả như được thưởng thức, có được một chỗ trong Cố Gia thì đây càng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Chương 09:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Trình Ý Ý không thể ngờ được sẽ có một ngày cô lại chống lại Cố Tây Trạch, dĩ nhiên đây lại là trong hoàn cảnh làm cô thấy lúng túng.

Mọi người xúm lại bên cạnh Cố Tây Trạch, là vì sao sáng của mọi người. Cô tìm đến một góc sofa lấy điện thoại ra bấm thế nhưng chân tay vẫn rất luống cuống.

- Ý Ý, chơi mạt chược có ba rồi thiếu một nữa, tới không?

Giọng nói từ phía sau truyền đến. Trình Ý Ý quay đầu, đó là bạn cùng phòng với cô lúc còn ở Sùng Văn, hình như nhìn ra cô mất phương hướng thế nên nghiêng đầu nháy mắt với cô một cái.

Phòng chơi bài ở ngay kế bên phòng bao, Trình Ý Ý chỉ muốn vội vàng chạy khỏi không gian không thể nào thở nổi này thế nên lập tức gật đầu đồng ý.

Lúc Trình Ý Ý còn ở sùng Văn, trong phòng ngủ có hai chị em đồng hương, hơn nữa đều rất thích trò mạt chược này. Mưa dầm thấm đất, cô cũng học được không ít.

Thường ngày Trình Ý Ý không hay chơi mạt chược, bởi vì cô không có thời gian, thứ hai... Trình Ý Ý biết cách tính bài, những người chơi cùng cô lần nào cũng thua, tự nhiên cảm thấy không hứng thú.

Thế nhưng hôm nay lại khác, Trình Ý Ý có chút không tập trung, người đang ngồi trên bàn bài nhưng tâm trí ở tận đâu đâu. Cô câu được câu không ra bài, liên tiếp phạm sai lầm.

Sau vài vòng, thẻ đánh bạc trước mặt Trình Ý Ý đã không còn lại bao nhiêu.

- Vài năm không gặp, kỹ năng đánh bài của cậu xuống cấp quá, Ý Ý, tôi nói với cậu này, kiêu ngạo sẽ làm người ta lùi lại.

Bạn cùng phòng khó có khi thắng được Trình Ý Ý nhiều lần như vậy khoe miệng đã cong lên tận trời rồi.

Hoàn toàn quên mất năm đó chính cô đã ôm đùi Trình Ý Ý khóc rống cạn nước mắt, bộ dạng ăn năn hối hận.

Trình Ý Ý cũng cong khoe miệng, vừa ôn nhu vừa thật thà:

- Là cậu tiến bộ, Anh Uyên, thật đấy.

Bàn tay không tập trung sờ soạng muốn lật bài, lúc sắp đánh ra thì lại bị người khác dè cổ tay lại.

Bàn tay kia trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng. Đây giống như một tác phẩm nghệ thuật làm người khác khó quên, vậy nên Trình Ý Ý cũng lập tức nhận ra được. Tim cô như đánh trống, không dám di dời ánh mắt, toàn thân cứng đờ, nhúc nhích một cái cũng khó.

Là tay của Cố Tây Trạch.

Không biết vì cái gì anh lại đứng phía sau cô, lúc này lại cúi người nhìn bài. Bọn họ đã nhiều năm rồi không gần như vậy, thậm chí Trình Ý Ý còn có thể ngửi được mùi hương chanh thoang thoang từ cổ của anh.

Mùi sữa tắm này rất giống với sữa tắm hương chanh cô dùng.

Hắn sáng sớm anh đã tắm qua một lần, hơn nữa còn không đổi sữa tắm.

Rất kỳ quái, trong chớp mắt này đại não Trình Ý Ý nhảy ra vô số ý niệm.

Anh nắm cổ tay cô, dời bàn tay cứng ngắc kia đến một quân bài.

- Ra quân này.

Môi của anh hé mở. Giọng nói quen thuộc suốt năm năm cứ như vậy nổ tung bên tai Trình Ý Ý.

Suy nghĩ của cô đã bay tận tầng mây, bàn tay lại làm theo lời anh, thay nhất vạn ngã bài quân tứ đồng.

- Hoàn hồn.

Nghe một câu như thế, trong mơ mơ màng màng Trình Ý Ý mới tìm được một chút cảm giác chân thật.

Ồ, Cố Tây Trạch gọi cô hoàn hồn.

Cô và Cố Tây Trạch là hai loại người khác nhau, từ việc đọc sách cũng thấy rõ. Cho đến bây giờ Cố Tây Trạch luôn biết mình cần cái gì, anh thông minh cũng nỗ lực làm việc gì thì làm đến cùng, không lãng phí thời gian vào những việc vô nghĩa. Trình Ý Ý lại khác, cô tò mò nhiều thứ, thế nhưng với cái gì

cũng không cam lòng, chỉ cần bỏ người xếp thứ hai phía sau lưng mình thôi đã thấy mỹ mãn.

Khi hai người ngồi học ở thư viện, là Cố Tây Trạch đọc sách còn cô ngăn người. Cố Tây Trạch gọi cô hoàn hồn, cô cúi đầu đọc sách sau đó tiếp tục ngăn người.

Hiện tại cô cũng đã khôi phục tinh thần, chuyên chú nhìn bài trước mắt.

- Thanh nhất sắc, ù rồi.

Trình Ý Ý mờ mịt ngả bài.

- Không tin. Không phải là cậu giả vờ ù chứ?

Anh Uyển không thể tin được Trình Ý Ý tay đen đôi vụn, nghiêng người qua xác nhận.

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu vụn. Ba bảy, bốn tám, chín... thật sự là ù rồi.

Cô trợ mắt nhìn toàn bộ thẻ đánh bạc lần đầu tiên đều đẩy về phía Trình Ý Ý thì ánh mắt trừng lớn:

- Vợ chồng hai người hợp ý, đồng tâm, tự nhiên tớ đánh không lại. Lớp trưởng, cậu tranh thủ qua bên này cứu tôi đi.

Cô ấy liên tục tìm người đến trợ giúp.

Vợ chồng...

Trình Ý Ý bị một từ của Anh Uyển làm cho cứng đờ. Cô rất muốn nghiêng đầu nhìn xem Cố Tây Trạch có tức giận hay không, thế nhưng lại không dám nghiêng đầu.

Bên tai cũng không nghe thấy tiếng nói phản bác.

Cứ như vậy ngây ngốc, u mê, đến lúc Trình Ý Ý chuyển vận. Trong lòng sợ run theo chỉ đạo của Cố Tây Trạch đánh bài đến chiều, Anh Uyển thua lộn hạt dưa đến mức đỏ cả tay rồi.

Trình Ý Ý không thích cắn hạt dưa thế nhưng lại thích ăn nhân hạt.

Buổi tụ tập bạn học tan cuộc, ván bài chấm dứt. Trình Ý Ý chuẩn bị thu hết đồng nhân hạt kia vào túi thì lại bị Cố Tây Trạch sớm hơn ột bước.

Anh bê mâm trái cây chứa đầy nhân hạt, sau đó đổ hết vào một túi giấy. Trên mâm còn sót lại vài hạt dưa trả lại cho cô.

Trình Ý Ý trợn mắt há hốc mồm đón lấy.

Anh chỉ chỉ túi giấy trong tay, bảo “Của tôi” lại nhìn cái mâm trong tay Trình Ý Ý “Của em”

Vừa dứt lời anh cũng cầm áo khoác trên ghế, bỏ túi giấy kia vào đưa cho Trình Ý Ý.

- Tôi đi lái xe, cầm áo này đứng trước cửa quán rượu chờ tôi.

Ánh mắt anh bình tĩnh không chút gợn sóng. Anh và năm đó không giống nhau nữa rồi.

Trình Ý Ý vô cùng thanh tỉnh, ý thức được hiện tại tâm tình anh đã thu lại tất cả, sâu không lường được. Thậm chí qua ánh mắt cô cũng không thể nào phân biệt được tâm tình của anh. Anh muốn đưa cô về... Sau đó đả kích cô để trả thù sao?

Trình Ý Ý không nói lời nào, anh cũng chờ, ánh mắt lảng lạng rơi trên mặt Trình Ý Ý, bướng bỉnh đối mặt với cô.

Mãi đến khi Trình Ý Ý không kiên trì nổi nữa mà thất bại, gật gật đầu anh mới thu hồi ánh mắt. Lại nhấn mạnh lần nữa:

- Đợi đây.

Dứt lời anh mới quay người nhanh chóng biến mất khỏi hành lang.

Trình Ý Ý cùng Anh Uyển đứng đợi xe trước cửa nhà hàng.

Anh Uyển đã kết hôn rồi, chồng cô ấy sớm đã chờ ngoài cửa.

Đứng trước cửa quán rượu, nhìn thấy chiếc xe ở phía xa, Anh Uyển hưng phấn vẫy vẫy tay, ra hiệu cho chồng. Đang định chạy đến đó thì như nhớ ra điều gì, cô ấy quay người nói với Trình Ý Ý:

- Ý Ý, cũng không biết phải nói như thế nào.

Hình như cô ấy muốn tìm từ ngữ cho thích hợp, cả buổi muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng đành buông bỏ. Dứt khoát đơn giản nói:

- Tôi cảm thấy... Cảm thấy có lẽ cậu và học trưởng có hiểu nhầm, thế nhưng dù là thế nào anh ấy đều rất yêu cậu.

- Cậu hãy tin cảm giác của tôi, Ý Ý.

Bậc thang nhà hàng được quét dọn sạch sẽ, Trình Ý Ý nhìn Anh Uyển bước về phía chồng mình.

Anh Uyển không nói với Trình Ý Ý rằng năm đó khi cô đi du học ở Anh, cô đi quá vội vàng những đồ vật còn sót lại là Cổ Tây Trạch thu dọn đem đi hết.

Khi đó các cô đều cảm thấy Trình Ý Ý thật sự quá tàn nhẫn, bạn trai tốt như vậy cô nói không cần liên lạc không cần, nói đi là đi.

Thế nhưng lúc ấy lại có lời đồn. Cổ Tây Trạch làm chuyện có lỗi với Trình Ý Ý, vậy nên cô mới thương tâm trốn ra nước ngoài du học. Nhưng những lời nói này Anh Uyển một chữ cũng không tin. Phẩm hạnh của một người không thể giả vờ được.

Trước lúc Trình Ý Ý bước vào Sùng Văn, Cổ Tây Trạch là nam thần trong lòng mọi người, không dính đến khói bụi nhân gian.

Thế nhưng con người hoàn mỹ kiêu ngạo như vậy, sau khi bạn gái vào học ở Sùng Văn thì mỗi ngày đều rót nước, mua đồ ăn cho cô. Lại còn mời bạn học đi ăn, giống như những cậu học sinh biết yêu đương bình thường.

Cũng nhờ Trình Ý Ý mà các cô mới thấy được một mặt khác của Cổ Tây Trạch, một mặt làm cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Coi như sau khi hai người chia tay, các cô những người cùng phòng của Trình Ý Ý cũng ngẫu nhiên nhờ Cổ Tây Trạch mà được ưu tiên. Ví dụ như hàng ghế đầu diễn xuất ở Sùng Văn, hay vòng tuyển nhân viên của Cổ gia... Đây hết thầy không làm vì Trình Ý Ý thì làm vì ai đây?

Anh Uyển nói rất nghiêm túc, nội tâm Trình Ý Ý lại không thể tin được.

Người có trí nhớ quá tốt nhiều khi cũng không phải hay, ví dụ như cô chưa bao giờ quên ánh mắt thất vọng cùng lạ lẫm năm đó của Cổ Tây Trạch. Cho đến bây giờ cô hiểu rõ, Cổ Tây Trạch là hạng người gì, nếu như anh đã mất đi sự tín nhiệm vậy thì sẽ chẳng bao giờ được anh giao phó việc gì nữa.

Cô trốn anh nhiều năm như vậy anh cũng không hề đi tìm cô.

Huống chi, thời gian có thể thay đổi tất cả, anh thay đổi mà cô cũng thay đổi. Coi như ngày đầu còn quyến luyến tình nghĩa của mối tình đầu, thế nhưng sau năm năm đó những tình nghĩa này còn sót lại bao nhiêu đây?

Trình Ý Ý đứng nguyên tại chỗ, càng nghĩ càng khiếp sợ. Cô ôm chiếc áo khoác trong tay, lúc đang lo lắng xoay người định kín đáo đưa cho người nào đó đứng trước cửa thì một chiếc xe Maybach 62s Zeppelin màu đen đã chậm rãi dừng lại trước mắt. Trình Ý Ý nhận ra, đây chính là chiếc xe năm đó Cổ Tây Trạch lên đại học.

- Lên xe.

Trình Ý Ý chần chờ đứng nguyên tại chỗ không hề động đậy.

- Muốn tôi bế em lên xe?

Cổ Tây Trạch nghiêng đầu, khuôn mặt lãnh đạm. Trình Ý Ý sợ gặp phải anh, sợ chung sống cùng anh một phòng, sợ nói chuyện với anh, sợ nhất vẫn là biểu cảm lạnh như băng này của Cổ Tây Trạch.

Lý trí của Cổ Tây Trạch rất kinh người, anh có thể khống chế tâm tình mình một cách hoàn mỹ.

Lúc trước, khi Trình Ý Ý chọc anh tức giận nhất, anh cũng không giận mà làm mặt lạnh, chỉ trầm mặc sau đó tỉnh táo lại thì nghĩ đến cách muốn Trình Ý Ý nhận ra sai lầm của mình, ngoan ngoãn nghe lời.

Thậm chí Trình Ý Ý còn nhớ vì cô đã nhận quá nhiều sự bảo vệ và áp lực của anh thế nên cái hôm mất đi mới thấy lạnh lẽo.

Mở cửa xe, Trình Ý Ý buộc chặt áo ngoài rồi ngồi vào tay lái phụ.

Hệ thống trong xe hoàn toàn cách âm, trong xe không mở nhạc hai người cũng đều im lặng.

Trình Ý Ý không dám nhìn loạn, toàn thân cứng đờ ngồi ngay ngắn nhìn thẳng về phía trước, nắm chặt áo khoác ở trong tay.

Tư thế giống như học trò nhỏ ngồi nghe giảng bài, cho đến khi Cổ Tây Trạch đưa cô về nhà khách Bắc Uyển.

Thậm chí cô còn không giám hỏi tại sao Cổ Tây Trạch lại biết địa chỉ của mình, buông áo khoác rồi vội vàng mở cửa xe.

- Trình Ý Ý,

Cô Tây Trạch lần nữa bắt lấy cổ tay cô, sức lực mạnh vô cùng như muốn bẻ gãy tay cô, tiếp theo anh nói từng từ từng chữ một rất nghiêm túc:

- Vấn đề của tôi em vẫn chưa trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Chương 10:

Edit: Witch _ Fair Play Team

- Trình Ý Ý - Cố Tây Trạch lần nữa bắt được cổ tay cô, sức lực rất lớn như muốn bẻ gãy cánh tay kia, sau đó anh nói từng từ từng chữ một, rất nghiêm túc - Vấn đề của tôi, em vẫn chưa trả lời.

- Cái gì?

Trình Ý Ý trong nháy mắt thốt lên, nhớ đến câu hỏi khi cô ngồi trên sofa vừa lúc anh bước vào.

“Em muốn đổi mấy cây đây?”

Trình Ý Ý chỉ cảm thấy da mặt nóng đến đau rất, nội tâm đã có chút xấu hổ và giận dữ, nhiều hơn nữa là chưa xót. Câu nói kia chỉ là cô nói cho có không ngờ anh lại cho là thật.

Cô chưa từng nghĩ đến. Trình Ý Ý không muốn trả lời, vụng vẩy mấy cái thế nhưng cũng không thoát khỏi tay anh.

Đột nhiên hốc mắt cô thấy cực kỳ chưa xót:

- Tôi muốn đổi mười cây, một trăm cây vậy thì sao chứ? Mắc mớ gì anh? Chúng ta đã chia tay rồi.

Cố nén nước mắt không rơi xuống, lời cô nói cực nhanh, nói xong thừa dịp Cố Tây Trạch không sẵn sàng mà rút mạnh tay ra mở cửa xe bước xuống.

- Ý Ý.

Trình Ý Ý không đứng lại. Anh mở miệng gọi cô, một tiếng gọi này rất nhỏ, lại giống như tiếng thở dài bất đắc dĩ.

- Em vẫn không nói đạo lý như thế.

Trình Ý Ý quay lưng về phía anh, nước mắt rơi xuống lạnh buốt thế nhưng cô không dám đưa tay lau đi, cố gắng để phát ra âm mũi:

- Cũng không phải lần đầu tiên anh biết, tôi là không nói đạo lý đấy.

Cửa nhà khách được quét sạch sẽ thế nhưng còn trơn. Trình Ý Ý giẫm giày cao gót không quay đầu lại.

Vào đông, gió lạnh thổi qua, cô khoác áo ngoài run rẩy, lạnh cực kỳ. Từng bước một cô cố giữ lưng mình thẳng lên, để nhìn qua không thấy sự chật vật.

Cô biết rõ Cố Tây Trạch đang nhìn mình.

Tuy rằng trong mắt anh, cô vừa ích kỷ vừa đối trá lại không nói đạo lý mặc dù vậy cô cũng không muốn anh nhìn thấy bóng lưng chật vật của mình.

Ngày ngày hôm sau cô liền trở về thành phố G, trừ tin tức và TV, cô cũng không còn cơ hội gặp lại anh nữa.

Sau khi biến mất khỏi phạm vi tầm mắt của Cố Tây Trạch, bắp chân cô đã lạnh đến run lên, lão đạo hai cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, khó khăn đỡ lấy vách tường trên hành lang.

Đột nhiên cô cảm thấy toàn thân như mất hết sức lực, giống như lúc trước ở trong phòng thí nghiệm ngâm người suốt ba ngày ba đêm vậy, chỉ muốn nằm xuống sau đó ngủ một giấc thật dài.

Trình Ý Ý đã mệt mỏi đến cực điểm, lúc đi đến giữa cửa ra vào mới phát hiện vĩnh viễn cuộc sống không dạy cho bạn biết trên đời này điều gì là bất đắc dĩ nhất chỉ có chuyện càng ngày càng tồi tệ mà thôi.

- Ý Ý.

Mẹ của cô Nghe Thiên mang bao tay nhỏ đứng chờ trước cửa phòng của cô, cũng không biết đã đợi bao lâu.

Đại khái thấy chương trình kỷ niệm của Sùng Văn trực tiếp trên TV biết được cô là MC thế nên liên tục đến Sùng Văn hỏi thăm địa chỉ của cô, giờ phút này ngồi đây ôm cây đợi thỏ.

- Hôm nay con rất mệt, không muốn cãi nhau với mẹ, mẹ đi đi.

Sắc môi Trình Ý Ý trắng bạch, tay nhét vào túi áo lớn thế nhưng vẫn thấy lạnh cực kỳ.

- Ý Ý, mẹ tới là...

Ánh mắt Nghe Thiên đỏ lên. Nước mắt của bà ta nói rơi là rơi luôn được đấy, Trình Ý Ý đã nhiều lần lĩnh giáo thế nên cũng không để ý nữa trực tiếp lướt qua Nghe Thiên quét thẻ bước vào phòng.

- Trình Ý Ý.

Nghe Thiên nắm chặt cổ tay cô.

- Buông ra.

Môi Trình Ý Ý nhếch lên, ánh mắt lạnh như băng.

- Hôm nay con phải đi theo mẹ.

Nghe Thiên càng nắm chặt hơn.

- Đi làm gì? - Trình Ý Ý cắt thẻ phòng vào trong túi, quay đầu nhìn bà ta, ánh mắt giễu cợt - Giống như mẹ đi tìm người đàn ông đã có gia đình, trải qua những tháng ngày tăm tối không thấy mặt trời sao?

- Mà nói chuyện với mẹ thế này sao?

Nghe Thiên giận dữ, giọng nói rất cao:

- Tao là mẹ mà đấy.

Giọng nói ngày càng sắc nhọn như là phá âm rồi.

- Vậy mẹ muốn con có thái độ thế nào?

Trình Ý Ý vung tay thoát khỏi tay bà ta, Nghe Thiên đổi phản ứng xác nhận suy nghĩ của cô.

Nghe Thiên không còn trẻ, trước khi già đi bà ta nhất định phải tìm được chỗ dựa, duy trì cuộc sống xa xỉ. Mà Trình Ý Ý có gương mặt xinh đẹp di truyền từ bà chính là tiền vốn lớn nhất cho nửa đời sau.

Trình Ý Ý rất hiểu tính tình Nghe Thiên, một năm trước không hề liên lạc với cô hiện tại một lúc gọi ba mươi lăm cuộc, gọi đến khi cô nghe mới thôi, nói rằng muốn giới thiệu cho cô một thanh niên tài tử.

Nhưng trên thế giới này làm gì có chuyện bánh bao từ trên trời rơi xuống, dù là thanh niên tài tử vậy thì ai đồng ý lấy cô, một cô gái có xuất thân như thế này? Huống chi Nghe Thiên sinh sống xa xỉ tột độ căn bản không phải thanh niên tài tử nào cũng chèo chống được.

Vậy nên Nghe Thiên giới thiệu tiền là quan trọng nhất, hay là tuổi lớn bằng bố của Trình Ý Ý. Tóm lại đều làm người ta thấy khinh bỉ.

Trình Ý Ý lạnh lùng cười:

- Đây là trách nhiệm một ngày làm mẹ sao? Hiện tại mẹ mới biết mẹ là một người mẹ? Sớm quá nhỉ? Nhân lúc con còn nói chuyện để mẹ nhanh chóng biến mất khỏi mắt con đi.

Cô vốn tâm tình không có thiện ý, giờ phút này mặt trái này đều muốn bao trùm cả người cô.

Cô sẽ không quên lúc bố mình vừa bị bỏ tù mấy tháng, Nghe Thiên sợ mang theo đứa con ghê kị sinh này người ta không chịu nổi thế nên nửa đêm đã xách theo hành lý, lặng lẽ chuyển đến phòng bao mà gã cán bộ ngân hàng cao cấp kia mua. Đêm hôm đó, Trình Ý Ý căn bản không ngủ được, cũng không dám ngủ, đứng bên khe cửa nhìn Ngô Thiên chuyển hết đồ của bà ta đi.

Trụ cột trong nhà không còn, cô chỉ là một đứa học sinh, sinh ra chính là nguồn gốc của tội lỗi, mẹ cũng không cần cô, Trình gia có thể cho cô miếng cơm cũng được ca ngợi là quan tâm hết lòng giúp đỡ.

Những bạn học trong trường chỉ biết bố của Trình Ý Ý bị bỏ tù nào biết được khi ấy Trình Ý Ý có thể ảm no, hay học phí cũng là vấn đề.

- Bất kể như thế nào hiện tại tao vì tốt cho mày, mặc kệ mày nói gì, hôm nay mày phải theo tao.

Nghê Thiên đưa móng tay được sơn tình xảo bỏ vào bao tay, cổ hết sức đề xuống lờ gợn.

Trình Ý Ý không nói thêm câu nào, quét thẻ tiến vào phòng. Lúc cửa sắp đóng lại Nghê Thiên đột nhiên vươn tay kéo áo khoác ngoài của cô kéo ra, kéo luôn cô ra ngoài.

Trình Ý Ý sức cùng lực kiệt lại mang giày cao gót, không hề có phòng bị bị Nghê Thiên lôi về cứ như vậy thẳng tắp ngã về phía sau.

Hiển nhiên Nghê Thiên không nghĩ Trình Ý Ý lại như vậy, bị động tác của cô làm cho sợ hãi đứng yên tại chỗ không nhúc nhích chỉ có thể trơ mắt nhìn gáy của Trình Ý Ý đập vào đèn tường theo phong cách châu Âu trên hành lang.

Cái đèn áp tường kia vô cùng sắc nhọn, cảm giác đau nhức truyền đến, Trình Ý Ý đã cảm thấy hoa mắt, sau gáy cũng ướt sũng, cô cũng sờ đưa tay sờ đến giờ đến trước mặt trên tay đều là máu tươi.

Dọc theo cổ cô máu chảy xuống lưng nhuộm hồng cả chiếc áo lông màu ngà sữa.

Trên thế giới này quả nhiên chỉ có chuyện tệ hơn.

Lần này cả thể xác lẫn tinh thần Trình Ý Ý đều mệt mỏi, trước mắt là bóng chồng, nháy mắt một cái, ánh mắt cô trở nên mơ hồ, cảm thấy cuối hành lang xuất hiện một bóng dáng không thể có khả năng xuất hiện ở chỗ này.

Cố Tây Trạch, sao anh lại ở đây?

- Bà làm cái gì thế?

Giọng nói kia lạnh lùng bao hàm cả sự uy hiếp, giống như gió tuyết thẳng chập ở Đệ Đô vậy.

Nghê Thiên sợ đến mức run lên, lúc này mới hoàn hồn xiết chặt bao tay, lắc đầu nom nớp lo sợ lùi về phía sau mấy bước, đâm mạnh vào người Cố Tây Trạch đang đi đến.

Thậm chí đầu cũng không dám ngẩng lên, ba ta hoang mang rối loạn xoay người vội vàng trốn khỏi hành lang.

Trên hành lang ánh sáng mờ mờ, sau khi Nghê Thiên chạy đi Cố Tây Trạch mới thấy rõ sau đầu Trình Ý Ý đều là máu. Ánh mắt cô nửa khép nửa mở ý thức đã mơ hồ rồi.

- Ý Ý.

Giọng nói của anh suýt nữa thì run lên. Áo lông Trình Ý Ý thấm một mảng máu lớn, lòng anh lúc này như bị xiết chặt, đau nhức.

Anh chưa từng nghĩ sinh thời nơi công cộng lại còn có hành động thất thố như vậy.

Nếu như không phải anh dừng xe dưới lầu, thật lâu cũng không thấy đèn phòng cô sáng lên, nếu anh không phải không chịu được mà chạy lên đây nhìn xem thì Trình Ý Ý hôm nay phải nằm đây bao lâu, chảy bao nhiêu máu mới được người khác phát hiện?

Nửa quỳ trên mặt đất, Cố Tây Trạch dùng tốc độ nhanh nhất tháo cả vạt thay khăn mùi soa chặm rãi đỡ Trình Ý Ý dậy nằm trong khủy tay anh, cẩn thận từng li từng tí vén tóc cô lên, tìm nơi chảy máu. Lại dùng chiếc cà vạt kia giúp cô cầm máu, không ngừng gọi tên cô bên tai, đồng thời gọi cấp cứu.

- Đừng ngủ... Ý Ý, không được ngủ.

Anh cảm thấy giọng nói của mình chưa bao giờ ôn nhu đến vậy, thế nhưng lúc này anh chỉ có thể vô lực mà lặp lại một câu này thôi.

Lần đầu tiên trong đời anh hận mình ở dưới lầu do dự suốt một phút đồng hồ, nếu như anh xuất hiện sớm hơn có lẽ hết thảy đều không xảy ra.

Vốn Trình Ý Ý không muốn ngủ, cô nghe thấy, thế nhưng mất máu làm cô thiếu dưỡng khí, mí mắt nặng trĩu không có chút sức lực ép nó căng lên, cũng không có sức lực trả lời. Vô đại não lại rất sinh động, chỉ là xuất hiện một số ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Nghê Thiên không dám đến tìm cô nữa rồi, qua một lần như vậy tình cảm mẹ con cô một chút cũng không còn, chuyện này rất tốt.

Cố Tây Trạch Sao? Tại sao anh chưa đi? Sao lại đứng ở cuối hành lang? Anh sẽ không thấy mình thật buồn cười chứ?

Mấy đề bài Đào Hoan đưa cô còn chưa xem qua, lần này không biết phải mất bao nhiêu lâu mới có thể giải được.

Nằm viện phải tốn bao nhiêu tiền? Cô vẫn chờ để mua nhà đấy.

...

Hồ hấp cô ở bên tai anh yếu đến mức sắp không nghe thấy nữa, mi mắt khép chặt, sắc môi trắng bạch, làn da càng trong suốt không thấy được màu máu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa mưa.

Năm đầu tiên Trình Ý Ý đi, trong lòng anh nghĩ nếu như cô trở về anh sẽ tha thứ cho cô.

Nhưng Trình Ý Ý không về, không có thư từ, cũng không một cuộc điện thoại. Anh nén lại ham muốn trong lòng, quyết không đi tìm cô.

Năm thứ ba Trình Ý Ý đi, rốt cuộc anh không nhìn được mà chạy đến dưới lầu phòng trọ Trình Ý Ý, mặc dù không gõ cửa thề nhưng khi ấy anh thề, nếu như cô quay về anh sẽ lấy cô làm vợ, dâng hết những thứ tốt nhất trên đời này cho cô.

Nhưng cuối cùng Trình Ý Ý cũng không về.

Năm năm rồi. Trong lúc chờ đợi mọi mồn đến buồn chán, lúc anh cảm thấy toàn bộ tình yêu sắp biến thành hận thì Trình Ý Ý lại trở về.

Cô chính là vậy, không thể nào để người ta hận nổi, cũng không thể tàn nhẫn được. Anh vĩnh viễn không thể nào tiêu soái không quan tâm đến Trình Ý Ý.

Máu cũng thấm ướt sũng cả cà vạt, Cổ Tây Trạch cảm giác bàn tay đang đè lên chỗ máu chảy có chút run rẩy:

- Đừng ngủ... Xin em.. Tỉnh lại đi..

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Chương 11:

Edit: Nghêu _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

Trình Ý Ý nằm mơ. Cô lại mơ về năm mười lăm tuổi.

Ánh nắng ban mai vừa tươi đẹp vừa ấm áp xuyên thấu qua hành lang, chiếu lên một bên khuôn mặt hoàn mỹ của Cổ Tây Trạch. Ấu phục trên người càng làm tôn lên dáng người cao lớn và rắn rỏi, anh hé môi, còn chưa kịp cùng cô nói chuyện, đã bị Trình Ý Ý kiễng chân lên ôm lấy cổ, hôn anh.

Đây có lẽ là việc làm can đảm nhất trong cuộc đời của cô. Rõ ràng cô khăn trương và sợ hãi vô cùng, tim đập như đánh trống, nhưng vẫn kiềm chế không biểu lộ ra ngoài mặt. Cô sợ Cổ Tây Trạch sẽ không lưu tình mà đẩy cô ra, vừa hồi hộp vừa căng thẳng, sợ anh sẽ chán ghét cô.

Trình Ý Ý từ trước đến nay luôn hiểu rõ bản thân nổi trội ở điểm nào, với những nam sinh khác chỉ cần vẻ đẹp của cô thì mọi chuyện rất thuận lợi, nhưng đôi lại lúc này là Cổ Tây Trạch, cô bắt đầu có chút không tự tin.

Cô ngay cả nhắm mắt cũng không dám, cô muốn nhìn rõ từng biểu cảm dù là rất nhỏ trên gương mặt Cổ Tây Trạch, sau đó, trước khi anh lộ ra vẻ chán ghét thì vội vàng buông ra.

Anh cũng không nhắm mắt, ánh mắt anh ở rất gần cô, gần đến mức cô có thể nhìn thấy rõ được từng sợi lông mi rõ ràng của anh. Đôi mắt nọ mang theo một chút kinh ngạc, một chút lát lại hiện lên sự tỉnh mạch làm cô không thể hiểu được.

- Trình Ý Ý - Anh đẩy cô ra, lông mi khẽ nhăn lại, nâng tay lau khóe môi - Vì sao hôn tôi?

Nội tâm Trình Ý Ý lo lắng không yên lúc này đã rơi xuống đáy cốc, thất vọng gục đầu xuống.

- Thích anh.

Âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

- Không nghe rõ, lặp lại lần nữa.

- Thích anh!

Trình Ý Ý cảm thấy vừa ngượng ngùng vừa mất mặt, bất chấp tất cả hét lên, cúi đầu xoay người muốn chạy đi, lại bị Cổ Tây Trạch kéo cổ tay.

- Lặp lại lần nữa cho tôi nghe.

Nghe thấy câu này, cô quay đầu lại, phát hiện trên mặt anh đều là ý cười, mặt mày giãn ra, lộ ra hàm răng trắng muốt. Anh lộ ra chút tươi cười lại chân thật thả lỏng đến vậy.

Lúc này Trình Ý Ý mới kịp phản ứng, anh cố ý dọa cô, vừa then vừa tức giận, đôi môi đỏ mọng của cô hé mở như muốn nói gì đó. Cố Tây Trạch lại ôm eo cô nâng lên đặt cô ngồi trên bệ hành lang lớp học, cứ như vậy, cô không phải nhón chân cũng có thể nhìn thẳng vào anh.

- Nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt cuối cùng Trình Ý Ý nhắm mắt, trước mặt là một khuôn mặt phóng đại, anh cúi người hôn cô.

Một nửa gương mặt thiếu niên ấm áp, ôn hòa, một nửa ở ngoài sáng tiêu biến hết sự lạnh lùng, hình dáng sắc sảo, rõ ràng. Ánh mắt thâm sâu mê người, vừa ôn như lại vừa nghiêm túc.

Mặc kệ ban đầu là vì mục đích gì, chính tại thời điểm này, Trình Ý Ý cảm thấy, bất kể là người nào đều không thể cự tuyệt được. Cho dù cô khi đó vẫn chưa hiểu được cái gì là tình yêu, nhưng rõ ràng cô nghe thấy được, có thứ gì đó nảy sinh trong lòng, ngứa ngáy, tê dại, nhưng làm cho người ta có cảm giác cực kì dễ chịu, cả tinh thần lẫn thể xác đều trở nên phấn khởi.

- Ý Ý? Ý Ý!

Nhìn mi mắt Trình Ý Ý hé lên một đường nhỏ, Tiêu Khánh vội vã duỗi tay nắm ngón ra trước mắt cô quơ quơ:

- Có thấy rõ tay của anh không?

Trình Ý Ý còn đắm chìm trong dư vị của giấc mộng dài kia, chớp chớp mắt hai cái, có chút đờ đẫn.

- Sẽ không bị đập đầu thành ngớ ngẩn rồi chứ...

Tiêu Khánh thấp giọng lắm bầm, nội tâm cũng nhấp lên, chỉnh sửa lại góc cho cô.

- Còn nhớ anh là ai không?

Bên tai luôn có người lải nhải, ồn ào đến mức làm người ta không chịu được, màng nhĩ dao động đến ông ông. Trình Ý Ý xóc mí mắt lên, muốn nâng tay đẩy vị sư huynh thối tha ra xa một chút, thế nhưng tứ chi vô lực, nâng tay lên cũng rất khó khăn rồi, chỉ đành để mình bị xem thường.

- Nhớ rõ, anh là Nhị Ngốc .

Âm thanh rất nhẹ, cô cũng không có đủ sức lực để nói lớn hơn.

Rốt cuộc Tiêu Khánh mới thả lỏng một chút, lúc này mới lộ ra một chút vui vẻ:

- Nhớ rõ thì tốt - Anh ta vuốt ve mái tóc xõa bên thái dương cô, đáy mắt có chút ướt át - Ý Ý của chúng thông minh như vậy đầu bị ngã hòng rất đáng tiếc.

Ánh mắt Trình Ý Ý nhìn chung quanh một vòng, ánh sáng vô cùng tốt, phòng bệnh điều kiện vô cùng tốt, hẳn vẫn còn ở Đé Đô.

Cô chôn nhiều câu hỏi trong ngực, cuối cùng chỉ hỏi một câu:

- Sư huynh, em ngủ bao lâu rồi?

Tiêu Khánh cúi đầu nhìn đồng hồ:

- Mười sáu tiếng, ngày hôm qua anh định cùng bạn học tụ họp xong, sẽ đến khách sạn tìm em, thật không ngờ đúng lúc em bị đưa lên xe cấp cứu.

- Tối hôm qua hơn chín giờ vào phòng phẫu thuật, bây giờ đã là giữa trưa, cũng may em tỉnh dậy, nếu không anh sẽ đi kêu bác sĩ một lần nữa.

Vết thương trên gáy được khâu lại, thuốc gây tê cũng đã mất tác dụng tựa hồ có cảm giác đau.

- Em muốn ngồi dậy.

Trình Ý Ý vịn vào mép giường muốn ngồi dậy.

- Đứng Ý Ý - Tiêu Khánh vội vã ngăn cô lại - Bác sĩ bảo em phải nằm nghỉ ngơi, em không biết ngày hôm em đã chảy bao nhiêu là máu, Cố...

Nói đến đây, anh ta dừng lại một chút, dè dặt nhìn sắc mặt của Trình Ý Ý.

- Có cái gì hả?

Bị ánh mắt của Trình Ý Ý nhìn chăm chăm, Tiêu Khánh chỉ có thể dời tầm mắt đi chỗ khác, tiếp tục nói:

- Có Tây Trạch đã cho em 600cc...

Cố Tây Trạch với cô đều có nhóm máu AB.

Trình Ý Ý hiểu rõ, tay hạ xuống bắt gác nắm chặt lấy khăn trải giường.

Hai gò má của cô vì mất máu mà trắng bệch, sắc môi cực kì nhợt nhạt, trầm mặc một lúc lâu mới nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

- Anh ấy đâu?

- Hành lang nhà khách kia đều là góc chết của camera, không có chứng cứ không thể buộc tội người đẩy em, anh ta chính vì vậy mà đến cục cảnh sát...

Trình Ý Ý vô lực nhắm mắt lại, cảm thấy đại não mờ mịt đau đến đòi mạng, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng:

- Sur huynh, giúp em gọi một cuộc điện thoại cho cảnh sát...Nói tôi hôm qua là em tự mình ngã.

- Ý Ý! Tự mình ngã sao có thể biến thành bộ dạng kia - Tiêu Khánh vẻ mặt không thể tin - Hay là em muốn bao che cho người đó?

- Sur huynh, em choáng váng đầu, muốn nghỉ ngơi một chút.

Trình Ý Ý không đáp, dứt lời, liền nhắm mắt.

Tiêu Khánh trơ mắt nhìn cô nhắm mắt lại, cuối cùng không dám hỏi thêm điều gì nữa, nuốt mọi nghi vấn vào trong bụng.

Anh ta đã quen biết Trình Ý Ý bảy năm, quen nhau từ lúc cô và Cố Tây Trạch còn ở bên nhau, chuyện tình của hai người, anh ta ít nhiều biết rõ. Nhưng gia đình Trình Ý Ý, anh ta hoàn toàn không biết gì cả, Trình Ý Ý cũng vĩnh viễn giữ kín như bưng.

Ý Ý bị thương như vậy, nhà ở ngay Đế Đô, nhưng từ đầu đến cuối người nhà không ai đến xem một cái. Bộ dạng này của cô là có thái độ áp hết mọi chuyện xuống. Tiêu Khánh mơ hồ cảm thấy được, việc này có lẽ có quan hệ với người nhà cô.

Giảng co hết nửa ngày, Trình Ý không chút nào muốn thay đổi chủ ý, Tiêu Khánh đành phải thoái hiệp, bắt đầu gọi điện cho cục cảnh sát.

.....

Trong phòng thẩm vấn, Nghê Thiên sắc mặt vừa tái nhợt vừa bối rối, mái tóc thường ngày được chải chuốt tinh xảo nhưng hôm nay lại có chút lộn xộn, rũ xuống:

- Cảnh sát, tôi thật sự không đẩy...Tôi là mẹ nó, tôi như thế sao có thể cố ý tổn thương nó chứ...

Bà thật sự hoảng sợ, cố ý đã thương người khác có thể bị phạt tù đến ba năm, năng lực của Cố gia bà ta hiểu rõ, nếu thật sự phải nhận tội, bà ta hoàn toàn không có cách xoay xở, nhất định sẽ ngồi tù, ai cũng không dám giúp bà, ai cũng không giúp được bà.

Nghĩ đến đây, trong lòng bà lại dâng lên thù hận, Trình Ý Ý cư nhiên dám lừa bà, năm đó chính miệng cô đã nói, Cố Tây Trạch chẳng qua là chơi đùa cô, căn bản không xem cô ra gì, đã muốn vứt cô đi, hơn nữa anh còn cực kì hận cô, hai người sẽ không có cái gì liên hệ nữa.

Bà cũng ngu xuẩn, lại có thể tin chuyện ma quỷ của cô ta. Khó trách cô không coi trọng những người đàn ông mà bà ta giới thiệu cho. Đã có cái cây cỏ thụ Cố Tây Trạch này Trình Ý Ý sao còn vừa ý người khác được đây?

Nếu không cho lời nói dối của Trình Ý Ý là thật, hôm nay sao bà có thể bị nhốt ở trong này?

Dưới ánh đèn chói chang của phòng thẩm vấn, Nghê Thiên trong lòng tràn đầy oán hận, nét mặt cũng càng thảm thương hơn, trong mắt lấp lánh nước mắt, đau khổ biện giải cho mình, giống như bà ta thật sự là người vô tội.

Cố Tây Trạch bình tĩnh đứng bên ngoài phòng thẩm vấn, trầm tĩnh quan sát Nghê Thiên trình ra bộ dạng có chút kém cỏi kia, suy nghĩ trong nháy mắt có chút lay động.

Ở đây một hồi, không biết Trình Ý Ý đã tỉnh dậy chưa...

Anh cũng muốn canh giữ ở trong bệnh viện chờ cô tỉnh dậy, nhưng anh lại sợ nhìn thấy Trình Ý Ý đôi môi tái nhợt lặng yên không một tiếng động nằm ở trên giường.

Như vậy trong lòng anh vừa thấy khó chịu vừa mềm nhũn. Anh sợ cái tâm tình lạ lẫm này, sợ bản thân quên mất sự ích kỷ và dứt khoát của Trình Ý Ý, quên mất những năm tháng qua mình chờ đợi buồn chán đến mức nào.

Trong lòng rối loạn vừa lo âu vừa buồn bực, nhưng cuối cùng những cảm xúc này đều được anh áp xuống, chôn dấu trong con người sâu thẳm bình tĩnh.

- Có tổng.

Cánh cửa phòng thẩm vấn bỗng nhiên mở ra, người vừa đến bước vào trong, ghé tai nói thì thầm hai câu với Cố Tây Trạch.

- Cô ấy nói như vậy sao?

- Đúng, Trình tiểu thư vừa mới tỉnh lại liền gọi điện thoại đến, cô ấy lặp đi lặp lại nhấn mạnh chính cô ấy tự ngã.

Cố Tây Trạch mày nhăn lại, không, đây không phải là tính tình của Trình Ý Ý.

Anh biết rõ, cho dù có cùng chung huyết thống, cô và Nghê Thiên cũng chưa từng có bất cứ thân tình gì đáng nói, Nghê Thiên hại cô bị thương nặng như vậy, hiện tại bị bắt, cô không bỏ đá xuống giếng, cũng tuyệt đối không lương thiện đến mức vừa tỉnh lại đã liền gọi điện đến giúp bà ta thoát tội.

- Có tổng, ngài xem...Người đó có nên thả không?

Cảnh sát nọ dè dặt thăm dò.

Cố Tây Trạch trầm mặc một lát, mới cau mày mở miệng một lần nữa:

- Thả chứ.

Nếu như đây là ý của cô.

.....

Lúc Cố Tây Trạch bước vào phòng bệnh, Trình Ý Ý đang thử ngồi dậy.

Cô nghiêng người, bắt lấy rào chắn bên mép giường, sợ ảnh hưởng miệng vết thương, mấy động tác ngắn ngủi đã làm cô toát mồ hôi. Rốt cuộc mất mau quá nhiều nên nhất thời sức lực còn chưa khôi phục kịp.

Thật vất vả mới ngồi vào chỗ của mình, Trình Ý Ý ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Cố Tây Trạch đang trầm mặc đứng cách giường không xa nhìn mình.

Những động tác vụng về lúc này không biết hẳn đã nhìn thấy được bao nhiêu.

Trong nháy mắt, Trình Ý Ý trong đầu hiện lên thật nhiều những ý nghĩ, đến cuối cùng, nắm góc chăn, chỉ thấp giọng ngượng ngùng nói vài chữ,

- Anh đến rồi hà...

Cực kỳ mất mặt.

Mái tóc đen được vuốt keo cẩn thận để lộ vầng trán rộng, trơn bóng. Chiếc mũi anh tuấn, đôi mắt thâm sâu, tây trang cao ngất sạch sẽ. Cô ngay mặt cũng không rửa, mang quần áo bệnh nhân, trên gáy còn băng vải gạc, chật vật lại tiêu tụy, hai hình ảnh đối lập rõ nét.

Cố Tây Trạch treo áo khoác lên chiếc ghế trên đầu giường, không đáp lại cô.

Tiêu Khánh không có ở đây, phòng bệnh chỉ có hai người, bầu không khí càng thêm lúng túng, Trình Ý Ý không được tự nhiên mà gục đầu xuống.

Một cái cà mèn giữ nhiệt đưa tới trước mặt cô.

- Cháo Trương Nghi nấu.

Trình Ý Ý vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu, nét mặt anh bình tĩnh, cô không cách nào hiểu được tâm tình của anh cũng không đoán ra suy nghĩ của người đối diện.

Trương Nghi là di đầu bếp ở Cố gia, tay nghề vô cùng tốt, lúc trước Trình Ý Ý thích nhất là thức ăn của bà ấy làm, bất kể bữa chính hay điểm tâm, cực kì hâm mộ Cố Tây Trạch có được người đầu bếp lợi hại như vậy.

Sau khi Cố Tây Trạch phát hiện cô thích, bắt đầu mỗi ngày đều mang bữa sáng đến cho cô, sau này anh còn trực tiếp đưa cô về nhà ăn cơm.

Người vú kia không có con gái, nên cực kì yêu mến Trình Ý Ý.

Cầm cà mèn, Trình Ý Ý đột nhiên cảm thấy ánh mắt có chút chua xót, cô vội cúi đầu, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Cảm ơn anh giúp cô kêu xe cấp cứu, cảm ơn anh hiến máu cho cô, đến cực cảnh giúp cô làm nhân chứng, cũng cảm ơn anh giờ phút này mang cháo đến cho cô.

Kì thật trong lòng cô đến bây giờ vẫn chưa dám xác nhận đây có phải là sự thật không hay chỉ là giấc mộng.

Thời điểm chia tay, cô là người sai thể nên không chào hỏi trực tiếp thu dọn đồ đạc ra nước ngoài, thế cho nên Cố Tây Trạch bị mọi người bàn tán nhiều năm, huyền ảo như thế, Cố Tây Trạch hẳn là cực kì hận cô, nhưng bây giờ anh lại đang giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chương 12:

Edit: Nghêu _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

Cháo trong cà mèm bằng thủy tinh vẫn còn bốc lên hơi nóng, tăng cách bên trong đựng một chiếc muỗng nhỏ bằng gỗ. Trình Ý Ý mới vừa cảm muỗng lên, liền nghe Cố Tây Trạch hỏi cô.

- Tại sao lại nói dối cảnh sát?

Trình Ý Ý dừng động tác một chút, buông cái muỗng xuống.

- Sở nghiên cứu Trung Quốc bắt đầu lập kế hoạch trăm người, sở nghiên cứu có danh ngạch, tôi viết hồ sơ xin vào , không muốn ngay phòng thẩm tra chính trị đầu tiên đã bị loại.

Cô thấp giọng trả lời anh.

Trên bản hộ khẩu Nghệ Thiên chưa lập gia đình đã sinh con, cha đẻ của Trình Ý Ý không rõ là ai, nếu như mẹ ruột lại phải vào tù, cô liền không có thể có cơ hội trúng tuyển.

Muốn qua việc nghiên cứu để thoát khổ, quá khó khăn cũng quá lâu, cô không cam tâm để tuổi xuân ở trong phòng thí nghiệm theo dõi số liệu cùng làm việc vất. Cô muốn buông tay đánh cược một lần, lối tắt, chính là kế hoạch bồi dưỡng nhà khoa học trẻ tuổi ở Trung Hoa viện. Từ ba mươi năm trở lại đây, viện sĩ trẻ tuổi khóa trước, không ai là không phải từ trong kế hoạch này đào tạo ra.

Trước đây Trình Ý Ý có thể liều lĩnh chạy đến thành phố G xa lạ, không phải không vì tiền đồ rộng mở.

Trình Ý Ý không phải chưa từng suy nghĩ liền viết hồ sơ xin vào, mà đã suy nghĩ rất cẩn thận. Giáo sư của cô kiêu ngạo lại thanh cao, nhưng là viện sĩ thâm niên có tiếng nói trong sở nghiên cứu. Chỉ cần Trình Ý Ý thể hiện bản lĩnh thật sự, ông nhất định sẽ cho Trình Ý Ý tài liệu tốt nhất, bao gồm đề cử trúng tuyển.

Mà cô và Tiêu Khánh hợp tác hệ thống CRISPR-CAS chính là cắt vào cửa khẩu tốt nhất, chỉ cần có kết quả, thành tựu quan trọng như vậy, đủ để đưa cô vào làm cán bộ chính thức của trung khoa viện.

Cô biết rõ theo lý trí nhất định không thể nói thật thế nhưng cô cũng không muốn nói dối Cố Tây Trạch nữa.

Cô ở trong mắt Cố Tây Trạch đã đủ hư hỏng rồi, cái từ hình dung kia từ hôm nay sẽ thêm có hiệu lực.

Trình Ý Ý rất muốn tự giễu cười một cái, nhưng khóe môi làm thế nào cũng không cử động được.

Nhìn cà mèm trong tay, cô cũng mất hứng muốn ăn, toàn thân không có chút sức lực nào, cô đặt cà-mèm lên ngăn tủ đầu giường, chỉ muốn vùi người vào trong chăn ngủ một giấc.

Cử động một chút, vết thương liền đau, Trình Ý Ý chịu đựng, một tiếng cũng không phát ra bắt đầu nằm xuống.

- Đừng nhúc nhích.

Cố Tây Trạch nghiêng người qua, ôm cổ cô.

Vết thương ở trên cổ Trình Ý Ý, khâu chừng mười mũi, cũng may tổn thương ở vùng kín, lưu lại vết sẹo cũng không nhìn thấy. Chỉ là thời điểm phẫu thuật vì phòng ngừa lây nhiễm, bác sĩ đã cạo hết một vùng tóc, phải mất rất lâu, chỗ tóc đó mới mọc lại được.

Lúc này, làn tóc xoăn của nàng để xõa, buông xuống hai bên vai, lúc cử động dính vào băng gạc, nếu không cẩn thận gỡ ra, vậy càng gỡ da đầu càng đau,

vô cùng khó khăn.

Trình Ý Ý không biết Cố Tây Trạch muốn làm gì, chỉ có thể ngồi im để mặt anh đỡ lấy bả vai.

Cố Tây Trạch đỡ cô ngồi lại chỗ của mình, đưa tay lên mái tóc rối tung của cô, chia làm hai phần, ngón tay như lược, bện đuôi sam. Động tác trên tay của anh đều đều, rất nhiều năm chưa từng luyện tập lại, thậm chí có chút không thạo.

Cũng may tóc của Trình Ý Ý rất mềm, lại là tóc xoắn dễ bện, mặc dù không thạo, anh cũng bện mái tóc rối tung của cô thành hai đôi sam xinh xắn.

Năm đó tóc của Trình Ý Ý vẫn còn thẳng rất khó bện, tóc quá trơn, sơ xảy một chút tóc liền trượt ra khỏi đầu ngón tay, nhưng khi đó Cố Tây Trạch vẫn có thể bện thành bốn, năm đuôi sam xinh xắn.

Trình Ý Ý không thích buộc tóc lại chỉ thích mặc cho từng sợi tóc tự do rũ trên vai, nhưng làm như vậy rất bất tiện khi làm việc, khi ấy là Cố Tây Trạch học được, thế nên sau khi tết xong đầu tóc thì cả ngày Trình Ý Ý đều không gỡ tháo ra.

Tiêu Khánh từ trong phòng bác sĩ chữa trị chính trở về thấy được cảnh này, Trình Ý Ý nhu thuận cúi đầu, mặc cho ngón tay của Cố Tây Trạch di chuyển trên tóc nàng. Anh dừng lại trước mặt hai người, đứng ngăn người chừng vai giây sao đó lẳng lặng khép lại cửa phòng bệnh bước ra ngoài.

Phải rồi, khi vẫn còn ở Sùng Văn, họ là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Trình Ý Ý trong lòng chứa tâm sự, không hề chú ý đến việc xảy ra ở ngoài cửa.

Hai cái đuôi sam an tĩnh nằm trên vai cô, Cố Tây Trạch một lần nữa cảm lấy cả mền trên đầu giường, mở nắp ra.

- Há miệng.

Cái muỗng được đưa sát đến trước miệng, Trình Ý đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể mở miệng nuốt một miếng này, rồi đoạt lấy cả mền từ trong tay Cố Tây Trạch.

- Để tự tôi.

Cố Tây Trạch mặc cô đoạt lấy, đưa cái muỗng cho cô.

Trình Ý Ý trong lòng hoảng loạn.

Cô thật sự đoán không ra Cố Tây Trạch muốn làm gì, chỉ có thể bị động tiếp nhận anh vì cô làm tất cả mọi chuyện.

Cô tham luyện cái cảm giác ấm áp này, thế nhưng cảm thấy hết thấy chỉ nư nắm chặt giữa bàn tay, mờ mịt yếu ớt đến cực hạn, một trận gió thổi qua liền bay đi, chút nào cũng không bắt được.

- Ăn ngon không?

Cố Tây Trạch giúp cô vén vài sợi tóc dất sau tai, nhẹ giọng hỏi.

- Ngon.

Trình Ý Ý ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, gật gật đầu.

- Ngày mai tôi sẽ kêu Trương Nghi tiếp tục nấu cháo đưa tới cho em.

Lời này nói ra, ý tứ đại khái là ngày mai anh sẽ không tới.

Trình Ý Ý dùng một giây, nhu thuận gật đầu.

- Ừ.

Cố Tây Trạch ngồi lại ghế ở đầu giường đợi, mãi đến khi Trình Ý Ý ăn xong, anh mới nhận lấy cả mền, đỡ Trình Ý Ý nằm xuống. Giúp cô đắp chăn, rồi cầm lấy áo khoác đang treo trên ghế.

- Ngủ ngon.

- Ừ.

Trình Ý Ý đưa mắt nhìn theo bóng lưng của anh biến mất ở cửa, lẳng lặng nghe tiếng cửa phòng xoạt xoạt đóng lại.

Lòng chùn xuống. Cô cảm thấy sóng mũi cay cay.

Cô là con ngoài giá thú, từ nhỏ đã miễn cảm cùng ích kỷ. Cô tưởng thành sớm, từ nhỏ đã có thói quen lấy lòng bề trên, dựa vào người khác mà sống.

cũng biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện, trước lúc người ta mất hứng sẽ kịp thời dừng lại.

Chỉ có Cổ Tây Trạch là không phải, anh sẽ khoan dung cô, nhường nhịn cô, có đôi khi cô thậm chí cố tình chọc tức anh, anh cũng vui vẻ bỏ qua làm như không có chuyện gì.

Cho tới bây giờ cô vẫn không dám tưởng tượng có một ngày, Cổ Tây Trạch sẽ nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ cùng chán ghét, cô sợ anh hận cô. Sự sợ hãi này từ một chút ban đầu, theo thời gian, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sợ.

Cô không dám gặp lại anh, vất vả lắm mới quen với cuộc sống có anh, nhưng tại sao anh lại đối tốt với cô như vậy?

Nếu được cô muốn chỉ là của mình cô như trong quá khứ thế nhưng anh đã không còn thuộc về cô nữa rồi.

...

- Ý Ý, hôm nay vết thương còn đau không?

Tiêu Khánh cầm một bó hoa cẩm chướng xinh xắn vào chiếc lọ đặt trên đầu giường, kéo rèm cửa sổ lên.

- Ủ, khá hơn một chút.

Trình Ý Ý nằm trên giường bệnh, giải quyết mấy đề mục mà Đào Hoan đưa.

Đã đến màn cuối cùng, những đề mục càng ngày càng khó, cũng là mấy đề thi tranh giải, Trình Ý Ý nằm ở trên giường, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể làm bài để giết thời gian.

- Phòng thí nghiệm bên kia anh đã xin giáo sư nghỉ, dù sao không đến hai ngày nữa cũng nghỉ đông, em có thể an tâm ở bệnh viện rồi.

- Ủ

Trình Ý Ý kéo lê hư tuyến ở một góc đề mục, bắt đầu tính toán.

Dạng đề này cô đã liên tục nghiên cứu suốt mấy ngày, sáng nay thức dậy đột nhiên nghĩ ra cách làm mới, hiện tại hạ bút như được giúp đỡ, nhấp vài tờ giấy nhấp, rốt cuộc trước lúc ăn cơm cũng điền được con số cuối cùng.

Lòng com Trương Nghi đưa đến có thể so với thức ăn ở nhà hàng, Trình Ý Ý đầu tiên chụp hình đáp án cuối cùng gửi cho Đào Hoan, sau đó mới bắt đầu ăn cơm.

Trương Nghi đã gần bảy mươi tuổi rồi, mái tóc hoa râm, nhưng tinh thần xem ra còn rất minh mẫn. Bà nhả nhẹn ngồi ở cuối giường, nhìn Trình Ý Ý ăn cơm, cùng cô nói chuyện.

Trương Nghi một đời phụng sự cho Cổ gia, một tay nuôi nấng Cổ Tây Trạch.

Bà không có con gái, Trình Ý Ý đáng người tốt, nói năng lại rất ngọt ngào, nên bà rất yêu thích. Ngày trước lúc vẫn còn đi học Trương Nghi vô cùng yêu thích cô, thường xuyên nhẹ nhàng nhắc nhở Cổ Tây Trạch đưa cô về nhà ăn cơm.

Đại khái người già thường đa sầu đa cảm, bao năm không thấy, từ khi Trương Nghi đưa cả mền đến bệnh viện trong thấy Trình Ý Ý, nước mắt liền rơi ra. Hai ngày rồi mỗi ngày đến giờ cơm đều được đưa đến, cực kỳ đúng giờ, thế nhưng chuyện để nói với Trình Ý Ý hầu như không hết.

- Di, ngày mai không cần đến đâu, người lớn tuổi rồi đi lại rất bất tiện.

Trình Ý Ý nhận lấy cà mên, ngọt ngào cười nói.

- Bệnh viện có nhà ăn thức ăn cũng rất ngon, xung quanh cũng có rất nhiều tiệm cơm.

- Không có gì, cậu chủ phải xe đưa đi đến đây đây.

Trương Nghi hiền từ cười.

- Lại nói thức ăn bên ngoài không sạch sẽ.

- Thực sự không cần, con đâu phải yếu ớt như thế.

Trình Ý Ý chun mũi, cười lộ lên.

- Như vậy thật phiền cho đi quá.

- Di có phiền gì đâu.

Trương Nghi thở dài.

- Ngược lại cậu chủ, hai ngày nay đều bận rộn chuyện hội đồng quản trị nhiệm kì mới, bận đến đến cơm đưa tới cũng không chịu ăn.

Nói đến đây, Trình Ý Ý cũng không trả lời tiếp.

Trong hai ngày nay trên ti vi chỗ nào cũng đều đưa tin tức về chuyện hội đồng quản trị nhiệm kì mới của tập đoàn Cổ thị, cô không muốn biết cũng phải biết.

Trương Nghi đang than thở, điện thoại của Trình Ý Ý vang lên.

Đây số quen thuộc, đến từ thành phố G, chính là Đào Hoan.

Trình Ý Ý làm nét mặt xin lỗi Trương Nghi, nhận điện thoại.

Vừa bắt máy, bên kia đã truyền đến tiếng hét chói tai của Đào Hoan:

- A a a a...Trợ giảng, cô quá trâu bò rồi.

Giọng nói lớn đến mức màng nhĩ Trình Ý Ý thấy đau, cô cau mày, nhin không được đem điện thoại đưa ra xa một chút, mãi đến khi Đào Hoan bình tĩnh trở lại, mới để điện thoại lại bên tai, mở miệng hỏi:

- Làm sao thế?

- Vừa rồi sau khi em gửi đáp án cô gửi đến “Nhân tài trời sinh” thì tổ chức đã gọi điện thoại cho em. Họ nói APP là người giải được đáp án đầu tiên, mời cô tiếp tục khiếu chiến với đề mục tiếp theo của họ đấy.

- Trợ giảng! Từ hôm nay trở đi em thật muốn làm đệ tử của cô.

Nói đến đây, Đào Hoan lại hỏi:

- Đúng rồi, trợ giảng, chỉ số IQ của cô làm bao nhiêu thế? Sao có thể giải được tất cả đề mục vậy? Em cảm thấy toàn bộ tuyển thủ cũng đều không thông minh bằng người!

Trụ sở chính Mensa là ở Luân Đôn, cách nơi thành phố Trình Ý Ý du học cũng không xa, có một ngày nhất thời cao hứng, cô thử điền vào bản đăng ký kiểm tra MENSA, nộp lệ phí thi 15 bảng anh, dưới sự giám sát của một thầy giáo, thành công lấy được chứng nhận hội viên Mensa.

Chỉ số thông minh 152, e rằng quả thực so với người khác nhiều hơn một chút, nhưng Trình Ý Ý chưa bao giờ có cảm giác mình là một thiên tài.

Cho dù cô thỏa mãn với độ thông minh của mình, nhưng cô vẫn như cũ đem cuộc sống của mình biến thành hồng bét, cô làm được nhiều việc khôn khéo.

Mà chương trình này, cô thật sự không hứng thú lắm.

- Xin lỗi, Đào Hoan, cô không thể đi được.

Trình Ý Ý nhẹ giọng từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Chương 13:

Edit: Witch _ Fair Play Team

- Vì sao chứ?

Đào Hoan khó hiểu, cũng rất thất vọng thế nhưng vẫn lặng yên nghe cô giải thích.

- Đào Hoan - Trình Ý Ý thấp giọng vỗ về - Qua cửa kỷ lục cũng đã đổi mới, không còn tính là chương trình nữa, em muốn vé du lịch tài trợ cũng có thể

lấy được, không phải sao?

- Nhưng đó là trợ giảng làm được mà, chuyển du lịch kia...

Đào Hoan vội nói.

- Nhưng tôi đang ở bệnh viện, không đi được. - Trình Ý Ý nhẹ giọng cắt ngang - Ngay từ đầu cũng đã nói giúp em qua cửa mới làm đề, chuyển du lịch hiển nhiên cũng là em đi.

- Trợ giảng ở bệnh viện sao?

Đào Hoan kinh hô một tiếng.

- Ủ, mấy hôm trước không cẩn thận ngã bị thương - Trình Ý Ý giải thích - Vậy nên thật sự không có cách nào tham gia kỳ chương trình tiếp theo.

- Vậy làm sao bây giờ - Đào Hoan có chút luống cuống - Mới vừa rồi chưa được sự đồng ý của cô em đã đưa số điện thoại của cô cho bên tổ chức rồi, em cho rằng..

- Không liên quan, nếu họ gọi điện thoại đến tôi sẽ nói rõ ràng với họ.

...

Đào Hoan vừa tắt máy được khoảng nửa giờ thì người bên tổ chức “nhân tài trời sinh” gọi điện đến.

“Nhân tài trời sinh” là một chương trình thi đấu trí óc xuất sắc nhất trong nước, cũng là vì để tuyển chọn ra kho nhân tài cho các trường đại học đứng đầu trong và ngoài nước, thế nên chỗ dựa cường ngành, phí chế tác chương trình rất sung túc.

Sau khi tổ đội biên kịch lấy được thông tin liên lạc với Trình Ý Ý từ chỗ Đào Hoan, thì từ chỗ cô xin vào làm trợ giảng đã đào ra được sơ lược lý lịch của cô.

Không phụ sự hy vọng của mọi người trong chương trình, Trình Ý Ý quả thật là một thiên tài.

Từ trong hồ sơ có thể biết được lúc ở Sùng Văn, Trình Ý Ý đã từng làm một bài kiểm tra IQ đạt chuẩn quốc tế, tuy ghi chép không tường tận thể nhưng cũng nhất định trên 120.

Sùng Văn là trường đại học chính quy hàng đầu trong nước. Cô luôn giành được suất học bổng qua các kỳ, lại được quỹ ngân sách thanh niên khoa học kiệt xuất quốc gia giúp đỡ đi du học, thành công lấy được bằng thạc sĩ công trình sinh vật. Hiện đang học tiến sĩ ở Trung Khoa viện.

Từ lúc còn học đại học đến nay đã phát biểu hơn qua mười quyển sách luận văn, trong đó thậm chí có một quyển là “SCE” là một tập san học thuật đẳng cấp được in trên tập san. Mà Trình Ý Ý làm được những điều trên năm nay cũng mới chỉ gần hai mươi lăm tuổi.

Thuộc phát học thuật, lý lịch ưu tú, tri thức rộng lớn, tính chủ đề và tính tranh luận đều đủ. Tổng chế tác nhìn hồ sơ của Trình Ý Ý cẩn thận, lúc này đánh nhịp không tiếc phá giới nhất định phải mời cô tham gia chương trình này.

Mà những điều này Trình Ý Ý lại không biết. Trong điện thoại, cô uyển chuyển từ chối mấy lần, bên tổ chức lại để cho cô suy nghĩ thêm một lần, có thể vì cô mà dời lại ngày phát. Nghe báo cô đang ở Đề Đô thì còn muốn cho người đến bệnh viện dò hỏi.

Trình Ý Ý nhiều lần từ chối không xong rốt cuộc thấy phiền muộn, nhanh chóng tắt điện thoại.

Cô làm một số chuyện không nên mặt như vậy là do ở bệnh viện vài ngày cô đã có chút khó chịu lẫn bức bối rồi.

Sau khi điện thoại vừa tắt thì màn hình điện thoại lại sáng lên, trên Weibo xuất hiện trang tìm kiếm.

Trong ba danh mục đứng đầu thì có đến hai cái liên quan đến Tống An An rồi.

Trước lúc Trình Ý Ý xuất ngoại chưa từng nghe nói đến Tống An An, sau khi về nước trong thành phố khắp cả ngõ nhỏ đường lớn đều treo áp phích hình cô ta.

Là diễn viên mới phong quan vô hạn.

Tin hot thứ nhất Tống An An là diễn viên trong bộ phim “Trường An”.

Tin hot thứ hai đó chính là tình cảm sâu đậm của Tống An An và Cố Tây Trạch.

Trình Ý Ý bức bối ném bay điện thoại không thèm nhìn nữa. Nhờ đi đang quét dọn vệ sinh một bên đến đỡ cô dậy.

Kỳ thật miệng vết thương chỉ có chút ngứa thôi không còn đau nữa, thế nhưng lúc cử động vẫn có chút choáng váng, đại khái là do sự va chạm ảnh hưởng.

Cô vốn không định mời điều dưỡng, nhưng Tiêu Khánh là người thành phố G, gần cuối năm rồi cô cũng không muốn anh ta lưu lại bệnh viện Đé Đô cùng mình, thế nên dứt khoát tìm một người đến chăm sóc cho anh ta yên tâm, sau đó cường ngạnh ép anh ta về nhà ăn lễ mừng năm mới.

- Cô Trình muốn đi WC sao?

Trình Ý Ý mượn sức bà ấy ngồi dậy, lắc đầu nói:

- Tôi muốn gội đầu.

Từ lúc bị thương đến nay đã nhiều ngày cô còn chưa tắm rửa, mỗi ngày đều dùng nước nóng để lau người. Bác sĩ vẫn chưa cho gội đầu thế nhưng Trình Ý Ý đã không cách nào chịu được nữa.

Không thể gội đầu đối với cô mà nói quả là cực hình.

- Không được đâu cô Trình... Gội đầu để miệng vết thương dính nước bác sĩ nói như vậy sẽ bị nhiễm...

Cô hộ tá vội nói. Trình Ý Ý đã mem theo từng đi vào cửa phòng vệ sinh, chân đã bước vào nhà vệ sinh rồi, đầu còn bỏ qua được:

- Di à, tóc bẩn quá cũng nhiễm trùng đấy, so với gội đầu còn nhiễm trùng nhanh hơn.

- Không được đâu... Cô trình, chân tay tôi vụng về không gội được, để miệng vết thương của cô dính nhiều nước quá cũng không tốt...

- Không sao đâu.

- Tôi đến đây.

Trình Ý Ý vừa định thốt lên một câu thì bị giọng nói của người đến sau cắt đứt.

Cố Tây Trạch.

Anh cao một mét chín, đứng đầy cơ hồ đều che hết cửa vào.

Ánh mắt Trình Ý Ý rơi trên người anh.

Anh vẫn mang âu phục như thường ngày, cẩn thận tỉ mỉ từ đầu đến chân, trang phục cũng không thấy một vết nhàu nào. Nhưng không hiểu tại sao thoát nhìn qua Trình Ý Ý cảm thấy anh khá mệt mỏi.

Có lẽ là vì dưới mắt anh có một quầng thâm sao?

Thế chất Cố Tây Trạch không dễ có quầng mắt, nếu như không phải nhiều đêm thức trắng chắc hẳn sẽ không có quầng thâm rõ ràng như vậy.

Trình Ý Ý không được tự nhiên vịn cửa phòng vệ sinh.

- Di giúp tôi là được rồi.

- Cô Trình, tôi thật sự không được...

Trình Ý Ý vừa dứt lời thì cô hộ tá đã lập tức phản bác lời cô.

- Để tôi gội.

Cố Tây Trạch lại nói, giọng nói mang theo sự uy hiếp không cho phép từ chối.

Cố Tây Trạch chỉnh nước ấm, lại đưa đến một cái ghế cho Trình Ý Ý ngồi, hai tay cô đặt lên bệ rửa mặt, vùi đầu xuống, nước ấm theo kẽ hở chảy xuống.

Độ ấm kia thoải mái đến mức làm cô run rẩy, lỗ chân lông toàn thân đều như mở ra rồi.

Bàn tay to của anh vò vò tóc cô, để nước ấm làm tóc cô ướt nhẹ, thế nhưng lại tránh khỏi nơi bị thương củ cô.

Trong phòng vệ sinh chỉ có tiếng nước chảy, và mùi dầu gội đầu tràn ngập.

- Tây Trạch.

Đột nhiên Trình Ý Ý gọi anh, giọng rất nhẹ hầu như muốn tan chảy trong tiếng nước rào rào.

Đây là lần đầu tiên Trình Ý Ý gọi tên anh sau khi gặp lại. Tay Cố Tây Trạch hơi run rẩy, rất nhanh lại không dấu vết lần nữa chuyển động.

- Ừ.

Anh cố trấn định thấp giọng trả lời. Một tiếng này cách trọn vẹn đã năm năm.

Trình Ý Ý vui đầu trong bồn rửa mặt, không nhìn thấy biểu cảm của Cố Tây Trạch. Bằng không cô nhất định sẽ phát hiện đáy mắt anh đã có chút phiếm hồng.

Cố Tây Trạch đội trời đạp đất trong mắt mọi người vậy mà hốc mắt lại phiếm hồng.

Trên thế giới này tâm tình con người là phức tạp nhất, dù sao vẫn luôn đi ngược với lý trí.

Có đôi khi rõ ràng là anh thấy mình đủ mạnh mẽ thế nhưng chỉ cần Trình Ý Ý nhỏ giọng gọi anh thì anh lại không nhịn được mà mềm lòng. Nhịn không được mà nhớ, nhịn không được mà suy nghĩ, năm năm qua cô có từng chịu đau khổ hay không, có bị tổn thương, có sống tốt không..

Vết ngã lớn nhất của Cố Tây Trạch trong đời chính là Trình ý Ý, miệng vết thương khắc sâu, gần như xé rách lục phủ ngũ tạng, thời gian cũng khó làm lành vết thương.

Thế nhưng nỗi nhớ cũng là Trình Ý Ý mang đến cho anh.

Bắt đầu từ năm mười tám tuổi, lần đầu tiên tim lệch nhịp, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên khắc sâu, lần đầu tiên ôm con gái ngủ.

Tất cả rào cản trong lòng chỉ vì một tiếng gọi nhỏ của cô mà sụp đổ.

- Cảm ơn.

Trình Ý Ý nói tiếp.

Cảm nhận ngón tay anh di chuyển trên từng kẽ tóc mình, sợ chạm miệng vết thương sức lực nhẹ nhàng có hơi ngửa thế nhưng lại thoải mái.

- Không phải lúc trước nhiều chuyện lắm sao, hiện tại chỉ nói một câu này thôi à?

Giọng nói của Cố Tây Trạch có chút cứng ngắc. Anh mở vòi nước bắt đầu rửa sạch bọt trên đầu cô.

Kỳ thật Trình Ý Ý có rất nhiều lời thế nhưng nội tâm cô lại chưa xót vô cùng, lời đã vọt đến cổ họng lại thấy không thỏa đáng, không biết nên nói cái gì.

Bọt theo nước chảy xuống, dọc theo sợi tóc của cô trôi đi.

Cô khẽ thở dài, rốt cuộc cần răng nói ra ba chữ:

- Thật xin lỗi.

Cổ của cô cúi xuống đã có chút chua rồi. Cố Tây Trạch không trả lời cô, đóng vòi nước, vắt mái tóc ướt của cô tránh miệng vết thương, chia làm hai bên, sau đó buộc lên hai túm nhìn như bà vợ, lúc này mới mở miệng nói:

- Em cảm thấy em sai ở đâu?

Trước bồn rửa mặt là một tấm gương, Trình ý Ý không cần quay đầu cũng thấy được ánh mắt của anh. U ám, thâm sâu lại vô cùng nghiêm túc.

Trình Ý Ý không dám nhìn nữa, cúi đầu.

- Sai rất nhiều.

Sai cả ở chỗ muốn nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, Trình ý Ý nói cực kỳ nhỏ y như đứa con nít làm bầm lều bầu lúc phạm lỗi.

- Tôi muốn nghe rõ.

- Từ lúc bắt đầu tôi không nên nói dối.

Trình Ý Ý ngẩng đầu nhìn anh qua gương, lại nhanh chóng cúi đầu. Anh đợi cô nói tiếp:

- Dù cho nói sai, trong năm năm sau có vô số lần tôi có thể nói cho anh biết sự thật thế nhưng tôi lại không làm.

Cô không làm, dù sao cô vẫn thấy may mắn, mãi đến khi Cố Tây Trạch nhận được cuộc gọi mà Nghê Thiên gọi đến cho cô.

Lời nói dối của cô đã vội vàng bị xé mở khi cô còn chưa kịp chuẩn bị.

- Nói tiếp đi.

- Không nên rời khỏi Đé Đô một tiếng cũng không nói...

Trình Ý Ý cảm thấy sóng mũi mình càng lúc càng cay, nước mắt hầu như không chịu nổi nữa mà sắp rơi ra ngoài.

Trước đó cô chưa bao giờ nghĩ sẽ rời khỏi Đé Đô ra nước ngoài du học, cho đến khi Cố Tây Trạch biết hết mọi chuyện.

Cô quá sợ, sợ bao nhiêu yêu thương sẽ biến thành chán ghét và căm hận.

Giấc mơ cô tan vỡ. Chuyện đó không bằng cứ dứt khoát lán xa nhau, trước lúc mọi chuyện phát sinh cô nên đá anh ra khỏi cuộc sống của mình.

Nhưng dù cho cô chủ động rời khỏi Đé Đô thì cũng trôi qua vô cùng cực khổ.

Từng đêm dài vắng người cô thường gặp ác mộng bùng tình, cô lại nhớ những lời cuối cùng mà Cố Tây Trạch nói với mình.

Trong tuần làm việc ở phòng thí nghiệm, chủ nhật lại làm trợ giảng. Cuộc sống của cô bận rộn như con quay lên dây cót, chỉ có như vậy khi nằm xuống cô mới có thể mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Không hề nhớ đến hết thấy những chuyện ở Đé Đô.

- Còn gì nữa không?

Giọng nói Cố Tây Trạch run rẩy.

Vành mắt Trình Ý Ý đã đỏ, không thể tưởng tượng được ngẩng đầu nhìn người đàn ông trong gương, cô không thể tin anh lại phát ra giọng nói như thế.

Còn chưa kịp thấy rõ trước mắt cô đã trời đất quay cuồng.

Cố Tây Trạch ôm cô ngồi lên lè bòn rữa, cúi đầu hôn cô.

Như là cơn cuồng phong ập đến làm người ta không kịp trở tay. Thậm chí cô còn chưa hoàn toàn kịp phản ứng.

Anh lạnh lùng trượt lưỡi vào miệng cô, đảo qua từng chiếc răng, từng tác lưỡi.

Nụ hôn này sức lực rất mạnh, bức thiết lại đè nén hàng vạn tâm tình.

Nóng bỏng triền miên.

Cô bị anh hôn toàn thân như bị điện giật, đưa tay ôm cổ anh không cam lòng mà bắt đầu đáp lại.

Đôi mắt anh thấm đượm tình cảm sâu đậm đến mức muốn chảy ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Chương 14:

Edit: TC _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

Cơ thể bọn họ dán chặt vào nhau, cả hơi thở quen thuộc cùng với nhiệt độ cơ thể kích thích thần kinh của đối phương.

Nếu như không phải chạm trúng miệng vết thương của Trình Ý Ý, không biết nụ hôn này sẽ còn kéo dài bao lâu.

Kết thúc một nụ hôn dài điên cuồng, Trình Ý Ý mở lớn miệng thờ hờn hển, sóng lưng được khuỷu tay của Cố Tây Trạch đỡ lấy, sau gáy âm ỷ đau đớn.

Cố Tây Trạch đứng thẳng người dậy, chiếc cảm nhon đặt ở trán của cô, giọng nói ảm áp:

- Đưa em lên giường nằm?

- Ừm.

Trình Ý Ý khẽ bám chặt.

Anh giúp cô vén mớ tóc xõa ra ở hai bên thái dương, bế cả người cô lên đặt ở trên giường. Lại lấy máy sấy tóc ra cắm điện vào, giúp cô sấy tóc.

Ngắm hiểu ý nhau, giờ phút này cả hai người không ai nhắc lại chuyện lúc trước nữa.

Cho đến khi tóc đã khô, anh lại chia mái tóc của cô làm hai nửa.

Rõ ràng lần này Cố Tây Trạch thuần thục hơn rất nhiều, mái tóc rất nhanh đã đan xong được bàn tay linh hoạt quấn lên. Sợ làm đau đến miệng vết thương của Trình Ý Ý, anh cố ý kéo lỏng một chút, nhìn qua trông giống vẻ đẹp lười biếng của Hàn Quốc.

Mái tóc nhìn khá đẹp, nhưng khi đan cao lên, một phần da đầu bị cạo hết tóc cũng lộ ra, vết thương còn chưa cắt chỉ để lại một vết sẹo đáng sợ.

Trình Ý Ý thấy Cố Tây Trạch nhìn chăm chăm vào đó, không được tự nhiên quay đầu đi.

- Rất xấu phải không ?

- Đừng nhúc nhích - Anh giữ lấy đầu của cô - Không hề xấu.

Gạt người, làm sao có thể không xấu chứ.

Trình Ý Ý nghĩ vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn quay đầu trở về.

Cố Tây Trạch lấy ra chai còn sát trùng đã chuẩn bị trước, dùng mẩu bông gòn nhỏ bôi xung quanh vết sẹo. Cho dù lúc gội đầu cẩn thận tránh được vết thương nhưng vẫn chưa cắt chỉ, dùng còn sát trùng một lần, cũng có thể khiến cho việc bị nhiễm trùng giảm xuống thấp nhất.

Mặc kệ là Trình Ý Ý có tin hay không, nhưng anh biết rõ mình nói không sai.

Đại khái là anh có chứng bệnh chướng ngại khiêu thẩm mỹ, sau khi chứng kiến bộ dạng chật vật của Trình Ý Ý, từ đó về sau cảm thấy cô là cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Khái niệm đẹp của anh bắt nguồn từ Trình Ý Ý, nên về sau, anh luôn lấy cô ra để làm tiêu chuẩn đánh giá những người con gái xinh đẹp.

Phải khóc giống như Trình Ý Ý, lông mày nhẹ chau lại, nước mắt đầy trong hốc mắt, trong nháy mắt rơi xuống, cũng không lên tiếng, người đối diện nhìn thôi cũng biết hết sự u sầu của cô.

Cười rộ lên cũng phải giống Trình Ý Ý, đôi lông mày cong lên, khuôn mặt hiện ra sự nhu hòa, thân thiện như mùa xuân làm tan chảy cả ánh mặt trời.

Còn bây giờ, sắc mặt cô trắng nhợt không sức sống, bờ môi tái đi, mái tóc lộn xộn được anh đan thành bím tóc, ngay cả khi cái gậy lấy gạc băng bó, một chút anh cũng không thấy khó coi.

Bởi vì anh biết rõ, mái tóc của cô mang theo mùi thơm anh ưa thích, cánh môi của cô vừa mềm vừa ngọt.

Trong thân thể của cô có linh hồn anh yêu.

Lúc đó anh chưa có cảm giác, cô không an phận mà từng chút xâm chiếm lấy cuộc sống của anh, đến lúc anh chưa kịp phản ứng đã đứt khoát ra đi.

Có thể là ở chung một chỗ hơn một nghìn ngày đêm, cô đã sớm thâm nhập vào bên trong cuộc sống của anh, mặc dù cô không muốn, nhưng cô đã nói với anh như thế nào mới có thể dễ dàng tách rời khỏi cuộc đời của anh.

Dần dần anh hiểu rõ, có lẽ bản thân đã điên mất rồi.

Cả đời anh hoàn mỹ, đã có một điểm không hoàn mỹ đó là Trình Ý Ý.

Mỉ mắt Cố Tây Trạch, nhìn vào vết thương kia, có hàng vạn tâm tình.

Anh cẩn thận lau xong lại dùng vải gạc tỉ mỉ băng lại.

- Muốn ngủ không ?

Thật ra Trình Ý Ý vốn không buồn ngủ, đầu của cô tuy có chút choáng váng nhưng vẫn cực kỳ tỉnh táo. Cố Tây Trạch hỏi như vậy, cô cũng ngoan ngoãn dụi dụi nhắm mắt lại.

Cố Tây Trạch giúp cô đắp chăn lên mới đến bên cửa sổ nhỏ giọng trả lời điện thoại đã sớm rung một lúc lâu.

Cuộc gọi này khá dài.

Trình Ý Ý có thể nghe mơ hồ là về việc bầu hội đồng quản trị nhiệm kỳ mới.

Trên TV đã đưa tin nhiều ngày trời, nên Trình Ý Ý ít nhiều cũng nắm được một ít.

Trong mười mấy năm qua, đây là sự thay đổi cấp cao lớn nhất của Cổ gia. Cha của Cố Tây Trạch sắp từ chức chủ tịch hội đồng quản trị. Nếu như không có việc gì ngoài ý muốn thì chờ khi có kết quả phiếu bầu công bố ra ngoài, Cố Tây Trạch không chỉ là CEO của Cổ gia mà còn sắp trở thành tân chủ tịch hội đồng quản trị Cổ gia.

Đây là sự chào đón người chủ nhân trẻ tuổi nhất của một gia tộc đã hưng thịnh cả trăm năm.

Cố Tây Trạch trước giờ làm việc luôn cẩn trọng chặt chẽ, anh có thể ở trước mặt cô nhận điện thoại cơ mặt thế này, coi như là đã đặt sự tin tưởng lên tay cô một lần nữa.

Một người đã từng lừa dối anh...

Trình Ý Ý nhẹ nhàng mở rộng tầm mắt, nhìn bóng lưng người đàn ông cách đó không xa.

Trong ánh sáng xua tan bóng tối, hình dáng anh vẫn cao ngất như lúc trước.

Có chút khác biệt, đại khái giờ...bờ vai của anh rộng lớn mà kiên nghị, tác phong của anh lắng đọng lại, trưởng thành một người đàn ông chân chính.

Bờ vai của anh không chỉ có mình cô dựa vào, mà còn phải gánh vác gia tộc hưng suy, tương lai tiếp nhận một công ty có hàng vạn người.

Cô rù mi mắt, hết sức tỉnh táo mà ý thức được hai người bọn họ đã chia tay được năm năm. Năm năm là người lạ, đột nhiên lại mơ hồ bỏ qua hết mâu thuẫn hôm nay lại bất ngờ ôm nhau và cả hôn môi.

Thế nhưng mà, thật sự có thể quay trở về quá khứ bình thường như trước sao?

Bỗng nhiên Trình Ý Ý thấy mờ mịt quá. Năm năm thật sự quá dài.

Đủ để làm cho một thiếu niên mười tám tuổi vô danh năm đó trở thành một người nổi tiếng, đủ để xóa mờ một mối quan hệ khăng khít, làm người với người trở nên ngăn trở, xa cách nhau.

Cô không còn là nữ thần của muôn người ở trong trường, mà đã trở thành người đứng thấp nhất trong sở nghiên cứu, nữ tiến sĩ sống với trợ cấp không vượt quá hai ngàn tệ.

Anh cũng không còn là chàng thiếu niên mười tám tuổi cuồng nhiệt lao vào tình yêu, không còn vô điều kiện buông bỏ tất cả mọi chuyện để chiều theo ý cô nữa.

Cô mở to đôi mắt, nhìn lên trần nhà trống trải, mặc cho tâm trạng buông thả, rồi lại càng phát cảm thấy trong lòng biến đổi, yên lòng trở lại.

Cố Tây Trạch đứng bên cửa sổ cúp điện thoại, quay người lại, Trình Ý Ý đã vịn lên thành giường ngồi dậy.

- Ngủ không được sao ?

Anh cất điện thoại vào lại trong áo khoác Tây phục.

- Ừ.

- Muốn đi ra ngoài một chút không ?

Trình Ý Ý ngẩng đầu nhìn cánh cửa khép hờ, lại lắc đầu.

Anh cũng không miễn cưỡng. Anh cực kỳ hiểu rõ, Trình Ý Ý là cô gái nhỏ xinh đẹp.

Thời điểm còn đi học, có khoảng thời gian cô thích mặc quần jean lộ mắt cá chân lên chín phân. Vì muốn đẹp, cô là người sợ lạnh như vậy, đến tháng 11 vẫn không thèm nghe khuyên bảo vẫn cố chấp mang chiếc quần chín phân để lộ hai mắt cá chân trắng nõn xinh đẹp kia.

Mặc dù đi ra ngoài giúp cho vết thương lành lại một chút, nhưng kêu cô giữ lấy miếng vải gạt lòi thôi đi ra ngoài, để người khác nhìn thấy được thì so với việc giết cô còn khó hơn.

Cầm lấy con dao gọt trái cây từ trong mâm, Cố Tây Trạch ngồi xuống ghế ở đầu giường gọt táo.

Mười ngón tay thon dài chuyển động, vỏ táo đều đặn cắt thành vòng xoáy rơi xuống.

Nhìn qua rất bình thản.

Nhưng Trình Ý Ý hiểu rõ, anh cùng cô nhàn hạ như vậy nhưng không biết đang chôn chắt bao nhiêu việc. Không cần nói cũng đã nghe Trương Nghi nói

rất nhiều, trong thời gian cuối năm này Cố Tây Trạch bận đến mức bật khỏi quỹ đạo, phòng làm việc cũng trở thành phòng ngủ.

- Em tự xem ti vi, không cần để ý đến em.

Trình Ý Ý suy nghĩ một chút, rồi nhẹ giọng nói tiếp:

- Anh đi làm việc đi.

Cố Tây Trạch vừa vụn gọt xong quả táo, nghe được lời của Trình Ý Ý nói, anh im lặng, tiếp tục cắt từng miếng táo ra bỏ vào đĩa, sau đó mới ngẩng đầu lên.

Lúc này Trình Ý Ý mới nhìn thấy rõ, đôi mắt của anh sâu hơn thường ngày, giống như mặt nước nặng nề, nhìn cô không rõ cảm xúc gì, lời nói của anh từng chữ từng câu một đánh vào lòng cô:

- Trình Ý Ý, ở bên cạnh anh làm em khó chịu lắm sao?

- Không..

Trình Ý Ý miễn cưỡng nặn ra mấy chữ:

“ - Không phải vậy.

Tay cô đặt ở trong chăn, nắm chặt ga trải giường:

- Em chẳng qua là cảm thấy, anh rất bận việc, nên không cần lãnh phí nhiều thời gian trong bệnh viện như vậy.

Sợ anh mệt mỏi, săn sóc anh, chính là như vậy.

Dường như lúc này Cố Tây Trạch mới trầm tĩnh lại, âm thanh nhất thời có chút mệt mỏi:

- Em muốn xem tivi, để anh mở giúp em.

Anh đem đĩa táo có cắm cây tăm vào đó đặt lên tay Trình Ý Ý, đứng dậy mở TV.

Anh vươn tay, ống tay áo sơ mi trượt xuống, một nửa mặt đồng hồ trên cổ tay lộ ra ngay trước mắt Trình Ý Ý.

Chiếc đồng hồ bằng kim loại màu đen, mặt đồng hồ đã khá cũ kĩ.

Trình Ý Ý liếc mắt đã nhận ra, anh còn đeo! Cô ngẩng đầu đầy kinh ngạc nhìn Cố Tây Trạch. Nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng anh cúi người mở TV.

Bề ngoài giống như kiểu dáng đồng hồ tình nhân năm năm trước.

Cô đã từng có một cái giống như đúc. Mặt sau của đồng hồ có khắc tên viết tắt của nhau.

Nhưng năm năm trước, cô làm mất nó khi ngồi máy bay đến Luân Đôn. Tại khoang phổ thông, ghế bên phải gần tầm che, đến nay cô vẫn nhớ kỹ số hiệu chuyến bay và tên nhân viên phục vụ, nhưng mà món đồ kia, có lẽ vĩnh viễn không tìm về được nữa rồi.

Lúc đó cô không thể hiểu được tâm tình mình như thế nào lại để quên chiếc đồng hồ kia trên ghế.

Cô cũng không thích khóc, có lúc nước mắt đã trào đến vành mắt, đa phần khi ấy cô đều ngồi thẳng người rồi hít sâu một hơi nuốt ngược vào trong.

Chỉ có ngày đó, cô từ phòng giáo vụ Sùng Văn nhận được thông báo nhà nước sắp xếp việc nhập học, mang theo hành lý đơn giản, nước mắt rơi liên tục ba giờ đồng hồ cho tới khi máy bay đáp xuống.

Lần đầu tiên trong cuộc đời của cô đem hết mặt mũi, hình tượng ném xuống vực.

Tâm trí của cô một mực lặp lại ý niệm trong đầu, cô thật sự phải rời khỏi thành thị này rồi, cũng thật sự mất đi người đối tốt với cô nhất trên đời còn cho cô một tình yêu bao dung.

Trong mười hai giờ bay, rõ ràng cô đã nắm chặt chiếc đồng hồ kia, nhưng lúc máy bay hạ cánh, mãi suy nghĩ mà buông lỏng...

Ngày hôm đó đại khái là Trình Ý Ý đi trên đường nhớ lại nhưng vẫn rời đi.

Trình Ý Ý tự cho rằng mình đã hạ quyết định, nhưng sang ngày hôm sau, cô không chịu được phải tới công ty hàng không Website Games điền đăng ký tìm vật bị mất.

Món đồ kia bề ngoài vốn không đáng tiền, lúc ấy không nhận được bưu phẩm phản hồi phục vụ khách hàng, mặc cho sau đó Trình Ý Ý ba phen mấy bận đi ra sân bay hỏi thăm, kết quả vẫn là bị mất.

Ngay lúc nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay anh, Trình Ý Ý lặng lẽ đem hai tay của mình nhét vào trong chăn.

TV vừa mở ra chính là kênh giải trí, Trình Ý Ý còn chưa kịp thấy rõ hình đã mơ hồ nghe được mấy chữ tình yêu Tống An An, đã bị Cố Tây Trạch đổi kênh.

Cô ngược mắt nhìn vào ánh mắt của anh. Vừa tự nhiên lại bình tĩnh, cô không nhìn ra chuyện gì.

- Sao lại đổi kênh rồi ?

Trình Ý Ý không bình tĩnh hỏi.

- Anh nhớ em không thích xem kênh giải trí.

Cố Tây Trạch quay đầu nhìn lại:

- Anh nhớ lộn sao ?

- Không.

Cuối cùng TV dừng ở kênh thể giới động vật.

Những động vật trên đại thảo nguyên rộng lớn của châu Phi đang đến kỳ động dục, chương trình được phối âm rất chuyên nghiệp.

Đoạn video kia làm người xem thấy vô cùng lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Chương 15:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Côn Nam không biết từ đâu biết được thông tin Trình Ý Ý nằm viện Đé Đô. Một mồi chạy từ thành phố S đến Đé Đô vừa xuống máy bay là lái thẳng xe đến bệnh viện nơi Trình Ý Ý nằm.

- Được rồi, tôi biết - Côn Nam bức bối muốn ném điện thoại ra ngoài cửa sổ xe - Không phải chỉ ký hợp đồng thôi sao, chuyện chút xíu vậy ông thay tôi ký không được sao?

- Nhưng dù sao đây cũng là nhiệm vụ lần đầu tiên lão gia giao cho cậu, cậu ít nhiều cũng phải giả vờ...

- Được rồi, không cần phiền - Côn Nam đưa điện thoại ra xa - Tôi đang lái xe, cúp đây, ông làm rất tốt.

Bên kia trợ lý còn chưa kịp nói gì thì điện thoại đã bị cắt ngang, gọi đến cũng không được mà không gọi càng không xong đành không khỏi thờ ơ ngẩn ngai.

Tiểu tổ tông này thật là gan cá mập. Vốn đã cọ xát trước mặt Côn lão thái gia vài năm, hẳn là có kinh nghiệm mới cho cậu ta ra ngoài làm việc rèn luyện lại không nghĩ đến tên tuổi của lão thái gia cũng không ép được cậu ta, tiểu bá vương ham vui này trong lòng cũng không sợ ai cả mà.

Lần đầu tiên ký kết hợp đồng đã dám giao người khác ký thay... Trợ lý càng nghĩ càng cảm thấy tiền đồ vô vọng, cứ theo một chủ nhân như vậy, cũng không thể mỗi ngày chạy theo lau chùi cho cậu ta.

Bên này Côn Nam không nghe được tiếng lòng của người kia, cậu ta ba bước gộp lại sải bước trên hành lang đến khi đẩy cửa phòng bệnh của Trình Ý Ý.

Hôm nay Trình Ý Ý đã đỡ choáng đầu hơn, đang quay đầu muốn nói chuyện nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Côn Nam.

Cậu ta đang đứng ở cửa ra vào.

Đã nhiều năm không gặp, hình như cậu ta đã cao hơn rất nhiều. Dù sao cũng có quan hệ ruột rà nên nhìn kỹ cũng thấy được vài phần tương tự Cố Tây Trạch, mái tóc được vuốt keo rất có tính thần.

Điểm khác chính là tóc của Cố Tây Trạch là màu đen trầm ỏn, còn cậu ta đã nhuộm cả đầu bạch kim.

Người thường khẳng định không thấy màu bạch kim này đẹp, thế nhưng với hình dáng của Côn Nam, ngũ quan đều tinh xảo hơn người bình thường mấy phần. Thế nên kiểu tóc như thế này làm cậu ta không mất vẻ tiêu sái lại càng tăng thêm sức sống và năng lượng.

- Côn Nam.

Nhiều năm từ biệt nay gặp lại cố nhân. Trong lòng Trình Ý Ý cũng có vài niềm vui ngoài ý muốn, trên gương mặt cũng lộ ra nét vui vẻ:

- Đã lâu không gặp.

Răng khểnh ngọt ngào của cô đã được sửa lại chỉnh tề, ánh mắt như làn thu thủy cong lên như gió xuân lướt qua.

Cô Nam cảm thấy mình bị nụ cười kia chế trụ ngay tại chỗ, cổ họng nghẹn ngào không nói ra lời.

- Đã lâu không gặp - Cậu ta dừng lại một chút, khó khăn lắm mới nói tiếp hai chữ - Ý Ý.

- Nhìn thấy tớ cảm động vậy sao? - Trình Ý Ý cười lên - Thất thần cũng không biết bước vào cửa.

- Ừ, cảm động - Côn Nam lúc này mới sải chân bước vào, trực tiếp ngồi xuống trên ghế sofa kéo cô vào trong ngực, cái ôm dành cho cô sau bao ngày xa cách không gặp - Cảm động đến muốn khóc.

Giọng nói cậu ta vòn bên tai cô. Trình Ý Ý vội đẩy ra:

- Có chuyện gì cứ từ từ nói, đừng làm nũng cũng đừng động tay động chân.

- Ở nước ngoài lâu như vậy sao cậu không học được thói quen cởi mở vậy.

Côn Nam bất mãn buông tay xem xét miệng vết thương của Trình Ý Ý.

Cách lớp vải gạc cậu ta cũng không tiện mở ra xem, chỉ là đưa tay chạm một cái, lại nhìn sắc mặt Trình Ý Ý:

- Đau không?

Trình Ý Ý tròn tròn mắt nói:

- Cậu nói xem?

- Tôi biết rõ rất đau - Côn Nam thu tay lại - Lúc trước cậu bị gãy cái móng tay tôi đã ỳ khuất đến mấy ngày.

Côn Nam và Trình Ý Ý từng là bạn cùng bàn, quan hệ luôn rất tốt. Sau khi lên cấp ba, Trình Ý Ý được phân đến ban được chăm sóc tốt nhất trong trường, tuy rằng khác lớp nhưng hai người vẫn học chung một tầng lầu.

Huống chi Côn Nam chưa bao giờ bị những khuôn tắc của trường học trói buộc, cậu ta muốn gặp Trình Ý Ý thì trực tiếp đến chỗ cô, cùng cô ấy ngồi một bàn ở trong lớp nghe giảng.

Có chuyện gì trước tiên cũng nói với Trình Ý Ý. Không khí ở trường cấp ba tôn trọng sự tự do, Côn Nam đen đủi dù cho bị người khác dị nghị thế nhưng cũng không bị thầy giáo làm khó.

Cậu ta ngồi xuống bàn trà, ngắm nhìn Trình Ý Ý thật lâu.

- Nhìn gì đấy.

Trình Ý Ý không vui, đưa sách lên che lại tầm mắt cậu ta.

- Tôi xem là ai không có lương tâm như vậy, nhiều năm không liên lạc với người bạn tốt nhất của cô ấy. - Côn Nam búng sách - Bạn bè vất vả lắm mới lấy được số điện thoại còn bị cho vào danh sách đen.

Trình Ý Ý ngượng ngừng buông sách xuống:

- Không cho vào danh sách đen... Tôi chỉ vứt sim điện thoại kia đi rồi.

- Trình Ý Ý vậy mà cậu vẫn mặt dày mày dạn nói ra những lời này đấy.

Côn Nam nhéo nhéo gương mặt cô.

- Nói chuyện đi, nhéo vậy mặt sẽ có nếp nhăn - Trình Ý Ý đẩy cánh tay vuốt ve của cậu ta - Mà phải nói tôi vứt sim không phải vì cậu. Dãy số kia một

tháng ba mười ngày đều bị làm phiền tôi thật sự không nhìn được nên mới ném đi.

- Thật không?

Côn Nam bán tín bán nghi.

- Thật.

- Vậy sao cậu đôi số mới lại không báo cho tôi?

Trình Ý Ý rút lại phía sau, còn chưa kịp giấu chiếc điện thoại thì đã bị Côn Nam đoạt lấy, gọi vào di động cậu ta.

Mãi đến khi chiếc điện thoại mỏng hiện lên số điện thoại của cô mới cảm thấy mỹ mãn cất điện thoại. Lại đưa tay nhéo mặt cô:

- Đền đây tôi xem mặt nhiều hơn nếp nhăn nào không nào.

- Đây.

Trình Ý Ý chỉ vào khóe mắt, gần đây ở khóe mắt cô xuất hiện một nếp nhăn lão hóa nhìn như có như không.

Côn Nam cúi đầu cẩn thận nhìn cô, khóe mắt trắng trẻo, bóng loáng chỉ có chất dính như lòng trắng trứng, nào có vết nhăn chứ. Đứng thẳng dậy, cậu ta cũng không nói như thế:

- Phụ nữ không có tình yêu nhanh già lắm, cậu xem đi anh họ tôi nhiều năm như vậy không già đi, anh ấy sống rất thoải mái đây.

Không được an ủi như trong dự liệu, trái tim Trình Ý Ý còn bị chọc một cái, nụ cười trên gương mặt cô càng kéo căng hơn không thể.

- Im đi, cậu vừa nói tôi đã muốn đánh cậu.

- Biết rõ những trung thần trong phim đều bị hoàng thượng cho giết không? Bởi vì bọn họ nói ra sự thật.

Côn Nam cảm trái táo trong nắm, cắn một miếng lại nói:

- Tạp chí giải trí có lẽ cậu từng xem, xem như truyền thông có khoa trương thể nhưng chuyện nhiều năm qua anh ta không chỉ có một người bạn gái là thật.

- Lâu không nói, hiện tại có Tống An An.

- Được rồi, đừng nói nữa - Trình Ý Ý bịt lỗ tai lại - Vừa gặp đã nói những lời này, tôi không muốn nghe.

- Được, tôi không nói - Côn Nam vút học vào trong thùng rác, vỗ tay - Cậu biết, tôi không muốn nhìn cậu ủy khuất. Dù sao lúc khó chịu đừng tìm đến tôi mà khóc là được.

Lúc trước sau khi Trình Ý Ý chia tay với Cố Tây Trạch thì đến Luân Đôn.

Côn Nam chuyện gì cũng chưa kịp hỏi, Cố Tây Trạch cũng giữ kín như bưng. Cũng vì thế những năm gần đây Côn Nam cũng không biết được chân tướng bọn họ chia tay. Bởi vì trong lòng cậu ta yêu thích Trình Ý Ý thế nên mọi sai lầm đều bị đổ lên người anh họ cậu ta.

Hướng hồ Trình Ý Ý ở xa xứ người, những năm gần đây anh họ cậu ta thoát nhìn cũng không bị ảnh hưởng, muốn gió được gió gọi mưa có mưa.

- Cậu và Cố Tây Trạch cãi nhau?

Trình Ý Ý nghi hoặc, trực tiếp nói ra. Cô nhớ kỹ trước đây khi Côn Nam nói về Cố Tây Trạch đều luôn bảo anh họ mình không có gì để chê.

Côn Nam là con trai độc nhất trong nhà, được cha mẹ nâng trong tay yêu thương, cũng nuôi thành bản tính không sợ trời không sợ đất của cậu ta, chính là một tiểu ma vương ham vui, cũng chỉ có lời nói của Cố Tây Trạch mới lọt vào tai cậu ta được. Mà hiện tại, lúc cậu ta nói đến Cố Tây Trạch lại không còn sự tôn sùng nữa.

- Hỏi làm gì? - Côn Nam không muốn nghe nữa nên dời chủ đề - Muốn ra ngoài một chút không? Hôm nay trời đẹp.

Côn Nam không trả lời, Trình Ý Ý cũng không truy vấn. Chỉ chỉ viết thư sau gáy mình:

- Tóc bị cạo một mảng, không muốn đi.

Muốn ra ngoài cũng phải đợi cô buông tóc che khuất nơi bị thương.

- Ở trong phòng bệnh rất khó chịu, ra ngoài cho miệng vết thương nhanh lành chút...

Côn nam tiếp tục khuyên cô.

- Cô Trình muốn ra ngoài?

Vừa lúc người hộ tá đẩy cửa bước vào, khi nghe được lời nói của Côn Nam thì liền cho rằng Trình Ý Ý muốn ra ngoài, trên mặt mang theo nét vui vẻ:

- Tối hôm qua Cố tiên sinh lúc đến đã mua mũ cho cô rồi, phân phó tôi lúc muốn đưa cô ra ngoài thì đưa đến.

Lúc Cố Tây Trạch đến thì Trình Ý Ý đã ngủ thê nên cô cũng không biết anh đến.

- Anh thường đến buổi tối sao?

Trình Ý Ý nghe vậy thì hỏi.

- Ủ, Cố tiên sinh thường ến muộn, khi đó cô Trình đều đã ngủ, có chuyện cậu ấy đều nói cho tôi biết.

-Ồn ào - Côn Nam nhỏ giọng lầu bầu, trực tiếp cắt ngang lời bà ấy - Tìm mũ đến sao?

- O, cái này.

Hộ tá vội quay người kéo ngăn tủ ra một lát sau thì đưa ra cái mũ.

Đó là một cái mũ mùa đông đỉnh Eugenia Kim, lại là màu ngà sữa Trình Ý Ý yêu thích, chiếc mũ tinh xảo hào phóng, không phải phong cách của Cố Tây Trạch nhưng là kiểu dáng mà Trình Ý Ý thích.

Côn Nam cầm lấy cái mũ đội lên đầu cô, hoàn mỹ che miệng vết thương. Hai mái tóc đen rũ xuống chiếc áo khoác lông cừu vàng nhạt của Trình Ý Ý, thoát nhìn vừa tươi mát vừa yên tĩnh, không giống như người bệnh mà càng giống một cô em gái biết chăm chú chuyện ăn mặc.

Trình Ý Ý luôn cố gắng làm mình trong trẻ hơn, loay hoay nhìn ngắm mình trong gương lúc này khóe miệng mới cong lên, khoác áo lông vào:

- Đi thôi.

Trình Ý Ý nằm trong khu bệnh viện nổi danh ở Đé Đô, không hề giống những bệnh viện công kín người khác. Đây lại là phòng đơn, hành lang bệnh viện yên tĩnh, ngẫu nhiên mới có y tá đi đi lại lại.

Côn Nam đỡ cô đi dạo một hồi lâu, lại ngồi trong vườn hoa phơi nắng một chút, đột nhiên nhớ đến một chuyện:

- Ài, Ý Ý, cậu còn nhớ tôi từng nằm viện ở đây không?

Nhớ rõ, lúc học cấp hai Côn Nam đánh nhau với người khác cuối cùng bị người kia dùng chai đánh lên, đầu bị rách ra.

- Này đó cậu đưa đến cháo cá ăn thật ngon.

Trình Ý Ý tan học thì đến thăm cậu ta, trên đường đến bệnh viện đã mua cháo ca.

Chỉ mua một phần, Trình Ý Ý chưa ăn thấy Côn Nam mở cà-mên ra mới cảm thấy mình cũng đói bụng. Côn Nam liền để cô ăn trước, chừa lại cho mình một nữa.

- Có một nhà hàng khá rộng còn chưa đóng cửa, tôi cũng đã từng ăn nhiều lần rồi. - Côn Nam cười nói - Muốn ăn không?

Côn Nam vừa nói Trình Ý Ý cũng động tâm.

- Chờ tôi ở đây, tôi sẽ lập tức trở lại.

Tiệm bánh kia cách đây cũng không xa, Côn Nam chỉ chạy mất mười phút đồng hồ. Trình ý Ý chờ Côn Nam ngồi trên ghế nhắm mắt phơi nắng.

- Tổng An An.

Một tiếng hét vang lên khó mà được yên tĩnh, Trình Ý Ý không vui mở mắt ra nhìn đôi tình nhân đứng trước mặt. Đại khái là hai học sinh mới mười mấy tuổi.

Cầm Trình Ý Ý vui trong cổ áo lông cùi, các cô ấy rõ ràng đã nhận nhầm cô là Tổng An An.

- Tôi không phải Tổng An An.

Cô giải thích, chân mày cau lại.

- An An, thật là cô. Tôi rất thích cô.

Tổng An An rất giống với người trước mặt, mình tình trạng điểm trên màn ảnh so với hiện thực hiển nhiên cũng có khác biệt, huống chi giờ phút này lần đầu tiên gặp được thần tượng thì rất kích động, tại sao cô ta còn có thể chú ý đến những chi tiết nhỏ như thế này?

Cũng không nhìn thấy Trình Ý Ý khoogn vui, cô bạn kia đưa sổ tay và bút ra muốn xin chữ ký.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chương 16:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Tổng An An. Cái tên này bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trong cuộc sống của cô, không phiên cũng thấy phiền.

Cô ngẩng đầu, hất cằm lên gương mặt xinh đẹp không thể chệ vào đâu được lộ ra trước tầm mắt của hai người kia.

- Nhìn kỹ một chút, phân biệt được không?

Gương mặt không có son phấn, sạch sẽ trắng muốt. Đôi mắt đào hoa tinh xảo xinh đẹp, sóng mũi cao ngạo ngễ, hàm răng trắng tinh chỉnh tề.

Thoáng nhìn qua quả thật giống Tổng An An, thế nhưng nhìn kỹ một cái lại thấy rất nhiều điểm bất đồng.

- Thật xấu hổ - Cô gái kia ngượng ngùng nói lời xin lỗi - Hai người thật sự giống nhau vừa nhìn thấy tôi đã rất kích động quên mất An An vẫn còn phải quay phim..

Không biết thần tượng nhà cô ấy ở ngoài đời có xinh đẹp như cô gái trước mắt ngày không.

Cô gái nhỏ kia nói lời xin lỗi lại không nhận được mà nhìn Trình Ý Ý thêm nhiều lần, trong lòng thầm nghĩ.

Trình Ý Ý khoát tay ý bảo không việc gì. Nhìn đôi tình nhân kia đi xa cô cũng chẳng còn hứng thú phơi nắng nữa, nhưng còn phải đợi Côn Nam trở lại thế nên chỉ có thể miễn người ngồi xuống chiếc ghế dài.

Trình Ý Ý rất xinh đẹp, thân xác kia được ban tặng, cho đến bây giờ trong cuộc sống cô vẫn luôn được ánh mắt của mọi người để ý. Mà khi bị người ta nhìn chăm chú là ai cũng đặc biệt thấy buồn bực.

Cô chưa từng gặp mặt Tổng An An, thế nhưng cái tên này đã vô số lần xuất hiện trong cuộc sống của cô, lại còn buộc chung một chỗ với Cố Tây Trạch.

Từ sau khi về nước Trình Ý Ý luôn ép mình không sống trong cái bóng cả người khác. Thật đúng là làm thế xác lẫn tinh thần người ta không thoải mái mà...

Một tảng đá tự trên trời giáng xuống, tâm tình Trình Ý Ý không tốt, những lời Côn Nam nói lúc còn ở trong phòng bệnh lại văng vẳng bên tai.

Quả nhiên, dù cho cô tự nhắc mình đừng để ý đến nữa thế nhưng cũng không cách nào không thể để ý đến được.

Dù sao lúc trước cô vẫn là người buông ta trước thế nhưng lúc này tại sao lại tức giận chất vấn anh những việc này chứ.

Cô bực bội đá mấy chiếc lá khô rụng xuống, lại dùng lực nghiền nát chúng dưới bàn chân.

Lúc Cố Tây Trạch yêu đương với người khác sẽ có bộ dạng gì đây? Cô không thể không chế mình không thể suy nghĩ được. Có thể hay không cũng ôn nhu, chu đáo, ôn nhu vô hạn lúc yêu đương với cô không?

Lòng tốt của anh liệu có phân phát cho một người con gái nào khác không?

Trình Ý Ý nghĩ đến đã cảm thấy lòng mình không thể nào thờ nổi.

Lúc Côn Nam xách theo cháo cá trở lại thì Trình Ý Ý cũng không còn hào hứng ném thử nữa. Chỉ là đứng dậy khỏi ghế dài trở về phòng bệnh.

- Xây ra chuyện gì?

Tuy rằng Trình Ý Ý không biểu lộ ra bên ngoài thế nhưng Côn Nam lập tức phát hiện tâm tình cô không tốt.

Quan hệ bạn bè thân thiết cũng có nhiều chuyện không thể chia sẻ, Trình Ý Ý không muốn nói nhiều thế nên tìm một cái cớ miễn cưỡng đổi chủ đề. Cố gắng giữ vững tinh thần câu được câu mất nói chuyện với Côn Nam, một lát sau đã về đến cửa phòng bệnh.

Mới đẩy cửa ra Trình Ý Ý đã dừng lại.

Tổng An An.

Cái tên ở trong đầu cô làm cô thấy xoắn xuýt vô cùng lúc này đây lại đang đứng bên cửa sổ phòng bệnh.

Người kia quay đầu nhìn lại mặt đối mặt.

Cô ta trang điểm sắc sảo, đôi môi đỏ mọng mê người. Áo choàng tơ lụa quần áo bút máy được cất may hoàn mỹ, chiếc bao tay dài, cùng đôi giày xăng đan đen đỏ.

Mang đến cho đại minh tinh một khí chất vừa ưu nhã lại vừa tự tin.

- Xin hỏi..

Trình Ý Ý nhú mày.

- Trình tiểu thư, chào cô - Cô ta nghiêng đầu đôi môi cong lên tạo thành nụ cười không chê vào đâu được - Tôi là Tổng An An.

Cô ta cười rộ lên làm Trình Ý Ý càng cảm thấy không thoải mái.

Cô gái trước mắt này từ kiểu tóc đến ngũ quan có không ít chỗ giống cô. Trình Ý Ý thích cười rộ lên, hơi nghiêng đầu, tròng mắt chớp chớp để lộ ra hàm răng trắng đều, lúm đồng tiền lúc có lúc không.

Mà mỗi cái gợn tay nhắc chân của Tổng An An càng giống cô đến kinh người. Cứ như vậy, trong nháy mắt Trình Ý Ý cảm thấy cứ như mình đang ngắm mình qua gương vậy.

- Cô đến đây làm gì?

Sau khi Côn Nam vào cửa nhìn thấy Tổng An An thì bỗng chốc tức giận.

Tổ nhóm của Tổng An An quanh năm luôn dùng chuyện xấu của cô ta và Cố Tây Trạch để tạo scandal. Phạm có tác phẩm điện ảnh mới nào nhất định sẽ tung ảnh cũ hai năm trước ra để hâm nóng tin tức. Giờ phút này lúc cậu ta vừa nhìn thấy Tổng An An đứng đó phản ứng đầu tiên chính là thấy cô ta lại già bất thiện.

- Côn Nam.

Trình Ý Ý giữ chặt cậu ta, ánh mắt ra hiệu ý bảo đừng lên tiếng.

Lúc này Côn Nam mới không cam tâm tình nguyện ngậm miệng lại, thế nhưng ánh mắt vẫn còn rất thiếu thiện cảm.

Sau khi đè xuống sự bức bối trong lòng, Trình Ý Ý cởi áo khoác lông vắt lên tay, đi đôi giày đế bằng sai ra đôi chân thon dài ưu nhã bước vào, muốn không thua khí thế của người ta.

- Tổng tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì không?

Cô mím môi mỉm cười.

- Mạo muội đến quấy rầy là tôi quá đường đột rồi - Tổng An An lại mỉm cười, cởi bao tay ra - Nghe nói Trình tiểu thư nằm viện nên tôi muốn đến thăm.

- Có lẽ Trình tiểu thư không biết tôi thế nhưng tôi đã biết cô từ rất lâu rồi.

- Tôi cảm thấy... Chúng ta rất có nhiều điểm chung.. Có lẽ sẽ làm bạn tốt của nhau.

Cô ta vươn tay ra nghiêng đầu đợi bắt tay với Trình Ý Ý.

- Cô khéo đùa - Trình Ý Ý cũng cười, vờ như không thấy cánh tay cô ta đưa ra - Tôi lại không nhớ rõ chúng ta từng xuất hiện.

Trình Ý Ý cự tuyệt trong nháy mắt làm Tổng An An trở nên mất tự nhiên, lông mi cô ta nhú lại rất nhanh lại biến mất.

Nếu như không phải thị lực của Trình Ý Ý là 5.2 thì e rằng cũng không thấy được.

Tổng An An chậm rãi thu tay lại, lại mang bao tay vào, nhẹ nhàng đặt trước bụng.

- Trình tiểu thư có lẽ không biết mấy năm trước trong thư mục ảnh của Tây Trạch tôi đã thấy ảnh chụp chung của hai người.

- Vậy nên?

Trình Ý Ý vẫn chưa hiểu lắm ý đồ cô ta đến đây.

- Tôi rất muốn biết. Hiện tại vừa thấy quả nhiên Trình tiểu thư còn đẹp hơn trong ảnh một chút.

- Cảm ơn.

Trình Ý Ý nhếch môi nói lời cảm ơn. Có lẽ đã hiểu rồi. Tổng An An đến đây để thị uy.

Mấy câu ngắn ngủi, cũng đã nói ra vị trí của cô ta rồi.

Cô ta gọi anh là Tây Trạch, còn đã quen biết được vài năm, thời gian không hề ngắn, lại thân mật đến mức có thể xem thư mục ảnh của đối phương.

Biểu cảm của Trình Ý Ý cứng đờ, quả thật Tổng An An đã thành công làm tâm tình cô tệ đi.

Trình Ý Ý lại dời mắt đến giỏ hoa quả trên bàn do cô ta mang đến.

Vẫn còn mang bệnh, cô với tôi qua lại vài câu, Trình Ý Ý cũng chẳng muốn giữ tinh thần để ứng phó với cô ta nữa. Cũng may lúc này điện thoại của cô lại kịp thời vang lên.

Hộ tá từ giường bên cạnh đưa điện thoại đang đổ chuông sang:

- Cô Trình, sau khi hai người rời khỏi đây thì điện thoại reo liên tục, tôi cũng không dám tự tiện thay cô nghe.

- Tôi biết rồi.

Trình Ý Ý gạt đầu, lại nhìn dãy số xuất hiện trên màn hình. Là Cố Tây Trạch.

Cô tỏ vẻ áy náy với Tổng An An lúc này mới bắt điện thoại.

- Hôm nay muốn ăn gì?

Cuộc gọi kia quả nhiên là của Cố Tây Trạch, giọng nói anh trầm thấp dễ nghe. Hôm nay tâm tình anh tựa hồ rất tốt, trong giọng nói khó nén được sự vui sướng, cách dòng điện điện từ thể nhưng vẫn chậm rãi vang lên như tiếng đàn công-bat.

Lúc bình thường vào giờ ngo Cố Tây Trạch sẽ gọi điện thoại đến, buổi tối khi làm việc xong thì lại đến bệnh viện. Sau khi Trình Ý Ý nằm viện thì một ngày ba bữa đều là Trương Nghi đưa đến cho cô, đến hôm nay đột nhiên anh lại hỏi cô muốn ăn gì?

- Anh muốn nấu cho tôi ăn sao?

Có đôi khi Trình Ý Ý cảm thấy trên thế giới này phụ nữ không phải là người thích hợp để nấu ăn, mà là đàn ông.

Bởi vì dù cho cô có tập luyện như thế nào thì đồ ăn cũng chỉ có thể làm đầy bụng thôi. Cố Tây Trạch lại khác, rõ ràng anh chưa bao giờ vào bếp, lần đầu tiên nấu ăn là học theo sách thể nhưng lại nấu được mùi vị cô rất thích.

- Ủ, tôi làm xong đưa đến cho em.

Giọng nói anh khá là buông lỏng. Trình Ý Ý định cắt chỉ vào xé chiều, hôm nay anh cố ý làm xong mọi chuyện vào buổi sáng, có thể đến trước khi cô cắt chỉ. Anh cũng không biết Tổng An An đã đến bệnh viện.

- Muốn ăn thịt kho nước - Trình Ý Ý ngẩng đầu nhìn Tổng An An - Hiện tại tôi rất đói.

- Tôi sẽ cố gắng làm nhanh.

Cố Tây Trạch khẽ cười rộ lên, cách điện thoại làm lỗ tai Trình Ý Ý hơi ngứa.

- Tổng tiểu thư muốn ở lại dùng cơm không? - Trình Ý Ý cúp điện thoại, lịch sự hỏi - Tây Trạch sẽ lập tức đến đây.

- Cố tiên sinh muốn đến? - Vốn là Tổng An An thấp giọng hỏi, nét tươi cười khó nén được sự kinh ngạc, lấy lại bình tĩnh lại mở miệng nói - Gần đây không phải Tây Trạch bề bộn công việc sao?

- Chuyện công việc của anh ấy tôi cũng không rõ lắm.

Trình Ý Ý mỉm cười.

- Dừng com thì không cần - Tống An An đang ngồi trên ghế sa lon, đôi chân chuyển động - Chiều nay tôi còn phải quay phim, ngồi thêm lát nữa sẽ về.

- Ai thêm cô ngồi thêm một lát, hiện tại cú không được sao?

Côn Nam sớm nhìn ra cô ta đang cố ý làm dáng làm vẻ, thế nên trực tiếp sẵn giọng.

- Côn Nam.

Trình Ý Ý cắt ngang lời cậu ra. Dù cho bị đuổi, trên mặt Tống An An vẫn treo nụ cười:

- Vừa vặn hôm nay tôi còn có việc, vậy không quấy rầy nữa.

Lần nữa cô ta lại đeo bao tay vào, đứng dậy một tay giữ chặt áo chùng, mỉm cười liếc mắt nhìn Trình Ý Ý.

- Trình tiểu thư, tạm biệt.

...

Cửa phòng bệnh vừa khép lại, nụ cười của Trình Ý Ý cũng tắt ngấm. Côn Nam biết rõ nội tâm cô không dễ chịu, cũng không nhắc đến Tống An An nữa mà đứng dậy đi lấy nước ấm cho cô uống thuốc.

Đột nhiên lúc ấy Trình Ý Ý lại gọi tên cậu ta:

- Côn Nam.

- Cái gì?

- Cậu nói cho tôi nghe chuyện về bạn gái của Cố Tây Trạch đi, đột nhiên tôi muốn nghe.

Côn Nam buông ly, động tác dừng lại một chút cũng không quay đầu.

- Tôi không biết rõ, đơn giản cũng chỉ là tin tức truyền thông phát tán ra thôi. Sau khi cậu đi anh ấy cũng không qua lại nữa.

Không biết có phải ảo giác hay không mà Trình Ý Ý cảm thấy giọng nói của Côn Nam có chút chua chát.

- Ý Ý.

Cậu ta gọi cô một tiếng.

- Ừ.

- Vậy xem như anh ta thật sự từng đổi qua bạn gái, cậu vẫn cứ thích anh ta sao?

- Côn Nam, cậu sao vậy?

Trình Ý Ý nghi hoặc nhìn cậu ta. Côn Nam quay lưng về phía cô, Trình Ý Ý không phân biệt rõ biểu cảm của cậu ấy, cũng không thể đoán được.

- Không sao cả - Côn Nam cầm ly nước quay người, đặt ở trước mặt Trình Ý Ý - Uống thuốc đi, cậu uống thuốc xong tôi cũng nên đi rồi.

Thấy Trình Ý Ý vẫn nhìn chằm chằm mình, đột nhiên cậu ta lại giận, hai tay che kín mắt cô.

- Đừng nhìn, chuyện của anh ta tôi cũng không biết, nếu như cậu muốn biết cứ hỏi trực tiếp đi.

Trình Ý Ý tròn tròn mắt, Côn Nam đã bước nhanh ra khỏi phòng bệnh. Giống như phía sau có người đuổi theo cậu ta vậy.

...

Côn Nam cũng không biết.

Trình Ý Ý ngồi xuống ghế sa lon, trong lòng chất chứa vô vàn sự tình, cô cũng không rảnh mà bận tâm đến tâm trạng của Côn Nam. Lại chăm chú nhìn giò hoa quả trên bàn, cô lại lấy điện thoại ra.

Google là một phát minh vĩ đại của nhân loại, lúc cô vừa nhập được chữ “Cố” thì bên dưới đã xuất hiện dòng tin “Tình cảm của Cố Tây Trạch và Tống An An bị kẻ thứ ba xen chân” “Tổng kết bạn gái nhiều lần đảm nhiệm của Cố Tây Trạch”.

Trong đó dòng thứ ba còn kèm theo chữ “hot” đỏ chói, là tin tức nóng nhất hôm nay. Trình Ý Ý trượt xuống đó rồi ấn nút mở.

Hon mười tin tức phát tán ra, ý tứ cũng không ngoại lệ. Trình Ý Ý còn chưa nhấn mở hình lớn lên đã nhận ra bản thân trong tấm ảnh.

Cô ở cửa nhà khách bước xuống khỏi chiếc xe Maybach. Đó là đêm kỷ niệm thành lập trường.

Trình Ý Ý vẫn chưa kịp tiêu hóa được rằng đêm đó cô đã ngồi xe Cổ Tây Trạch, nghĩ lại... Sẽ không hài hước như vậy chứ, cô bị biến thành kẻ thứ ba rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chương 17.1:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Ảnh được chụp toàn cảnh, lại chụp vào phản diện, ảnh chụp pixel không lớn, cũng hơi mờ mờ.

Có thể thấy rõ Trình Ý Ý bước lên chiếc xe Maybach, bối cảnh vừa vặn bị bắt gặp trước cửa nhà hàng, thời gian là vào rạng sáng, tự dưng lại sinh ra vẻ mập mờ.

Đêm đó sau khi Trình Ý Ý tẩy trang trong phòng vệ sinh xong, gương mặt ngẩng lên trời, mái tóc uốn sóng buông xõa bồng bềnh, ánh mắt nửa nhắm nửa mở, còn bọc trong chiếc áo lông dày, một chút đường cong cũng không có.

Trình Ý Ý cảm thấy mình còn kính hơn cả thường ngày, lần này nhìn tới nhìn lui rốt cuộc cảm thấy trong tấm hình kia chỉ có đôi chân là nhìn được.

Thật sự là quá xấu.

Cô thầm nói một tiếng, tiếp tục nhìn xuống tin tức, lại thấy được một đoạn video khác.

Như cũ vậy là cửa nhà hàng đó, cô mang một chiếc áo nhung màu nâu, bên ngoài khoác một chiếc áo da dê, trong tay lại ôm áo khoác của Cổ Tây Trạch, mãi đến khi Cổ Tây Trạch bước đến trước mặt cô, đoạn video mới dừng lại.

Đoạn video này tướng mạo của cô đã được chỉnh ngay ngắn, chỉ là hai lần bị bắt gặp đều là ở cửa nhà hàng, người biên tập có cách hành văn dẫn dắt rất tốt, sức mạnh của bóng dáng kia không thể khinh thường, mỗi trang bình luận đều là sự chê bai của phân hâm mộ với cô, kéo xuống bên dưới một chút nữa phần lớn đều là những lời nói khó coi.

Rất nhiều người nhận định rằng trước đây Cổ Tây Trạch và Tống An An từng yêu đương, Trình Ý Ý chẳng qua chỉ là người chen chân, dù cho cô xinh đẹp thì cũng không thể tha thứ được.

Kỳ thật mấy năm gần đây trong ngành giải trí không ít tin tức liên quan đến Cổ Tây Trạch. Một người trẻ tuổi, anh tuần lại là thương nhân thành đạt, chỉ cần trong tiêu đề có ba chữ Cổ Tây Trạch vậy thì lượng truy cập sẽ tăng vọt. Coi như chỉ đơn giản đăng vài câu trưa nay Cổ Tây Trạch ăn cái gì thì cũng đã có rất nhiều thiếu nữ náo loạn ủa vào rồi.

Những tòa soạn truyền thông và tạp chí thì không ai dám phát tinh, nhưng những tin tức nhỏ nhặt này trên mạng lại lan tràn. Có khi Cổ Tây Trạch chỉ uống một ly cà phê thì trên mạng cũng đã phát tán một đoạn video nói với tình cảm quyến luyến của nhân viên phục vụ với anh rồi.

Kỳ thật nếu Cổ Tây Trạch có thái độ thật với những tờ báo mạng này thì ai cũng không dám đăng nữa. Nhưng những năm gần đây, thái độ của anh về những truyền thông trên Internet khá là phóng túng, thích viết thế nào thì viết anh cũng không để vào trong mắt, cũng không hồi đáp.

Trình Ý Ý cảm thấy cô vĩnh viễn cũng không học được sự rộng rãi rồi, cô luôn là lòng dạ hẹp hòi như vậy.

Cô xem từng cái bình luận rồi từng cái bình luận một, giống như là để nắm bắt chứng cứ, cứ ép mình phải xem cho xong.

Cũng có vài người khoa trương thay cô nói chuyện, nói rằng cô xinh đẹp đó là điểm khen.

Chỉ là bình luận như vậy cực ít. Chỉ vì ảnh chụp vừa mới tuôn ra, bên phía truyền thông còn chưa kịp đào sâu bối cảnh của Trình Ý Ý. Bất quá mọi người lại phát hiện được một chuyện thú vị.

Quá khứ lúc Cổ Tây Trạch cần mang bạn gái đi đến những nơi xã giao, không chỗ nào là không mang theo một cô gái có mái tóc đen dài thẳng mượt, mắt đào hoa và răng khềnh ngợt ngào.

Tổng An An chính là ví dụ tốt nhất. Bản thân là đại minh tinh, trong ngành điện ảnh cần phải thay vô số kiểu tóc, thế nhưng cô vẫn luôn giữ lại mái tóc thuần khiết dài thẳng kia.

Mọi người cũng dần dần tiếp nhận việc Cố Tây Trạch thiên vị tóc đen dài thẳng, răng khềnh và mắt đào hoa là điều cần thiết nhất. Khi gặp mặt Cố Tây Trạch đều phải ăn mặc theo khuôn mẫu mà anh yêu thích.

Cô gái này lại khác, tóc của cô được uốn sóng bông bênh, hàm răng chỉnh tề, dáng người cao gầy hết sức nhỏ, hoàn toàn khác với khuôn mẫu bạn gái của Cố Tây Trạch trước đây, thực sự so với đám người kia còn hấp dẫn hơn nhiều.

Huống chi trên rất nhiều bạn trên mạng tra ra được, lần này là bọn họ thực tế ở trước cửa nhà hàng.

Bạn gái chính quy Tổng An An cũng chỉ đều bắt gặp hai tấm ảnh lúc cùng đi ăn tối mà thôi.

...

Bất luận trên mạng có tin tức thay đổi nào, Cố Tây Trạch cũng không biết gì.

Bốn giờ rạng sáng anh đã hẹn báo thức rời giường, làm xong công tác buổi sáng, báo cáo hết mọi chuyện trong một giai đoạn, sau đó thì ngựa không dừng vó về phòng bếp trong nhà nấu thịt kho nước cho Trình Ý Ý.

Một gia tộc, nếu không nắm chắc, không biết trước bao hàm tuyệt đối không có khả năng kéo dài sự huy hàng cả trăm năm. Cố gia coi trọng việc giáo dục và rèn luyện, phần lớn những người trẻ tuổi đều sớm học xong, càng không nói đến Cố Tây Trạch chính là cháu đích tôn của dòng họ.

Lúc tốt nghiệp trung học, anh một mình chuyển ra khỏi khu nhà cũ đến sống trong một căn hộ riêng mỹ lệ.

Cố Tây Trạch không thích cuộc sống riêng tư của mình bị người khác xâm phạm, cũng vì vậy, khu chung cư ở trung tâm Đê Đô này ngoại trừ Trương Nghi thường đến dọn dẹp vệ sinh cùng nấu cơm thì bình thường cũng chẳng ai khác có thể đặt chân đến.

Không, chính xác thì có một người có thể đến. Đó là Trình Ý Ý. Cô không chỉ vào xác đến, mà mang tất cả những thứ của cô đến cùng, sau đó bá đạo sắp xếp tùy ý mỗi nơi mỗi góc trong căn hộ.

Trên giá sách có rất nhiều chậu cây, trong năm năm không ngừng sinh sôi nảy nở phân góc, hôm nay đã chiếm hết nửa sân thượng.

Trên ghế sa lon màu xám cũng có rất nhiều gối ôm đủ màu rất không hài hòa, mặc dù anh thấy chướng mắt thế nhưng cũng chưa bao giờ dù chỉ một lần có ý định muốn đổi.

Áo quần, trang sức của nữ chủ nhân vẫn còn như mới, nếu như không phải kiểu dáng đều là của sáu năm trước thì đại khái sẽ không ai cho rằng cô đã rời đi.

Lúc yêu một người hận không thể chia sẻ mọi thứ với cô ấy, mong nóng trong cuộc sống của mình và thế giới của cô trộn chung một chỗ, để cho linh hồn và thân thể đều thích hợp, khó có thể phân cách.

Lúc cô rời đi, dù cho khó chịu lại rất tức giận thế nhưng cũng không nở tróc bong thế giới của cô. Chuyện này cũng quá máu lạnh cũng quá tàn nhẫn. Giống như là tự tay mình đã tự tay giết chết huyết mạch đã sinh trưởng đầy đủ vậy.

Lý trí của Cố Tây Trạch là một cậu thanh niên khoa học tự nhiên nghiêm cẩn, lúc đáng yêu còn không hề suy tính đến những công thức hợp lô gic.

Anh cũng không có cách nào miêu tả được tâm tình vui sướng như vậy. Đơn giản là da thịt thân cận, vành tai và tóc mai chạm nhau cũng có thể để cho linh hồn và thân thể anh đạt được khoái cảm cực hạn.

Tất cả quy củ và điểm mấu chốt trong lúc cô ủy khuất, tổn thương nhìn anh anh đều nhượng bộ, thậm chí còn muốn vì cô mà làm nhiều chuyện hơn nữa.

Cảm giác như vậy, trong giai đoạn sau này buồn chán chờ đợi anh lại càng khó nhận thức hơn nữa.

Đã lâu rồi Cố Tây Trạch không tự mình xuống bếp.

Cẩn thận nhớ lại, hình như lần trước đó là lúc đang tìm hiểu Trình Ý Ý, cô còn chưa rời đi.

Cô có một đóng tính khí xấu, yêu cái đẹp, tầm mắt nhỏ, luôn nói lời lừa gạt anh, không biết nấu cơm lần này đến lần khác còn thêm ăn.

Lúc học bài tuy rằng bận rộn thế nhưng cũng rảnh rỗi hơn hiện tại nhiều. Cô náo một cái lại kêu đói bụng, dù cho anh đang làm việc cũng chỉ có thể cam chịu số phận xắn ống tay áo sơ mi lên, rửa tay làm canh thang.

Có đôi khi Cố Tây Trạch còn không thể tưởng tượng nổi chính mình. Cũng không biết trong lúc vô tình anh làm sao dung nạp được những tật xấu này của cô, không những không chỉnh lại còn thấy thật đáng yêu.

Một lần nữa cầm chiếc nồi và cái vá trong tay, anh điên một lúc, muốn tìm lại cảm giác quen thuộc trong trí nhớ.

Thịt nạc cắt nhỏ ướp gia vị, đáy nồi đang phi một ít hành và ớt, sau đó bỏ từng khúc cải trắng cắt nhỏ vào xào. Cố Tây Trạch chăm chú đọc trình tự trong sách dạy nấu ăn.

Một lần nữa làm nóng nồi, đổ dầu ào, lại thêm một chút tương để cho có màu đỏ, thêm nước luộc thịt sau khi đã đun sôi, sau đó đổ thịt đã ướp gia vị vào, dùng đũa đánh đều ra.

Anh làm rất nghiêm túc, lại có tâm, đã lâu còn chưa thử những gia vị này cũng không biết có phải là mùi vị lúc trước hay không.

Đợi cho nước canh lần nữa sôi trào, thịt tan ra đổi màu, bắt đầu đổi nước sốt tương và gia vị.

Nước canh hợp với thịt cùng với cải trắng được rót vào bình giữ nhiệt sau đó cẩn thận rải nước sốt ớt, tỏi, tiêu vào. Dầu nóng đều đều sôi lên. Mãi đến khi thịt và chỗ tỏi, hành ớt bám kia tan ra mùi thơm anh mới thả lòng giống như vừa hoàn thành một công trình lớn.

Tác phẩm trong hộp giữ nhiệt có màu sắc và mùi thơm rất đặc biệt. Khóe môi khẽ cong lên, đây nắp cà-mên. Trầm ổn như anh động tác cũng không tự chủ mà nhẹ nhàng hơn vài phần.

Lúc này điện thoại đột nhiên lại reo lên. Trợ lý Giang Niệm của anh gọi đến.

- Cố tổng, có lẽ anh còn chưa chú ý đến, Trương Văn bộ phận Pr vừa mới gọi điện cho tôi, nói rằng tám hình của anh mấy hôm gần đây đã tạo nên tin nóng, ảnh hưởng rất xấu, hiện tại cần xử lý thế nào?

- Ảnh chụp như thế nào?

Cố Tây Trạch nhíu mày.

- Tình huống cụ thể thế nào tôi không rõ, thế nhưng đó là ảnh chụp của anh và một vị tiểu thư trước cửa nhà hàng.

Cửa nhà hàng, Là Trình Ý Ý? Cố Tây Trạch càng nhíu chặt mày hơn, một tay anh cầm điện thoại một tay lại mở ra IPA xem tin tức mà Giang Niệm nói.

Càng xem xuống dưới sắc mặt anh càng trầm xuống, lúc mới miệng lại giọng nói đã bình tĩnh lạnh như băng, không nghe ra bất kỳ gợn sóng nào.

- Tra rõ xem là nhà truyền thông nào phát tán, gửi đến hòm luật sư Cố gia. Lập tức xử lý sạch sẽ những thứ ngôn ngữ này đi.

Giang Niệm bị ngữ khí của cấp trên đè ép chỉ trong chốc lát. Cố tổng nổi giận. Vì cái gì chứ?

Như thường ngày không phải các tờ báo mạng này vẫn luôn tung ra tin đồn thất thiệt, Giang Niệm đã tận mắt nhìn thấy mỗi cô gái mà Cố Tây Trạch gặp qua đều ghi thành tin tức Nam thần quốc dân đã có hôn ước với người kia.

Anh ta còn nhớ mỗi lần Cố tổng thấy tin tức như thế thì khóe miệng chỉ giật giật giống như cảm thấy buồn cười, cuối cùng cũng chẳng quan tâm. Sau đó phân phó về sau anh ta cũng dùng lãng phí thời gian vào những chuyện hoang đường này trước mặt anh nữa.

Lúc này Giang Niệm xoắn xuýt cả buổi về việc này cuối cùng mới gọi điện đến.

Lần này hoàn toàn khác với quá khứ, rất huyền ảo, hơn nữa ảnh chụp đều bị truyền thông cắt lấy nghĩa. Nếu không quan tâm thì e rằng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Cố tổng.

Chỉ là anh ta không ngờ đến thái độ lần này của Cố tổng lại hoàn toàn khác.

Đoàn luật sư Cố gia nhận lương cao cũng rất khó chơi, trong phòng vài tiếng chỉ cần hàm luật sư Cố gia thu được thì ít nhất lột được một tầng da. Huống hồ lần này Cố tổng lại tức giận như vậy, đám truyền thông nhỏ lẻ không có quy củ này lần này không chết thì đoàn luật sư tuyệt đối không bỏ qua đâu...

- Vâng - Anh ta tuân lệnh, sau đó cẩn thận từng li từng tý lại nhắc đến một chuyện khác - Cố tổng, vậy chuyện anh và Tống An An tiểu thư cũng thanh lý sạch sẽ chứ?

Nghe đến đó, mày của Cố Tây Trạch càng nhíu chặt hơn:

- Từ lúc nào Tống An An đã trở thành bạn gái tôi?

- Đại khái là hai năm trước, khi lễ mừng vừa chấm dứt thì bị truyền thông chụp được, đoàn đội cô ta hình như lợi dụng chuyện này để tạ scandal.

Bữa cơm tối đó rõ ràng còn có những người khác, sau khi qua tay truyền thông lại càng tăng thêm văn tự ngẫu nhiên biến thành buổi tối hai người cùng ăn cơm dưới ánh nến.

Mí mắt Cố Tây Trạch nhảy lên, quay người dựa vào tủ lạnh, đè nén lại sự tức giận trong lòng ngực:

- Vì sao lúc này mới nói?

- Cố tổng từng nói những chuyện lộn xộn bừa bãi này không cần báo cáo với anh.

Cố Tây Trạch ghen hờn. Giang Niệm đã theo anh gần hai năm, lần đầu tiên anh cảm thấy muốn đổi người trợ lý.

- Anh chịu trách nhiệm xử lý sạch toàn bộ thông tin này cho tôi. Mặt khác... - Cố Tây Trạch dừng lại một chút - Đưa số điện thoại Tổng An An cho tôi.

- Được.

Sông Niệm lại tuân lệnh. Năm năm trước anh ta được Cố Tây Trạch đặc biệt chọn làm trợ lý, từ khi Cố tổng vẫn còn là giáo sư phân tích tài chính đứng đầu thế giới.

Anh ta chịu trách nhiệm quản lý những vụ việc lớn nhỏ xung quanh Cố Tây Trạch, rõ ràng cũng biết rõ quan hệ của Cố tổng và Tổng An AN.

Mười lăm năm thế giới khủng hoảng kinh tế, trận sóng lần này đã quét sạch tài chính Âu Mỹ, tài chính trong nước cũng không chịu ảnh hưởng, vừa ra khỏi cửa nhưng đã bị thương nghiêm trọng, công ty buôn bán bên ngoài đều hứng mũi chịu sào.

Trong công ty của gia đình Cố An An, là một trong những xí nghiệp trong nước sắp sửa bị phá sản.

Cha cô ta mượn một số tiền khổng lồ nhưng không cách nào hoàn trả, bị đâm dao nằm trong bệnh viện hấp hối, lúc ấy Tổng An An vừa tốt nghiệp, bị bọn người cho vay tiền bức bách vào thế giới thương lưu, kiếm tiền. Lần đầu tiên cô ta cùng mọi người dự họp đã gặp được Cố Tây Trạch. Khi đó vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô ta thì anh thoáng ngây người, rất ngắn nhưng tức thì bị Tổng An An bắt được.

Cô ta biết mình trẻ tuổi, xinh đẹp. Cũng biết đây là cơ hội cuối cùng tốt nhất của mình. Cố Tây Trạch trẻ tuổi anh tuấn lại nhiều tiền, trên thế giới này không tìm được người thứ hai thích hợp hơn anh.

Cô ta chẳng quan tâm sắc mặt âm trầm đêm đó của người Cố gia, được ăn cả ngã về không bước đến cạnh anh, cùng anh nói mấy câu sau đó khóc lóc kể về hoàn cảnh bản thân.

Cô ta cố gắng để mình khóc trở nên xinh đẹp hơn, lê hoa đái vũ, điêu đậm đáng yêu.

Con trai của thương nhân lớn này quả nhiên không khó gần giống trong truyền thuyết, anh liếc mắt nhìn mặt cô suốt cả đêm cuối cùng tạm thời thanh cô thanh toán món nợ kia.

Tổng An An thay đổi chủ nợ, về sau viết giấy nợ muốn vào công ty giải trí của Cố gia để trả nợ.

Cô ta xinh đẹp, lại có mối quan hệ không rõ ràng với người thứ ba, công ty giải trí đương nhiên cũng thiên vị hơn. Trong vài năm ngắn ngủi đã trở mình tạo thành một đóa hồng sáng chói.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Chương 17.2

Edit: Witch _ Fair Play Team

Kết quả lại như sét đánh giữa trời quang.

Cô ta vẫn luôn cho rằng bản thân đối với Cố Tây Trạch có chỗ không đúng. Nếu không tại sao Cố Tây Trạch - người cầm lái một tập đoàn đế quốc lớn như vậy lại dư lòng đồng tình để phân phát cho cô.

Tiếc rằng kết quả lại tát mạnh cho cô ta một cái. Cả album đều là hình ảnh của một cô gái, có ảnh đứng một mình hoặc là chụp chung, mà cô gái kia lại có điểm tương tự cô ta.

Từ lúc còn là thiếu nữ non nớt, có mấy tấm hình cả hai người đều mang đồng phục học sinh. Ảnh chụp được sắp xếp theo thời gian, cô ta càng lật dở càng thấy cô gái kia đẹp đến kinh người.

Cô ấy hoặc là kẻ đầu lên vai Cố Tây Trạch cười rộ để lộ chiếc răng khểnh ngọt ngào, hoặc là mở to hai mắt hô môi Cố Tây Trạch. Thậm chí có tấm hình còn mang áo sơ mi nam đứng trên sân thượng quay đầu nhìn màn ảnh cười một cái.

Quan hệ của bọn họ đã từng thân mật đến không thể tưởng tượng. Trình độ của cô gái kia cũng tương tự cô ta đến sáu bảy phần... Nếu như không phải

năm đó mẹ chỉ hạ sinh một mình cô ta thì cô ta tuyệt đối sẽ cho rằng đây là chị em đã thất lạc nhiều năm của mình.

Chỉ vì khuôn mặt nên cô ta mới nhận được sự đãi ngộ đặc biệt của Cố Tây Trạch. Cô giống với bạn gái cũ của Cố Tây Trạch.

Ma xui quỷ khiến thế nào xóa hết những tấm ảnh kia trong điện thoại, sau đó, choáng váng vội vàng đặt lại tờ chi phiếu, rồi trở về thì tinh thần sa sút một đoạn thời gian.

Thế nhưng sáng sớm hôm đó, đột nhiên cô ta lại có ý chí chiến đấu.

Bạn gái cũ thì sao chứ, cứ xem như anh nhớ mãi không quên thì không phải đã chia tay rồi sao? Qua nhiều năm như vậy cũng không xuất hiện, về sau có bao nhiêu khả năng hợp lại đây?

Tương lại là nằm trong tay mình, cô ta chỉ có thể dựa vào bản thân mà tranh thủ thôi.

Giống như năm đó trên bàn hội tụ cô ta lấy dũng khí bước đến phía Cố Tây Trạch vậy.

Một lần nữa cô lục lại những ảnh chụp kia, sau đó phát động tất cả mọi người hỏi thăm chuyện của Trình Ý Ý.

Sau một màn chia tay mỗi tình đầu ngây thơ, cô gái kia đá Cố Tây Trạch một mình sang Anh, từ đó đến nay còn chưa trở về.

Cô ta cười nhạo cô gái kia ngu xuẩn, thế nhưng vẫn bỏ ra hết sức lực tức giận tìm tư liệu và hình ảnh của cô gái kia ở Sùng Văn, gom tất cả ảnh lại một chỗ, nhìn một lần lại thêm một lần.

Không tự chủ được mà bắt đầu bắt chước. Làm chuyện như vậy nhiều khi cô ta cũng thấy mình buồn cười cực kỳ, rất nhanh cô ta cũng thật sự bật cười.

Bởi vì trợ lý của Cố Tây Trạch đã liên hệ với cô, muốn mang cô đến Cố gia tham dự buổi lễ đầy năm, anh cần một người bạn gái.

Cô ta mang trang phục hoa hòe lộng lẫy, thanh thuần mà phiêu dật, mím môi để lộ chiếc răng khểnh, lúm đồng tiền như có như không.

Cánh tay cô ta nắm lấy khuỷu tay anh, lần đầu tiên cô ta ở gần người đàn ông kia như vậy.

Cố gắng của cô ta lúc ấy đã thu được hiệu quả. Cô ta đã trở thành bạn gái cố định tham dự yến hội của Cố Tây Trạch.

Dù cho số lần Cố Tây Trạch cần bạn gái cực kỳ ít, thế nhưng cô ta đã trở thành một trong những số ít cô gái có thể tiếp cận anh.

Rốt cuộc cô cũng không giống những cô gái khác.

Cứ theo tiến độ như vậy, sớm muộn gì cô ta cũng chính thức trở thành bạn gái của Cố Tây Trạch.

Nhưng điều cô ta không ngờ được hính là, lúc mọi thứ đã đi vào quỹ đạo tốt đẹp thì bỗng nhiên Trình Ý Ý trở về.

Sau khi biết tin tức này, cô ta không còn bình tĩnh nữa, nghề minh tinh vốn rất áp lực, giờ khắc này trong nội tâm cô ta càng không nén được lửa giận và bức bối.

Trong lúc chụp ảnh quảng cáo nhiều lần bị NG, cô ta dứt khoát xin nghỉ. Cô ta nhất định phải gặp được cô gái kia, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Cuộc sống của cô nhấp nhô vì cha phá sản phải nhập viện, về sau Cố Tây Trạch ra tay trợ giúp đỡ thuận buồn xuôi gió. Cô ta không thể tưởng tượng, cũng không thể dễ dàng để bản thân thất bại.

Cô gái kia ra đi lâu như vậy, vừa về đã muốn đoạt lại Cố Tây Trạch từ trong tay cô ta, vọng tưởng.

Xúc động như vậy lại vội vàng gấp mặt, lúc đi đến bãi đỗ xe bệnh viện cô ta đã lập tức hối hận, cô ta vừa đi một nước cờ dở.

Lúc này Cố Tây Trạch đã gọi điện thoại đến, phản ứng đầu tiên của cô ta là muốn nói chuyện mình đến viện thăm Trình Ý Ý.

Cô ta cố nén lại bối rối tởm lòng, giọng nói ngọt ngào nhận điện thoại.

- Tây Trạch...

Cố Tây Trạch đứng ở chỗ khác nhận điện thoại nghe xưng hô như vậy lông mày càng nhíu chặt thêm, thế nhưng anh không rảnh rỗi nghe cô ta trình bày, đi vào thẳng vấn đề:

- Cô chính là diễn viên điện ảnh mới nổi?

- Anh biết sao? - Giọng nói của Tống An An khó nén vui mừng - Em còn tưởng rằng anh không chú ý đến những điều này.

- Tôi quả thật không chú ý, nhưng mỗi lần người mới nổi đều muốn buộc chặt với tên tôi trên truyền thông, không phiền cũng thấy phiền. - Cố Tây Trạch

dừng lại từng chữ từng từ nói ra một - Tổng tiểu thư, tôi nhớ tôi chưa bao giờ gây ra hành động và cử chỉ nào mờ ám với cô mà nhỉ.

- Có lẽ là cô, có lẽ là tổ đội của cô, nếu các người hiểu nhầm cái gì thì mời lập tức đình chỉ loại thăm dò này lại.

- Không phải - Tổng An An sốt ruột giải thích - Những bản tin kia không phải ý của em, em không có...

- Trước tiên tôi không tra cứu nữa, nếu như cô và tổ đội của cô còn cố ý tiếp tục, vậy thì đành xin lỗi. Tôi có năng lực đưa cô lên hiển nhiên cũng có năng lực đập cô xuống.

Cuộc trò chuyện đã chấm dứt, Tổng An An cầm điện thoại chỉ nghe từng tiếng tút tút truyền đến.

Vài ngày, Trình Ý Ý vừa trở về vài ngày cuộc sống của cô ta đã đảo ngược như vậy rồi. Hết thấy đều trở về vạch xuất phát.

Cô ta tuyệt đối tin vào lời uy hiếp của Cố Tây Trạch, anh có thể lấy đi mọi thứ của cô ta trong nháy mắt.

Cô ta mệt mỏi ôm kính mặt, chậm rãi ngồi xuống, dốc sức lắng xuống ngàn vạn lo lắng trong đầu.

Tĩnh táo, cô ta phải tĩnh táo. Trên đời này chỉ có một mình cô ta mới giúp được cô ta.

Hồi lâu, rốt cuộc cô ta cũng buông tay xuống, lấy điện thoại đã bị vứt trên ghế sa lon, bấm một dãy số.

- Anh Trương, những tin tức kia phát ra hết hiệu lực rồi, tin tức lúc trước truyền ra cũng xóa hết... Cho bọn họ một khoản, nghĩ cách xóa...

.....

Trình Ý Ý bỏ ra gần 40' để lướt qua mấy nghìn bình luận đầu tiên một lần. Rõ ràng còn tìm được vài bạn học trong trường thay cô nói chuyện:

Luân Hồi: Tin tôi, cô gái trong video chính là cô gái lúc đó yêu đương với Cố Tây Trạch, lúc hai người yêu nhau Tổng An An còn đang ở Anh ngủ chảy nước miếng.

Nhìn thấy dòng này, tâm tình Trình Ý Ý đang đè nén cũng không nhịn được mà bật cười.

Tổng An An biểu diễn kỹ xảo online, ngôn ngữ tiếng anh sút sạo bị chê cười, còn vì vậy mà đã từng mất đi một cơ hội biểu diễn tốt.

Cô vui sướng, hài lòng cho điểm khen, lại kéo xuống dưới xem xét.

Bình luận vừa phát không lâu, phần lớn người hâm mộ Tổng An An còn chưa ra chiến trường, bên dưới càng có chút thú vị:

giò hun khói com chiên không thịt: Ngồi hóng, người bên trên thoát nhìn biết chuyện, cầu Kopp.

muốn ba phần bỏ bít-tết quen thuộc: Đồng cầu, hiểu kỳ.

Chủ topic thật lâu mới trả lời:

#Pythagoras Luân Hồi: Kỳ sơ trung tôi cùng trường với Cố Tây Trạch. Cô gái này cũng là một nữ thần có số má trong trường, năm đó nói chuyện yêu đương với Cố Tây Trạch. Đầu là mối tình đầu của nhau, kéo dài rất nhiều năm.

Lúc này vừa trả lời, đám bình luận đã bùng nổ xôn xao hỏi tiếp.

Mà Pythagoras Luân Hồi nói xong một câu này cũng không nói thêm gì nữa. Vô luận bạn trên mạng nói bao nhiêu lần triệu hoán cũng không hiện ra.

Trình Ý Ý còn chưa kịp thu hồi vui vẻ thì đã có người đẩy cửa bước vào.

Cố Tây Trạch hôm nay vẫn mang trang phục như thường ngày, quần áo may vừa người càng tôn lên dáng người cao ngất, phong thần tuấn lãng.

- Tây Trạch - Cô gọi anh một tiếng lại nghiêng đầu nhìn sang - Nấu thịt kho nước xong chưa?

- Ừ - Cố Tây Trạch bước đến bàn trà, giúp cô dọn ra những món trong cà-mên - Cười cái gì?

Trình Ý Ý cầm đĩa, còn chưa kịp ăn, di động đặt ở một bên đã bị người khác cầm lên xem.

Trang vừa rồi vẫn còn ở khu bình luận lúc nãy nay đã hiển thị cập nhật mới. Một loạt người hâm mộ Tổng An An nói lời lẽ rất khó coi.

Lần này lông mi Cố Tây Trạch nhú càng chặt:

- Em xem cái gì đây? Buồn cười sao?

Trình Ý Ý cho rằng là bình luận của học sinh trung học kia, thế nên cắn đũa sững sờ tại chỗ. Đây là anh trách cứ cô chê cười Tổng An An sao?

Lông mày anh càng nhíu chặt lại, ánh mắt u ám, thâm trầm, đen láy đến dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chương 19:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Trình Ý Ý xuống xe, Trình Nhân đã cố ý đến ga ra tầng hầm đón cô.

Trình Nhân là một cô gái hiếm thấy, chiều cao có thể làm siêu mẫu, hơn nữa đáng người lại cân xứng, ngũ quan thanh nhã, đã gần ba mươi nhưng không thấy già.

Cô ấy mang một bộ đồ OL đơn giản, thoải mái, đi giày cao gót, tài trí già dặn. Trình Ý Ý vừa xuống xe thì cô ấy đã giờ tay vẫy vẫy:

- Ý Ý, ở đây.

Lúc ánh mắt Trình Nhân rơi vào người đàn ông sau lưng Trình Ý Ý càng ngạc nhiên hơn vài phần.

Tuổi của cô so với Cố Tây Trạch lớn hơn một chút. Sớm đã tiếp quản gia nghiệp, tính cách trầm ổn, chưa có điều nào có thể làm cô giật mình. Chỉ là lúc này đây cô quả thật không nghĩ đến, lúc trước Trình Ý Ý còn đi học hình như đã làm nháo lên nói gì mà yêu đương, năm năm chia tay cho đến bây giờ lại có kết quả.

Thực tế lai lịch đối phương vẫn là như thế.

Tuy rằng trên hiến pháp viết rõ người người bình đẳng, nhưng trên thực tế cảm giác phân chia giai cấp đã sớm ngấm vào nhóm người các cô.

Cố gia chính là Kim Tự Tháp đứng đầu chỗ này. Nếu như trước lúc Trình gia suy tàn, còn miễn cưỡng có cơ hội xâm nhập vào cái vòng luẩn quẩn này thì hiện tại, sau khi cha bị bỏ tù, Trình gia suy tàn ngay cả cơ hội đó cũng không có nữa rồi.

Chợt nhìn thấy Cố Tây Trạch lần nữa đứng cạnh Trình Ý Ý, nội tâm cô càng tăng thêm vài phần lo lắng, nhưng cũng cố ép xuống. Chuyện tình cảm vốn chỉ có thể thuận theo quy luật tự nhiên, cô không duyên cớ lo lắng can thiệp không có tác dụng, còn có thể có tác dụng phụ.

- Chị.

Trình Ý Ý thấy rõ người đến, mím môi nở nụ cười, sốt ruột đi vài bước rồi cũng dần chậm lại.

- Đã lâu không gặp.

Cô nói lòng có chút chua xót nói không ra lời, thật sự đã lâu cô chưa gặp Trình Nhân rồi.

Duyên tình thân của Trình Ý Ý rất mỏng, trước lúc cha bị bỏ tù, cô cùng Nghệ Thiển ở ngoài nhà.

Cả ngày Nghệ Thiển vội vàng hẹn hò dạo phố trang điểm. Trong mắt bà ta, sự tồn tại của Trình Ý Ý như là người vô hình. Với tư cách là người thân duy nhất của Trình Ý Ý trên sổ hộ khẩu, nhưng ngay cả thời gian đi họp phụ huynh bà ta cũng không trích ra để đến. Chỉ mấy ngày cha đến, bà ta mới giả vờ ân cần hỏi han vài câu, thế nhưng thời gian như vậy cực kì ích.

Cha vừa đi, bà ta lập tức ném Trình Ý Ý ra khỏi đầu.

Trình Nhân là trưởng nữ chính cống của Trình gia, hoàn cảnh cũng không khác Trình Ý Ý là bao. Bố mẹ là quan hệ thông gia kinh tế, không ai quan tâm lấy ai, từ nhỏ đã bị mẹ mình coi thường.

Cô đã sớm biết bên ngoài cha mình còn có một người con gái nhỏ hơn mình năm tuổi. Trong ấn tượng của cô, cô em gái kia rất mờ nhạt cũng chưa gặp mặt bao giờ.

Mãi đến khi cha bị bỏ tù.

Lời thỉnh cầu trước khi vào tù chính là thu nhận Trình Ý Ý không nơi nương tựa vào Trình gia.

Lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy Trình Ý Ý.

Cô ấy tuổi còn rất nhỏ, rất thấp, thể nhưng gương mặt lại xinh đẹp cực kỳ, giống như được ông trời thiên vị vậy, hội tụ tất cả linh khí lên người cô, ánh mắt trong trẻo, đơn thuần.

Rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao cha lại yêu quý đứa con này.

Nhưng ngoài ý muốn, Trình Ý Ý cũng không phải là một cô gái nhỏ không rành thế sự. Trái lại, cô biết nhìn mặt người khác mà nói chuyện. Biết mẹ Trình không thích mình thì không ở trước mặt bà Trình tỏa sáng. Nếu không thể trốn ở trong phòng thì sẽ nỗ lực thu nhỏ cảm giác về sự hiện hữu của mình. Khi biết được người ấy không ghét mình mới thử nói chuyện thêm vài câu.

Cô ấy chán ghét Nghê Thiên nhưng lại không hiểu tại sao lại không ghét Trình Ý Ý. Bởi vì hai người là huyết mạch tương thân, các cô cũng không thể lựa chọn xuất thân, vẫn luôn khát vọng được thế giới này đối xử tử tế.

Với Trình Ý Ý, trong cuộc sống của cô ở Trình gia, thì phần trí nhớ sống động nhất chính là Trình Nhân.

Cô ăn nhờ ở đậu, sống phải cẩn thận từng li từng tí. Chỉ có người chị lớn này là vào phòng bếp để phần cơm cho cô, sắp đến kỳ khai giảng sẽ lên lút đưa tiền mừng tuổi của mình cho cô để cô đóng học phí.

Những chuyện Trình Nhân làm có lẽ chỉ là những chuyện vặt không có ý nghĩa, nhưng Trình Ý Ý lại nhớ rõ trong lòng.

Năm năm không thấy, Trình Nhân nói trong điện thoại mời cô đến ở chung, cô liền tới.

Trình Nhân rất cao, lại đi đôi giày cao gót, Trình Ý Ý chỉ mới đứng đến sống mũi của đối phương. Thấy Trình Ý Ý đi đến trước mặt, Trình Nhân đưa tay vuốt vuốt tóc cô, lại bị người ta chặn lại.

- Trên đầu Ý Ý có vết thương.

Cố Tây Trạch từng bước đi đến, đứng sau lưng Trình Ý Ý, lại cẩn thận gạt tóc cô vì ngồi trên ghế mà trở nên rối sang một bên.

Anh cao hơn Trình Nhân đã mang giày cao gót một chút, có cảm giác cao ngất.

Anh chủ động vươn tay, ân cần chào hỏi:

- Lần đầu gặp mặt, tôi là Cố Tây Trạch.

Phương thức nắm tay ngang hàng.

Trình Nhân không lý nào không biết nah, chỉ là Cố Tây Trạch trong truyền thuyết lại gần gũi bình dị như vậy, người bình ổn như cô cũng ngỡ người một lúc.

Trình Nhân cứng ngắc vươn tay bắt tay Cố Tây Trạch, giọng nói trấn định:

- Tôi là Trình Nhân, chị cả của Ý Ý.

Sau khi bắt tay, Cố Tây Trạch lễ phép buông ra.

Lúc này Trình Nhân mới hoàn hồn, lại thêm vài phần chân thật.

Cô vậy mà lại bắt tay với Cố Tây Trạch thân thoai trong giới kinh doanh rồi.

Là mượn nhờ ánh sáng của Trình Ý Ý.

Trên TV thường xuất hiện bóng dáng Cố Tây Trạch, cùng sống ở Đế Đô, Trình Nhân đã từng gặp anh mấy lần, chỉ là chưa từng chạm mặt ở khoảng cách gần thế này.

Dáng người anh cao lớn, hơi gầy, ngũ quan sắc sảo, tuấn mỹ. Đôi mắt thâm sâu, hai mí mắt uốn nếp vừa vặn tinh xảo. Thể nhưng khí chất của anh lại làm cho người ta xem nhẹ bề ngoài tuấn lãng kia. Cũng không phải là đơn giản bộc lộ tài năng mà là hoàn toàn thu lại, khí thế thâm sâu không lường được.

- Thường nghe Ý Ý nhắc tên chị - Cố Tây Trạch dừng một chút, lần nữa mở miệng nói - Ý Ý có ý muốn đến, tôi không khuyên được. Vết thương trên đầu cô ấy còn chưa khỏi ăn, mấy ngày nay chỉ có thể nhờ cậy vào chị thôi.

Giọng điệu của anh nhẹ nhàng, lại làm người ta không thể không ghi nhớ trong lòng.

Trình Nhân vội vàng gạt đầu:

- Đây là hiển nhiên. Tôi là chị gái Ý Ý, cũng không tính là phiền toái.

Cố Tây Trạch lại tươi cười chân thật thêm vài phần:

- Vậy liền phiền toái, mấy ngày tới tôi sẽ đến đón cô ấy.

Dứt lời, anh lại nghiêng đầu lần nữa nhỏ giọng dặn dò Trình Ý Ý, lại giúp cô vén tóc ra sau tai:

- Ở đây vài ngày, nhớ gọi điện thoại cho anh.

Nói xong, bàn tay đang vuốt tóc Trình Ý Ý cũng buông xuống:

- Tóc ở miệng vết thương mọc lên chậm, đừng thả tóc ra phía sau.

Vết thương trên cổ Trình Ý Ý chỉ xoa tóc xuống mới che lại được.

Cô có chút không vui, nhưng Cố Tây Trạch lại nhìn chăm chăm, đành phải bắt đầu đi lác đầu.

Lần đầu tiên Trình Nhân thấy cách hai người ở chung, trong lòng lại càng chấn động cả kinh.

Cô không nghĩ đến, ở trường Cố Tây Trạch nổi tiếng thủ đoạn thiết huyết khi đứng cạnh Trình Ý Ý lại ôn nhu đến vậy.

....

Xách hành lý tiến vào căn hộ của Trình Nhân.

Căn hộ này rộng 150 mét vuông, là tích góp sau nhiều năm làm việc của Trình Nhân. Ở khu vực tam hoàn, giao thông tiện lợi. Trong căn hộ lắp đặt thiết bị phong cách hiện đại, đơn giản, xinh đẹp thoáng mát. Trình Ý Ý âm thầm hâm mộ, hỏi vài câu xem giá cả mỗi mét vuông thế nào. Giá cắt đất đến mức người ta phải tặc lưỡi, Trình Ý Ý cũng bỏ đi ý nghĩ muốn mua một căn hộ nhỏ làm hàng xóm với cô ấy vừa mới xuất hiện trong đầu.

Tiền lương dẫn chương trình ngày kỷ niệm thành lập trường đã nhận đến trong tay, thế nhưng những năm gần đây nàng tích góp từng tí một, còn lâu lắm nữa mới đủ.

Trình Ý Ý nằm ở gần sân thượng, Trình Nhân đã sớm giúp cô trải giường. Thường ngày kỳ thật cô bề bộn công việc, vì muốn đón tiếp Trình Ý Ý nên mới đặc biệt xin nghỉ nửa ngày.

Hai người ôn lại chuyện cũ, ăn cơm trưa xong Trình Nhân lại vội vàng chạy về công ty.

Bát đĩa còn đặt ở bồn rửa, hẳn là thuê nhân viên làm thêm giờ.

Làm khách ở nhà người khác, Trình Ý Ý suy nghĩ một chút, lại xắn tay áo lên bắt đầu rửa từng cái bát trong bồn sạch sẽ, cũng sẽ tốt hơn là không làm gì.

Trở lại phòng ngủ, cô sắp xếp đồ đạc của mình chỉnh tề, lại đội mũ đi tắm một chút, cuối cùng nằm trên giường lá điện thoại ra mở video của “nhân tài trời sinh” ra xem.

Trình Ý Ý vốn cũng không có thói quen không chuẩn bị gì đã chiến đấu, huống hồ lúc này kỳ khiêu chiến này rất quan trọng, cô tuyệt đối không cho phép bản thân thất bại.

Cô sau khi cô đồng ý khiêu chiến thì mới vừa rồi đã nhận được lịch trình bên tổ chức an bài tốt, sẽ thực hiện trong một ngày.

Vốn chương trình này có chỉ tiêu cứng nhắc với các tuyển thủ khiêu chiến có hạng cao. Chương trình hợp tác với đại học Sùng Văn, đại học Yên kinh, để cho các nhà khoa học có quyền uy ở các phòng thí nghiệm chuyên nghiệp đến khảo thí, đạt 120 điểm trở lên mới có tư cách dự thi.

Nhưng cân nhắc một chút, chu kỳ này quá dài, nhưng bên sản xuất chương trình muốn phối hợp với thời gian của Trình Ý Ý thế nên đã hoàn toàn thu lại bài thi trước đây của cô, dứt khoát tiết kiệm một bước này.

Vốn tổ sản xuất tru hoạch đưa ra quyết định này cũng có chút do dự, sau khi Trình Ý Ý được phát thẻ hội viên thì nội tâm liền nuốt vào trong bụng.

Mặc kệ có khiêu chiến thành công hay không, với bằng cấp và gương mặt xinh đẹp của Trình Ý Ý, lúc cô lên đài cũng đủ để đảm bảo tỷ lệ xem rồi.

Trình Ý Ý dùng thời gian chỉ xem nội dung đề mục khiêu chiến, hai ngày sau lại một mực xem đề bài.

Đề bài khó ở cửa cuối cùng lúc làm trên điện thoại, cô suy nghĩ hết hai ngày mà bên phía tổ chức lại chỉ giới hạn thời gian trong bốn giờ.

Tuy nói rằng hai ngày này Trình Ý Ý rất nhàn nhã, thời gian cô giải bài cũng không mất hết bốn giờ, thế nhưng lúc này tâm tính buông lỏng, suy nghĩ linh hoạt. Lên đài đối mặt với áp lực thi đấu và sức ép thời gian, Trình Ý Ý cũng không dám chủ quan.

Căn hộ Trình Nhân ở Tam Hoàn, mà trung tâm đài truyền hình tiến hành thu hình “Nhân tài trời sinh” cũng ở nơi này. Từ nhà trọ xuất phát, chỉ không cần kệt xe thì không mất quá mười phút để đến chỗ ghi hình.

Trong thời gian hai ngày, lúc Trình Ý Ý nhìn đề đã hiểu được khung ra đề của chương trình. Giống như cộng hưởng từ ở phòng thí nghiệm, kiểm soát cơ năng kiểm tra trí não.

Ngày thứ ba, Trình Ý Ý đã sớm rời khỏi giường, bắt đầu rửa mặt.

Trình Nhân kinh ngạc, chính cô vì phải làm việc nên mới dậy sớm, nhưng Trình Ý Ý đang còn dưỡng thương, không có việc gì làm mà.

- Trời còn chưa sáng, bên ngoài tuyết lại rơi, sao không nằm thêm một lát?

- Hôm nay em đến truyền hình tham gia chương trình - Trình Ý Ý lau mặt sạch sẽ, nhìn Trình Nhân cười cười - Ngày hôm qua em đã cố ý ngủ sớm, sắc mặt rất tốt nhĩ?

- Rất tốt - Trình Nhân vô thức đáp cô, lại kịp phản ứng vội vàng hỏi - Chương trình gì? Tại sao lại chưa nghe em nói với chị?

- Nhân tài trời sinh - Trình Ý Ý đặt chén sữa bò nóng lên bàn trước mặt Trình Nhân, cũng tự rót cho mình một chén - Em tham gia thi đấu khiêu chiến.

- Sau đó kiểm tiền thắng CEO, lên làm Bạch Phú Mỹ, đi đến đỉnh phòng của nhân sinh.

Trình Ý Ý cười rộ lên trên ghẹo cô. Hàm răng trắng tinh, đôi mắt sáng ngời.

Đôi mắt đào hoa của cô bị hơi nóng của sữa bò làm mờ mịt, đôi má hồng đỏ ửng, hàng lông mi dày rậm, chăm chú nhìn cô ấy. Đôi mắt kia giống như dòng nước chảy, tâm tình theo gió mà gon sóng, đó là một loại xinh đẹp làm rung động nhân tâm.

Một ánh mắt kia bao hàm cả sự tự tin, có mấy phần không làm người nào ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chương 20:

Edit: Witch _ Fair Play Team

Mới tờ mờ sáng bên ngoài cao ốc đài truyền hình, tuyết bay đầu trời, bên trong phòng hậu trường chương trình đã trở nên bận rộn.

Trình Ý Ý bọc lấy thảm ngửa đầu nhắm mắt cho thợ trang điểm tô vẽ cho mình.

Cô đã thay trang phục lên đài, cũng không biết ở trường quay có mờ lò sưởi hay không nữa. Nếu lúc đó bị lạnh mà run, nói không chừng còn bị người ta nghĩ rằng cô khăn trương đầy.

- Làn da cô thật tốt, kem che khuyết điểm của tôi không có đất sử dụng này.

Thợ trang điểm là một cô gái trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi, lúc trang điểm không nhìn được mà tán dương cô vài câu.

Trong kỳ này có vài tuyển thủ có làn da kém muốn ánh sáng che hết chỗ gồ ghề cũng lãng phí hơn phân nửa thời gian của cô ấy. Làn da Trình Ý Ý trắng nõn, hầu như không thấy khuyết điểm nào, cũng không phí mấy sức đã trang điểm xong.

Trình Ý Ý nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy vậy thì mwor to mắt.

Người trong kính có mái tóc quăn đã được uốn tỉ mỉ vừa đúng độ cong, bông bênh, mềm mại xoa trên vai, không hề nhìn ra sau gáy của cô có vết thương.

Trang điểm càng bày ra ngũ quan xinh đẹp sắc sảo của Trình ý Ý, lông mi cong dài, từng sợi rõ ràng, ánh mắt hơi đỏ ửng rất tự nhiên, đuôi mắt khoi gọi, cực kỳ mê hoặc lòng người. Nhìn trong gương cơ hồ không nhìn ra dấu vết trang điểm, nhưng lại tinh xảo hơn nhiều, thợ trang điểm quả thật cũng buông lỏng tâm tư.

Trình Ý Ý nói lời cảm ơn với thợ trang điểm, cũng khen ngợi hai câu, thợ trang điểm không nhìn được mà cũng cong môi cười.

Mỗi buổi ghi hình của chương trình “Nhân tài trời sinh” không chỉ có một tuyển thủ khiêu chiến, nhưng cuối cùng lúc phát sóng lại phát những màn khiêu chiến thành công, hoặc là một bộ phận nào đó cực kỳ có tính chủ đề. Vì để đảm bảo thống nhất mỗi kỳ chương trình, có đôi khi thu xong cả rồi người ta mới chia thành nhiều kỳ để phát sóng.

Trên sân khấu đã bắt đầu thi đấu hạng mục PK tính nhảm. Mà Trình Ý Ý cần phải chờ xong trận thi đấu PK tính nhảm này mới có thể chính thức lên đài.

Tám giờ đúng, Trình Ý Ý hóa trang xong.

Trước đó hai mươi phút, chương trình đã đưa ra mấy khung đề cho Trình Ý Ý xem.

Đã đến giờ quay hạng mục khiêu chiến của “Nhân tài trời sinh”. Hiện trường hào hứng, tổ sản xuất đang thực hiện màn ca múa giới thiệu tiểu sử của tuyển thủ cho người xem biết thời gian. Trước máy truyền hình cũng không có người xem có thể kiên trì chờ đợi dài dằng, vì vậy lúc chương trình sắp bắt đầu, tổ sản xuất đã tính thời gian cho đám tuyển thủ đứng dưới đài quan sát.

Trong phòng xem xét đề mục vừa trống trải lại vừa yên tĩnh, không có bút cũng không có giấy nháp.

Mấy tính giờ giây trên mặt bàn bắt đầu điên cuồng nhảy lên.

Trình Ý Ý hít sâu một hơi, loại trừ tạp niệm bình ổn tâm trạng xem đề.

Không ngoài dự liệu, đề bài chương trình ra hoàn toàn giống đề bài của màn Killer Sudoku mà Trình Ý Ý chơi trên APP.

Sát thủ số độc. 9x9 cung cách. Độ khó hệ số impossible. Không có khả năng hoàn thành.

Vậy thì hình thức của địa ngục chân chính không chỉ có như vậy, vì mảnh lời của chương trình là phần thưởng mang tính khả quan, mấy số độc này đều bị tổ sản xuất điền bậy vào.

Cũng vì vậy mà không có khả năng thiết kế độ khó, chương trình tiến hành đến quý ba, vẫn chưa có người khiêu chiến thành công mấy đề bài trong hạng mục Địa Ngục này, đây cũng là lý do mà vì sao tổ sản xuất điều tra được lý lịch lại bất chấp tất cả để mời Trình Ý Ý đến đây.

Đã gặp rất nhiều tuyển thủ chuyên nghiệp, thế nhưng mà người bao gồm cả tính toán suy luận, còn có trí nhớ cường đại hơn người mới là người bọn họ cần tìm, là một trong một vạn thiên tài.

...

Hiện trường thu chương trình, ở hàng phía trước Tường Văn buồn ngủ ngáp dài một cái. Đêm qua tăng ca đến rạng sáng, sáng nay trời còn chưa sáng đã bị bạn gái đập từ trên giường xuống kéo đến đài truyền hình, nguyên nhân là đại suất ca cô ấy chú ý từ quý một lên đài.

Hắn không hề hứng thú với tính nhảm, đối với một người đàn ông soái hơn mình càng không có hứng thú. Mặc kệ khán giả chung quanh có ca ngợi bao nhiêu cũng không ngăn được cảm giác ngày càng buồn ngủ của hắn.

- Cameras! - Bạn gái véo đùi hắn một cái, Tường Văn bị đau đón làm cho tỉnh táo lại, vừa vặn máy quay lại lướt ngang qua chỗ hắn ngồi.

- Không có quay đến chứ?

Hắn không tự chủ lau khóe miệng.

Bạn gái hắn liếc mắt, quay người sang không thèm nhìn hắn nữa.

Tường Văn biết rõ mình đuối lý, ngượng ngừng sờ sờ mũi, giống như khuôn đúc mà ngồi thẳng dậy, ánh mắt lướt lên đài mới hiện, hạng mục thi đấu PK tính nhảm đã kết thúc từ lúc nào. Hiện trường lại vang lên tiếng nhạc của hạng mục khiêu chiến. Người xem ở chung quanh cũng đều vô thức đứng đưa theo tiếng nhạc.

Người khiêu chiến này không phải khách quý mình tính chứ?

Tường Văn ngồi ở hàng ghế đầu, nhìn rõ ràng người khiêu chiến đứng bên MC.

Làn da của cô trắng muốt, mặt mày tinh xảo, mang một chiếc áo sơ mi trắng tuyết không có tay áo. Khí chất xuất thần. Áo sơ mi kết hợp với chiếc váy dài màu xanh nhạt càng làm nổi bật chiếc lưng mảnh, bộ dáng nhỏ bé cao gầy mỏng manh.

Trên màn hình lớn phóng to gương mặt cô mấy lần, mỹ mạo kia càng nhìn càng thấy kinh cường.

Tường Văn cũng nghe thấy tiếng hít hà bên cạnh.

Tại sao lại nhìn quen mắt thế?

Hai hàng lông mày hắn nhũn chặt lại, còn chưa kịp suy nghĩ thì MC đã lên tiếng.

- Trong ấn tượng của tất cả chúng ta, mỹ mạo và trí tuệ rất ít khi kiêm ngộ. Thế nhưng người khiêu chiến hôm nay thật sự đã thay đổi quan niệm của tôi - Người MC tên gọi Uông Thần, cười nói - Lần đầu tiên nhìn thấy Trình Ý Ý ở hậu trường, tôi còn xác nhận với nhân viên tổ sản xuất nhiều lần, mới khẳng định đây không phải là khách quý mình tính đấy.

Uông Thần tốt nghiệp từ trường đại học Kim Lăng đứng đầu trong cả nước, là chủ trì được công nhận có IQ cao, tri thức uyên bác, có thể nói là bách khoa toàn thư di động. Tuy rằng không phải xuất thân là MC chính quy, thế nhưng ngôn từ của anh ta lại phong phú, năng lực ứng biến tốt, rất đặc biệt, từ quý đầu tiên vừa khởi động đã trở thành một MC chính của “Nhân tài trời sinh”.

Anh ta nghiêng người, gọi Trình Ý Ý đang đứng một bên đài đi đến giữa:

- Lại đây, Ý Ý, giới thiệu với mọi người một chút về bản thân nào.

Trình Ý Ý mỉm cười, cúi thấp người, thoải mái bắt đầu tự giới thiệu.

- Chào mọi người, tôi là Trình Ý Ý, là người Đé Đô, đang làm ở Khoa Trung Viện.

Từng chữ nói ra rất rõ ràng, giọng nói mềm mại êm tai.

Sự chú ý của Tưởng Văn đều bị hấp dẫn đến trên đài.

Trình Ý Ý giới thiệu quá mức ngắn gọn. Uông Thần hiển nhiên vì vậy mà nói thêm vài câu:

- Ý Ý của chúng ta là sinh viên chính quy tốt nghiệp từ đại học Sùng Văn, còn là bạn cùng trường của Đào giáo sư chúng ta đây.

“Nhân tài trời sinh” có hai vị giám khảo khoa học đến từ hai đại học phân biệt là Sùng Văn và Yên Kinh. Đào giáo sư mà Uông Thần vừa nói kia chính là vị đến từ Sùng Văn, ông ta được giữ lại trường học làm giáo sư. Đã năm mươi tuổi, thế nhưng là một soái ca mày rậm mắt to, ngôn ngữ cũng khôi hài, vui tính.

Ông ta mở miệng liền tươi cười hơn hờ nói:

- Tôi rất ấn tượng với bạn học Trình Ý Ý này đây. Lúc kỷ niệm một trăm hai mươi năm thành lập trường Sùng Văn, tôi còn ngồi bên dưới xem cô ấy làm MC cho cả buổi tiệc tối, cũng có thể nói là đoạt chén cơm của Uông Thần anh rồi.

Uông Thần làm bộ dạng chán kinh, lại làm mọi người thêm cười rộ, không khí của trường quay cũng sôi động hơn. Lúc này mới quay lại chủ đề chính:

- Ý Ý của chúng ta là thành viên đầu tiên qua cửa mấy hạng mục số độc trên APP. Tổ chế tác mời được cô ấy cũng không phải dễ dàng. Vậy nên mọi người cũng biết đây, hôm nay Ý Ý của chúng ta muốn khiêu chiến hạng mục số độc kia, hình thức Địa Ngục, mời màn hình lớn chiếu đề.

Trong nháy mắt, màn hình lớn sau lưng dựng lên một hình vẽ hư tuyến trống không gồm 81 ô.

Khán giả bên dưới lại chấn động, phát ra một hồi kinh hô.

- Số độc Killer Sudoku độ khó impossible. Tuyển thủ của chúng ta muốn tiến hành khiêu chiến điên mù. Hệ số độ khó của hạng mục là thập phần.

Uông Thần giới thiệu quy tắc.

- Có lẽ rất nhiều người còn chưa tiếp xúc qua với mấy số độc này, cũng không rõ lắm độ khó của số độc điên mù này. Hệ số phân số độ khó đã là điểm tối đa, hai vị nhà khoa học chúng ta vì sao lại cho điểm cao như vậy?

Uông Thần nói vấn đề này ra, một vị khác là Phó Giáo Sư ngồi ở hàng ghế giám khảo đã chậm rãi giải thích với mọi người.

Sát thủ số độc cũng có nhiều điểm giống với số độc khác, bên trong khoảng trống điền số từ 1 đến 9. Mỗi một hàng thì từ 1 đến 9 không được trùng lặp, tuân thủ 45 pháp tắc. Thế nhưng điểm khác chính là, sát thủ số độc lại tăng lên Cage, chia chín ô nhỏ thành nhiều khu vực độc lập, tổng con số bên trong phải kèm theo con số giống nó.

Sát thủ số độc là số độc duy nhất cần tính toán đại lượng, nhưng mà sát thủ số độc khó như vậy, rất nhiều người chỉ có hai ba cách giải, có nơi chỉ có một cách giải. Coi như là tuyển thủ chuyên nghiệp đứng đầu thế giới về số độc cũng khó mà giải được tất cả số độc này trong vòng bốn giờ. Càng không nói đến Trình Ý Ý khiêu chiến là điên mù.

Điên mù không chỉ phải ghi nhớ vị trí các tuyến phân chia, còn phải nhớ kỹ các con số trong các nhóm đã từng điền, đồng thời phải vận dụng một phương thức tính toán không lồ.

Có thể làm ra đề mục như vậy chỉ có thiên tài thực sự thôi.

Ở trường quay truyền đến một hồi ồn ào, thế nhưng Trình Ý Ý cũng không nghe được.

Cô đã đeo tai nghe cách âm, đưa lưng về phía số độc.

Suy nghĩ của cô rất nhanh chuyển vận, nhớ lại hết tất cả các đề mục đã ghi nhớ lại trong đại não.

Trí nhớ của cô còn mạnh hơn cả năng lực tính toán và suy luận nấy con số nữa. Không bỏ sót đề mục nào, ghi nhớ rất rõ ràng.

Cô có thói quen làm dễ trước khó sau, lựa chọn một cage để đối phó nhất ra điền vào, với tư cách là đột phá một cửa ải.

Điền vào một số, trên màn hình lớn lại xuất hiện một số.

Sau hai mươi phút quan sát dưới khán đài, cô còn có 3 tiếng 40 phút nữa để hoàn thành cả đề mục.

Đã có tai nghe cách âm, Trình Ý Ý còn yên tĩnh hơn cả dưới đài, tiam đập cũng dần chậm lại, thậm chí dây thần kinh còn chia ra, suy nghĩ giống như thiên mã hành không (*) có lẽ lúc này Cố Tây Trạch đang mặc tây phục mờ tiếc ở Cố gia.

Lúc cô rời giường còn chưa kịp gọi điện cho anh, không biết lúc anh gọi đến cô không bắt máy có tức giận hay không.

Tám giờ là lúc đại não Trình Ý Ý hoạt động sinh động nhất trong ngày. Cô thích sửa sang mạch suy nghĩ về làm thí nghiệm, suy nghĩ cách tiến hành nhanh chóng vào đoạn thời gian này trong ngày. Bởi vì đây là lúc tư duy của cô lô-gíc nhất, năng lực suy luận tính toán cũng nghiêm mật nhất.

Nhưng mấy số độc kỳ diệu này bạn vĩnh viễn cũng vĩnh viễn không biết được có người nào điền được hết các ô vuông hay không. Điền sai một ô trống, sẽ sai cả hàng, sai cả nhóm, sai cả một khu vực. Một bài tập hiệu ứng nhiễu “xương” như vậy lúc kiểm tra lại cần phải tiến vào trạng thái sửa chữa vô hạn tuần hoàn.

Rất nhiều người điền mù lúc này trí nhớ đã trở nên hỗn loạn.

Trên bàn hình lớn báo chỉ còn dư lại mười lăm phút.

81 khoảng trắng đã hoàn thành 79 ô.

Trình Ý Ý sắp phải nói ra đáp án của 80 ô vuông đầu tiên, do dự một chút rồi dừng lại.

Không, không đúng.

Cô tin tưởng vào trí nhớ của mình, nếu như dựa theo kết quả tính toán này vậy thì sẽ lặp lại kết quả của một hàng khác.

Cô cau mày, trong lòng suy tính lại để sửa chữa, thế nhưng lại không tìm được khoảng trắng sai thứ nhất.

Hiện trường ghi hình lần đầu tiên an tĩnh đến kinh dị.

Ở trên bục, hai vị giáo sư quan sát màn hình lớn cũng nhíu chặt hàng lông mày.

Đây là lần đầu tiên Trình Ý Ý làm bài bị kẹt lại.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Nghe_u _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

- Trước mắt tới đây, tan họp.

Cố Tây Trạch ra lệnh, phòng họp lớn như vậy chẳng mấy chốc liền trống trải hẳn.

Anh ngồi nguyên tại chỗ, một môi tựa người ra sau, đầu óc buông lỏng, không kim được mà xuất thần. Mãi ba phút sau lúc màn hình máy tính tự động tắt, mới giật mình nhận ra, trong phòng họp chỉ còn lại một mình anh.

Mọi ngày giờ này, anh hẳn đã gọi điện thoại cho Trình Ý Ý.

Cố Tây Trạch cảm di động lên, lần nữa gọi đi.

Kết quả cũng giống như trước lúc họp, từ đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ nhắc nhở, nói số máy vừa gọi đã tắt máy.

Trình Ý Ý không phải người thường, trí nhớ của cô xuất chúng sẽ không quên mất sạc pin điện thoại.

Cô bị thương, lại đang trong kì nghỉ, không cần tắt máy để làm thí nghiệm.

Anh ưỡ oải xoa xoa huyết thái dương muốn xóa hết tạp niệm trong đầu nhưng thất bại.

Anh không có cách nào không thể bản thân ngừng suy đoán, Trình Ý Ý vì sao lại không nghe điện thoại.

Cố Tây Trạch trước giờ luôn công tư phân minh, nhưng sáng sớm hôm nay từ lúc bắt đầu đến công ty, anh máy móc hoàn thành mọi công việc, thế nhưng thần hồn lại không ngừng trôi nổi.

Tình yêu luôn biến người kiêu ngạo trở nên hèn mọn, đưa bản thân vùi trong bụi bặm.

Hôm đó ở bệnh viện, chuyện Côn Nam chỉ thuận miệng nhắc tới, nhưng Cố Tây Trạch lại không cách nào không để ý đến, sau đó cố ý để trợ lý Giang đến phòng giám sát đại sảnh bệnh viện.

Trước buổi công tác hôm nay, anh đã tốn hết mười phút để xem bản video quay lại mà trợ lý Giang lấy từ bệnh viện đến.

Ngày đó xuất viện, trước khi anh tới, cô đã bị người ái mộ của Tống An An gây khó dễ.

Nhưng sau khi xảy ra sự việc đó, cô một chữ cũng chưa từng nói với anh.

Giống như cô bình tĩnh xem tất cả những vụ scandal của anh, cũng không hỏi thăm anh lấy một câu.

Tức giận, thất vọng, muốn anh giúp cô hả giận...Những tâm tình này tất cô cả đều không có.

Trình Ý Ý trước đây không phải như vậy, cô bị gãy một cái móng tay, cũng cố tình đưa hết mười ngón tay ra trước mặt anh đập gõ, mãi đến khi anh phát hiện, cầm tay cô lên an ủi đôi câu, mới chịu yên dạ yên lòng trở về bình thường.

Cô bị ủy khuất chưa bao giờ không nói rõ cho anh biết.

Năm năm trôi qua, anh đã sớm không cách nào xác định được mình ở chỗ nào trong lòng Trình Ý Ý.

Nhận thức được điều này làm cho anh không khỏi buồn bực, thậm chí là tràn đầy cảm giác bất lực.

Cố Tây Trạch đóng văn kiện lại, đứng lên.

Phòng họp anh đang đứng là tầng cao nhất trong tòa nhà này, từ cửa sổ lấp sát đất đủ để quan sát Đế Đô.

Buổi sáng tuyết rơi, cả thành phố đều ngập chìm trong tuyết trắng, ở tầng lầu đã không nhìn thấy rõ người đi trên đường, nhưng cũng may cảm giác nhìn xuống mặt trọng lượng này làm anh tỉnh táo hơn.

Anh cầm lấy chiếc áo vest khoát trên ghế, đi thẳng ra ngoài phòng họp, gọi điện cho Giang Niệm.

- Cố tổng?

- Tôi nhớ có công ty con dưới trướng Cố thị nào đó có thương hiệu muốn Tống An An làm người phát ngôn phải không?

- Vâng, một sản phẩm dầu gội đầu.

Tống An An có mái tóc đen dài phù hợp với hình tượng của sản phẩm, thế nên được dùng đến.

Giang Niệm đáp, trong đầu có chút không nghĩ ra. Những chuyện nhỏ nhặt như vậy luôn có người của công ty con đứng ra giải quyết, toàn bộ tập đoàn, giả sử Cố tổng không phân cao thấp tất cả đều can dự, đã sớm mệt chết đi được, anh từ trước đến nay chỉ luôn chỉ đạo những phương hướng bên trên, ngày hôm không biết tại sao lại đột nhiên nhắc đến việc này.

- Đòi người đi!

Đầu dây bên kia chỉ truyền đến một câu hỏi hột, nhưng Giang Niệm không biết tại sao, cảm thấy toàn bộ lông tơ trên người đều bị lạnh run mà dựng đứng lên.

- Về sau người phát ngôn của toàn bộ công ty con của Cố Thị đều không được can nhắc Tống An An.

Giang Niệm suy nghĩ một chút, cảm thấy chắc là Tống An An mượn danh nghĩa Cố Tây Trạch tạo độ hot đã đắc tội với anh rồi. Hẳn là trợ lý đặc biệt bất luận thế nào cũng nên nhắc nhở vài chuyện cho ông chủ.

- Truyền thông Cố thị cũng sắp công chiếu một bộ phim điện ảnh mới với tiểu thư Tống An An...

- Hủy bỏ công chiếu - Cố Tây Trạch bỏ sung - Không chỉ mình bộ này, các tác phẩm sau này của cô ta đều như vậy.

Ngữ khí của anh lạnh nhạt không chứa một điểm ôn hòa, dường như bao trùm cả băng tuyết trong thành phố này, ừ ừ kéo đến.

Anh đã cho Tống An An cơ hội.

Thời gian lâu như vậy, cô ta hẳn có bất kì hành động làm sáng rõ nào, cũng sẽ có người ái mộ chạy đến trước mặt Trình Ý Ý gây khó dễ.

Anh đối với người khác luôn không thông cảm, chỉ dễ dàng mềm lòng với một mình Trình Ý Ý. Trước đây đối với Tống An An có một chút xiu thương xót, chỉ vì không muốn thấy khuôn mặt tương tự cô ròi vào phong trần.

Bởi vì như vậy sẽ làm anh có liên tưởng không tốt, tưởng tượng Ý Ý có lẽ sẽ chịu những điều xấu trên thế giới này.

Một chỗ khác, Giang Niệm cảm điện thoại. Tin tức phóng sát vừa mới ra, anh ta có thể tưởng tượng được cảnh dự luận sẽ xào xáo như thế nào.

Tống An An sẽ trở thành một trò cười.

Cô ta vất vả thu hút sự mềm mại của giới truyền thông, thậm chí còn chưa đủ tư cách để nhà trai ra mặt làm sáng tỏ đã bị trực tiếp phóng sát.

Ngành giải trí vốn là một nơi có thể đẩy người khác vào vách tường.

Giang Niệm cảm thấy có phần tàn nhẫn, nhưng kì lạ, anh ta lại không thể nào đồng cảm với vị diễn viên trẻ tuổi kia.

Ngoại trừ trên màn ảnh, anh tachir gặp qua Tống An An mấy lần, nhưng cũng biết cô ta không phải là một người phụ nữ đơn giản. Số lần Cố tổng gặp cô so với anh ta còn ít hơn, nhưng cô ta lại có thể mặt dày mượn danh tiếng của Cố tổng leo lên vị trí hôm nay. Cô ta nên sớm nghĩ đến sẽ có một ngày chọc tức Cố tổng.

Ở đầu dây điện thoại khác, người đàn ông vừa nói xong thì trở nên trầm mặc.

Giang Niệm không biết Cố tổng còn muốn dặn dò điều gì không, cũng không dám thúc giục, chỉ đành phải an tĩnh chờ đợi anh lên tiếng.

- Trợ lý Giang, hôm nay là ngày cuối năm, tôi nhớ không lầm chứ?

Khu vực phía Bắc ngày hai mươi ba tháng chạp là ngày cuối năm.- Vâng, anh nhớ không lầm đâu.

Cố Tây Trạch cúp máy.

Hai mươi ba tháng chạp, là ngày sinh nhật của Trình Ý Ý.

Từ ngày Trình Ý Ý vào ở căn hộ của Trình Nhân, anh đã lên kế hoạch đưa Trình Ý Ý quay về.

Anh không tin cô lại quên ngày này.

Nhưng ngay cả điện thoại anh cũng không gọi được.

.....

Không khí ở trường quay càng lúc càng khẩn trương, cơ hồ tất cả khán giả có mặt đều hồi hộp.

Bao gồm người trước giờ luôn ngủ gà ngủ gật Trương Văn.

Thời gian còn lại năm phút đồng hồ, mà Trình Ý Ý vẫn đứng lại ô vuông thứ 79.

Cô không nói thêm gì, mà nhắm mắt lại suy nghĩ.

Không biết vì sao, từ lúc Trình Ý Ý vừa lên đài, hẳn liền cảm giác cô gái này vô cùng quen mắt, giờ phút này trái tim càng thấp thỏm, sẽ không khiêu chiến thất bại chứ!...Dù sao chỉ còn năm phút nữa.

Bởi vì, vốn chưa bao giờ có người khiêu chiến thành công đề mục này.

Tự nghĩ như vậy để an ủi chính mình, nhưng hẳn vẫn cảm thấy cực kỳ mất tinh thần, dường như cảm thấy người khiêu chiến thất bại chính là mình.

Thấy hẳn một bộ mày chau mặt ủ, bạn gái lần nữa véo hẳn vài cái, thấp giọng giọng hung ác nói:

- Lúc trước sao không thấy anh có tinh thần vậy, cô gái xinh đẹp kia vừa lên đài thì anh liền tỉnh ngủ!

- Đùng véo, đùng véo.

Trương Văn đau đến giật mình, bởi vì ở nơi này ánh sáng liên tục chớp nháy, hẳn cuối cùng đã nhớ ra khuôn mặt của Trình Ý Ý, cô ta không phải chính là nữ chính trong vụ scandal cùng Cố tổng đứng trước quán rượu sao?

Với tư cách bộ phận quan hệ xã hội của Cố thị, một trong những công việc của hắn ta chính là kịp thời ngăn lại những tin tức tổn hại đến sự truyền bá của Cố thị.

Tin tức Trình Ý Ý chưa kịp lên men đã bị xử lý sạch sẽ, tự nhiên không thể thiếu công lao của hắn.

Sự thay đổi của Cố tổng càng làm hắn đề ý hơn, vốn đã quen với việc truyền thông tung tin đồn thất thiệt, anh căn bản đều không thèm đề ý, chỉ coi đó là chuyện cười. Nhưng chuyện Trình Ý Ý, làm cho hắn lần đầu nhìn rõ, dù sao Cố tổng vẫn có lúc nổi giận.

Tuy Cố tổng nổi giận lúc hắn không có ở hiện trường, nhưng dù nghe Giảng trợ lý kể lại, cũng đủ để hắn trong lòng run sợ. Hắn vội vàng tăng ca suốt đêm lướt web xử lý thông tin chưa kịp lên men, mấy tin bất quá lúc trước cũng xóa sạch sẽ.

Tin tức đã xóa, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn còn. Cô gái xinh đẹp này xem ra là người của Cố tổng..

- Đừng nhéo, anh không phải là vì cô ấy xinh đẹp mà nhìn...

Tường Văn nhẹ nhàng ghé bên tai bạn gái:

- Anh nói cho em biết, anh cảm thấy cô gái này rất có thể là phu nhân tập toàn tương lai.

Bạn gái và hắn cùng làm việc trong Cố thị.

- Anh không bị sốt đó chứ? Anh nói Tổng An An em còn tin anh một chút chứ...

Cô còn chưa nói xong, liền có cảm giác điện thoại đang rung lên.

Là tin tức gửi từ phòng thư ký của các cô.

Cô vừa mở hộp thư ra, liền cảm thấy lời vừa nói ra hung hăng đánh vào mặt

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nói với Tường Văn:

- Đồng nghiệp của em nói, Cố tổng tự mình ra lệnh, truyền thông Cố Thị muốn phong sát Tổng An An...

Tin tức từ tầng cao nhất dù sao trước tiên vẫn rơi vào tay phòng thư ký đây.

....

Người ở dưới dài ngoải cái gì, Trình Ý Ý lúc này cũng không biết được.

Cô vẫn nhắm mắt lại, dường như quên mất thời gian khiêu chiến đang trôi qua.

Vì tránh cho suy nghĩ rối loạn, cô dùng cách phức tạp nhất, loại trừ dựa theo trình tự tiến hành điền nhóm.

Sổ độc này, cho dù không phải điền mù, cũng đủ để làm khó đại đa số người trên thế giới này.

Phần lớn Cage hết sức phiền toái, tổ hợp biết bao nhiêu hình thức, cũng vì vậy, cô vẫn vui đầu trong tính toán khổng lồ, rơi vào trong sự loại bỏ những tổ hợp, sàng lọc tuyển chọn.

Nếu như không phải trí nhớ quá khinh khủng, e rằng lúc này đầu óc cô đã sớm hỗn loạn rồi.

Loại bỏ đến cuối cùng, vẫn không thu hoạch được gì.

Hay là cô phải đổi một phương pháp khác?

Trình Ý Ý biết thời gian của mình không còn nhiều.

Hệ thống lò sưởi trường quay không đủ ấm giống hậu trường, nhưng lúc này, Trình Ý Ý không cảm thấy lạnh, ngược lại có chút nóng.

Bởi vì khán giả quá nhiều, bầu không khí thậm chí có chút vẫn đục. Thời gian gần đến mười hai giờ, năng lực tính toán những con số và độ lô-gic cũng dần mất phong độ đỉnh phong so với mấy tiếng trước.

Cô đã đánh giá thấp mức độ khó của đề thi này.

Trình Ý Ý hít một hơi thật sâu, để bản thân bình tĩnh trở lại.

Nhất định có cách khác. Giống như khi đó...

Trình Ý Ý đã tham gia đủ cuộc thi Olympic, không khỏi tránh các đề mục biến thái tột cùng khiêu chiến trí tuệ loài người. Nhưng bàn về độ hoàn hảo của

bài giải, cho đến bây giờ cô cũng không so kịp Cố Tây Trạch.

Một lần giống như vậy, cô nhiệt tình ở trong thư viện nghiên cứu các đề thi trong cuốn vật lý nâng cao, đến giờ cũng không chịu đi, muốn tìm ra cách chứng minh mới cam lòng. Cố Tây Trạch cầm lấy giấy nháp, mấy phút sau đã viết ra đáp án viết đưa cô xem.

Dùng một cách đơn giản cô không hề nghĩ tới.

Cô cũng không dân hơn Cố Tây Trạch, có lẽ luận theo chỉ số IQ mà nói, điểm số của cô cao hơn Cố Tây Trạch một chút. Nhưng lúc giải quyết những vấn đề nan giải, cô có thói quen dùng phương pháp khó, lại bỏ qua những cách phổ thông quá mức đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Mất Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Nghêu _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

Giấy kẻ tiếp, Trình Ý Ý mở mắt ra.

Ánh mắt của cô vẫn bình thản như trước, ánh mắt thư thái mà kiên định, chứa đựng sự thông minh.

Trên màn hình lớn phóng đại biểu cảm vi diệu của cô, làm cho tất cả người xem thấy được.

Rất nhiều người trong lòng không khỏi phấn khởi.

Cô nghĩ ra rồi.

Cô dùng những cách thức khó nhất để gỡ bỏ Killer Sakudo này, vùi đầu trong tính toán khổng lồ, loại trừ, sàng lọc tuyển chọn những con số tổ hợp, rồi lại quên mất, những Killer Sudoku cô đang giải này cũng là một loại số độc.

Cô dùng hai mươi ba phút dùng mấy cách bình thường để giải quyết mấy số độc này, kết quả lại nhanh hơn.

Mất kẹt ở cửa ải này mười phút, Trình Ý Ý đã tính ra đáp án trong nháy mắt.

- Xin lỗi, hàng đầu tiên nhóm 4 xin thay đổi, đổi 6 thành 9.

Đó là lần đầu tiên cô có chỗ sai sót, ô trống này kỳ thật còn có một khả năng nữa.

- Hàng thứ năm, chuyển nhóm, mời đổi 9 thành 6.

- Hàng thứ tư nhóm G, đổi 9 thành 7/

...

Từ lúc bắt đầu, tốc độ sửa chữa càng lúc càng nhanh.

Mọi người kinh ngạc cho rằng cô có thể nhớ rõ những con số đã đi qua, trên sân khấu hai vị giáo sư lại kinh ngạc với Trình Ý Ý khi chỉ còn một giây mà vẫn giữ được tỉnh táo.

Chưa đến giây cuối cùng, bọn họ không cách nào khẳng định Trình Ý Ý sửa đổi có chính xác hay không.

Nhưng hào quang trong mắt cô đúng là rất chói mắt. Mang theo sự khác lạ cuốn hút, bọn họ lại thêm tin tưởng. Trình Ý Ý làm đúng rồi.

Đồng hồ điểm 3 giờ 57 phút.

Tròn vẹn chỉ còn 3 phút, Trình Ý Ý đã điền xong tất cả con số trong 81 ô, sau đó xác nhận hoàn tất bài thi.

Cô không do dự.

Khóe môi của cô hơi nhếch lên, hàm răng trắng tinh ngay ngắn, độ cong của nụ cười hoàn hảo.

Cũng giống như lúc bình thường vậy, vẻ đẹp của cô làm cho người người vừa sợ hãi lại vừa thần phục.

Hai vị giáo sư đồng thời nhìn về phía màn ảnh lớn, không cách nào che giấu được sự kinh hi.

Cho dù người ra đề vẫn chưa nghiệm chứng, nhưng khán giả nhìn qua biểu cảm của ban giám khảo là có thể thấy rõ Trình Ý Ý thách đấu đã thành công!

Toàn trường quay yên lặng vài giây, ngay sau đó, tiếng tay vang lên không ngớt.

Tiếng vỗ tay này coi như không vì cô khiêu chiến thành công cũng là vì phong độ và sự tỉnh táo cô duy trì cho đến giây cuối cùng.

Cuối cùng theo trình tự, người chủ trì mời người ra đề nghiệm chứng tính chính xác của hạng mục thánh đấu.

Người ra đề là huấn luyện viên đương nhiệm số một của đội tuyển quốc gia.

Tuổi của anh ta bất quá cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám, dáng người cao gầy, ôn văn nho nhã, anh ta mỉm cười bước lên sân khấu, nhìn xuống sân khấu chỉ nói ra bốn chữ đủ kích động nhân tâm.

- Hoàn toàn chính xác.

Trong nháy mắt cả hội trường đều hoan hô đến sôi trào.

Mình tính khách quý cùng nhau đánh ra số 15 cho phân độ hoàn thành hạng mục.

Trình Ý Ý đạt được điểm tối đa.

Cô không phải là tuyển thủ đầu tiên đạt được điểm tối đa, nhưng khán giả reo hò so với tuyển thủ đầu tiên đạt điểm tối đa nhiệt liệt hơn.

Nguyên nhân cực kì đơn giản, bởi vì cô nhìn đẹp mắt hơn nam tuyển thủ kia.

Dựa vào lệ cũ của nhân tài trời sinh, người chủ trì tuyên bố thách đấu thành công, khách quý sẽ trao tặng huân chương khiêu chiến cho tuyển thủ.

Mà người trao tặng huy chương cho Trình Ý Ý, chính là vị huấn luyện viên số một của đội tuyển quốc gia.

Thật ra thì vị huấn luyện viên này trẻ tuổi cũng không tính là kỳ quái. Bởi vì rất nhiều cuộc thi đấu trí tuệ cũng như thể thao, người lớn tuổi sẽ bị xuống dốc. Rất nhiều tuyển thủ thi đấu hạng mục thể này trên thế giới, đều từ hai mươi tuổi trở xuống. Vị huấn luyện viên này từ năm 16 tuổi đã đi đến giải đấu tuổi đẹp nhất trong đời, đoạt được cúp vô địch.

Anh ta hai mươi bốn tuổi thi giải ngũ, từ đó về nay mỗi lần dự thi đều là với tư cách dẫn tuyển thủ đi thi, toàn tâm toàn ý huấn luyện học sinh. Anh vừa là tuyển thủ giỏi, và cũng là huấn luyện viên tốt. Mang học sinh đi thi đấu quốc tế, thành tích không kém hơn anh ta.

Anh ta mỉm cười nắm tay Trình Ý Ý, trao huy chương người thách đấu vào tay Trình Ý Ý.

- Chúc mừng, kỳ thực lúc tôi ra đề, cũng không nghĩ tới sẽ có người điền mù nó thành công, cô thật nằm ngoài dự liệu của tôi.

- Cảm ơn.

Trình Ý hơi khom người, duy trì nụ cười tỉnh tề.

Nhận lấy huy chương, Trình Ý Ý xoay người hướng về phía hai vị giám khảo nhà khoa học cúi đầu cung kính:

- Cảm ơn hai vị giáo sư - Sau đó lại một lần nữa nói lời cảm với các giám khảo minh tinh.

Cuối cùng hướng về phía khán giả cúi người:

- Cảm ơn mọi người.

Tuy trong quá trình gặp phải nhiều khó khăn, song cũng may kết quả vẫn nằm trong dự liệu của cô.

- Ý Ý của chúng ta thật lễ phép - Người chủ trì cười nói - Có thể chia sẻ cho mọi người một chút, mười phút cô nhắm mắt kia, đến cùng là suy nghĩ cái gì không? Tôi lúc đó nhìn thời gian trôi qua, mà cô vẫn đang nhắm mắt, trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài...

Trình Ý Ý giờ micro lên, tuy vẫn cười, nhưng ánh mắt lại nghiêm túc:

- Kỳ thật từ lúc tôi giải đề mục đầu tiên đều điền theo trình tự qua đường, thế tôi nhưng lại không tìm được chỗ sai. Tôi hoàn toàn không nghĩ đến bản thân sẽ phạm phải sai lầm, nội tâm quả thật có chút lo sợ.

- Chúng ta hoàn toàn nhìn không ra cô lường cuống...- Khách mời mình tin cười nói tiếp - Vậy sau đó thì sao? Cô làm sao tìm được?

- Đại khái là do có người phù hộ - Ánh mắt Trình Ý Ý nhu hòa, phóng đại trong màn ảnh, giống như một trong suối trong vắt, xinh đẹp kinh người, nhẹ nhàng nhưng có thể tạo nên từng cơn sóng gợn trong lòng người ta.

...

Nán lại ở đài truyền hình bốn, năm tiếng, cuối cùng Trình Ý Ý cũng đi ra tòa cao ốc này.

Tuyết rơi dày hơn lúc trước, một màu trắng xóa bao trùm hai bên đường phố, trên đường cái có một chiếc xe quét tuyết đang không ngừng xử lý.

Cô thoải mái quơ quơ bao tay, nhưng vẫn không cảm thấy lạnh.

Tuyết rơi như thế này, tỷ lệ đón xe thành công không lớn, cũng may bên ngoài đài truyền hình có trạm xe buýt, cũng có chuyến xe buýt đến nhà Trình Nhân, cô yên tâm chờ xe buýt đến. Không có gì bất ngờ xảy ra, tiết mục sau khi biên tập lại sẽ phát sóng trước tết, để tránh trùng lịch với các tiết mục chúc tết năm sau.

Đến lúc đó, Trình Ý Ý sẽ nhận được một khoảng lớn lệ phí chương trình sáu số, do đó, tổ chức chương trình đề nghị lập cho cô một trang weibo, cô cũng không chần chừ liền đáp ứng.

Quỹ ngân sách mua nhà trong nháy mắt lại tăng lên một đoạn dài.

Thật sự làm việc này kiếm tiền nhanh hơn so với làm nghiên cứu khoa học. Trình Ý Ý chớp mắt mấy cái thả hết suy nghĩ từ trong những đề bài ra. Bị thương trong mấy ngày nghỉ tết rảnh rỗi này cũng không phải không có tác dụng gì, ít nhất để cho cô tĩnh tâm lại, suy nghĩ thật tốt tại sao mình lại phạm sai lầm.

Hay là cô gấp quá, cả người quỳnh lên, liền dễ nóng nổi.

Có thể Phùng giáo sư chính là nhìn thấu điểm này, mới nổi giận lôi đình như thế.

Sau kỳ nghỉ đông, cô có thể đặt trọng tâm phân tích các loại C2c1 để tương ứng với kết cấu SgRNA. Rút ngắn thời gian tiến hành thí nghiệm thử hoạt tính SgRNA này. Có lẽ còn có thể lập một danh sách những chất chứa chất kiềm làm đột gây ra đột biến làm giảm hoạt tính phân cắt C2c1.

- Đây!

Trình Ý Ý đang chìm vào dòng suy nghĩ, liền bị gọi trở về, người kia cười hỏi cô:

- Đi đâu?

Chính là vị huấn luyện viên số một của đội tuyển quốc gia vừa mới trao thưởng cho cô.

Trời đông lạnh như cắt, anh thật sự không đành lòng nhìn thấy cô gái mình vừa nói trao thưởng ở trại xe buýt chịu lạnh:

- Tôi trở về đội ngũ, tiện đường chờ cô đi đoạn.

Trình Ý Ý vốn muốn cự tuyệt ý tốt của anh ta, nhưng còn chưa mở miệng, đã nhìn bị anh ta nhìn thấu tâm tư.

Anh ta vội cười nói:

- Lên xe đi! Tuyến đường của buýt 94 vừa vận trùng với lộ tuyến của tôi. Đổi thành người khác tôi cũng sẽ giúp thôi.

Trạm xe buýt này chỉ có buýt số 94 đi qua.

Không hay để cự tuyệt nữa, Trình Ý Ý dứt khoát thoải mái lên xe.

Bên trong xe đang bật nhạc nhẹ, lại có hệ thống lò sưởi, so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều.

Trình Ý Ý nói cảm ơn, cùng vị huấn luyện viên này nghiên cứu thảo luận mấy vấn đề, chẳng mấy chốc đã đến chung cư của Trình Nhân.

Trình Ý Ý nói cảm ơn lần nữa.

- Không cần, cùng cô nói chuyện tôi cũng được lợi rất nhiều, hy vọng có thể có cơ hội so tài một trận. - Anh ta cười nói.

Trình Ý Ý xuống xe, cúi người, lễ phép đưa ánh mắt nhìn theo xe xa dần, lúc sau mới quay đầu lại.

Đi ngang qua bãi đậu xe bên ngoài tiểu khu, ánh mắt của cô rơi trên chiếc xe đầu tiên, động tác dừng một chút.

Chiếc xe này tựa hồ nhìn có hơi quen mắt.

Một tầng tuyết đọng vừa dày vừa nặng rơi xuống, không nghĩ cũng biết, xe đã dừng ở đây rất lâu, tuyết đọng lại mờ hồ cũng đã lộ ra màu đen của chiếc

xe.

Biển số xe là A4429.

Không sai.

Trình Ý Ý đi được mấy bước bỗng dừng dừng lại, trên tin tức, ở trước cửa nhà khách Sùng Văn, cô chính là từ chiếc Maybach này bước xuống.

Đây là xe của Cố Tây Trạch.

Cô quay đầu.

Cố Tây Trạch không biết từ lúc nào, đã đứng sau lưng cô.

- Tại sao anh lại tới đây? - Trình Ý Ý cười, kéo khăn quàng cổ ở trên cầm xuống.

- Vì sao không nghe điện thoại? - Cố Tây Trạch đứng lại chỗ, khuôn mặt hết sức bình tĩnh, con ngươi vừa sắc bén vừa thâm trầm.

Trình Ý Ý hiển nhiên biết anh đang tức giận, tươi cười không nổi nữa, vùi đầu rầu rĩ đá một cước vào chỗ đất động tuyết:

- Em hôm nay đi...Nên tắt máy, không thấy anh gọi đến, xin lỗi.

Cô giải thích câu nói kia quá nhỏ, dường như vừa thoát ra khỏi răng môi, tự lẩm bẩm rồi tự nuốt vào trong. Anh chỉ nghe được lời xin lỗi của cô.

Gió lớn thổi qua, chỉ trong phút chốc, khăn quàng cổ của cô bay mất hai gò má liền bị đông cứng đờ bưng, Trình Ý Ý không nhìn được khe hắt hơi một cái.

Cô muốn nhìn ánh mắt của anh một chút vừa mới ngẩng đầu, đôi mắt liền bị người kia che lại.

Cô trừng mắt nhìn, là tay của Cố Tây Trạch.

- Anh không cần em nói xin lỗi, không cần. - Giọng nói của Cố Tây Trạch rất thấp, kiềm chế và ảm đạm - Hôm nay là ngày gì, em hãy nói cho anh biết?

Anh không dễ dàng nổi giận, nhưng lại vì cô phá lệ.

Hình như cô có vô số cách để dễ dàng chọc anh tức giận.

Cô tắt máy, lại cười nói bước xuống xe của một người đàn ông khác.

- Sinh nhật của em. - Ánh mắt của Trình Ý Ý chua xót.

Cố Tây Trạch không lên tiếng, anh đang chờ cô nói tiếp.

- Ngày đó chúng ta cùng nhau đứng dưới cây cổ thụ trước cổng Lâm Quang Tự thề ước.

Ngày kỷ niệm của bọn họ.

Thề tình yêu của hai người tồn tại vĩnh viễn với thời gian.

Đó là năm thứ ba bỏ ngôi tù, cô lên lớp mười hai.

Cách giao thừa không tới bảy ngày, nhưng trường học vẫn bắt học thêm. Trời đông lạnh như cắt, anh chạy hơn nửa thành phố, đợi ở bên ngoài phòng học rất lâu, để tổ chức sinh nhật cho cô.

Lúc cô tan học, tay chân anh đã đông cứng, toàn thân đều lạnh cóng, Trình Ý Ý sợ lạnh, vùi đầu vào trong ngực của anh.

Bên ngoài áo khoác của anh tựa hồ có băng kết, lạnh lẽo cứng ngắc ghim đau mặt của cô, song hai trái tim lại nóng như lửa.

Sau khi bỏ ngôi tù, ngoại trừ Cố Tây Trạch ra, không có ai nhớ ngày sinh nhật của cô.

Cô không muốn ăn bánh ga-tô, đỏ mắt, kéo Cố Tây Trạch đến Lâm Quang Tự.

Nơi đó một gốc cây cổ thụ nhân duyên ngàn năm.

Cô nghe nói qua một lần, liền ghi nhớ trong lòng.

Cố Tây Trạch ngây người, anh khó có thể tưởng tượng sẽ cùng cô làm chuyện ngây thơ này. Nhưng anh ngày đó quả thật đã cùng Trình Ý Ý, tại nơi đó nghiêm túc thề ước.

Thời gian đã lâu như vậy, e rằng tên của anh và cô đã sớm bị phai mờ, chôn vùi trong gió của Đế Đô...

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit: Witch _ Fair Play Team

Gió mùa đông ở Đế Đô có thể quét sạch hết mọi thứ, mang theo hơi lạnh thấu xương, âm thanh rít gào như cắt bên tai người khác.

Cố Tây Trạch đứng nguyên tại chỗ, tay anh khẽ run rẩy, chậm rãi buông xuống.

Lòng bàn tay ấm áp trong nháy mắt đã trở thành vệt nước lạnh băng.

Tóc xõa bên thái dương của Ý Ý bị gió tốc lên, gương mặt và cánh mũi đông cứng hơi ửng đỏ, trong ánh mắt nhu thủy chỉ có hình bóng anh.

Vinh viễn đều là như thế, cô cứ như vậy rơi nước mắt, chuyên chú nhìn chăm chăm anh. Làm người ta sinh ra ảo giác trên thế giới này trong mắt cô chỉ có một mình anh. Mà anh lại không có miễn dịch, cũng không cách nào kháng cự.

Cố Tây Trạch mở lớn tròn mắt, đột nhiên cảm thấy mình thật đáng buồn. Từ rất nhiều năm về trước, anh bắt đầu cảm nắng Trình Ý Ý, anh cũng không chống cự, không uống thuốc, cuối cùng cũng chẳng còn cơ hội khỏi bệnh nữa.

Mỗi lần con bệnh trở dậy, anh lại bị tổn thương, xương cốt toàn thân đều mất đi sức lực.

Cố Tây Trạch giật giật cơ mặt, khẽ thở dài một hơi:

- Anh nghĩ có lẽ em quên.

Lần nữa anh giúp Trình Ý Ý kéo khăn quàng cổ lên:

- Trời lạnh, quay vào đi.

Giọng điệu anh bình thản, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Trình Ý Ý biết rõ chuyện này không đúng, trong nội tâm cô bắt đầu có vô vàn câu hỏi xoắn xuyết, luống cuống tìm đáp án nhưng rồi lại không thấy được điểm sai bắt đầu từ đâu.

Cô biết rõ, cả hai người không còn ở trong thời kỳ yêu đương mười mấy tuổi, yêu hay hận cũng không kiêng nể gì mà nói thẳng ra. Hiện tại, bọn họ đã mấy đi đứng khí ấy. Thời gian như bánh xe lăn đều nghiền nát khí thế và hưng phấn khi yêu, cũng vẽ ra ranh giới giữa hai trái tim.

Dù cho hiện tại đã tu bỏ nguyên vẹn, thế nhưng vết rạn nứt đầu phải một sớm một chiều là có thể xóa nhòa đầu.

Không dám chất vấn bởi vì sợ mất đi.

Trầm mặc lại ần ần. Bọn họ không hẹn mà cùng vui hết tất cả nghi vấn vào sâu trong lòng mình.

Không, không nên như thế.

Trong lúc bối rối, cô chuyên chú níu chặt lấy tay anh.

- Em không lạnh, anh đừng đi.

- Đừng làm rộn - Cố Tây Trạch thấp giọng dỗ dành cô - Công ty còn rất nhiều việc phải làm, lát nữa anh làm xong sẽ lại đây gặp em một chuyến.

Cố Tây Trạch không nói dối, anh ném hết rất nhiều chuyện lại trên bàn, hoãn lại một đồng hội nghị thật vất vả mới rút được thời gian chạy đến nơi đây.

- Em không làm rộn.

Tay cô ôm chặt lấy eo anh, hấp thu hơi ấm, dường như chỉ có vậy mới đủ dũng khí để nói chuyện.

- Lần trước em ôm ah như vậy là ở dưới lầu ký túc xá Sùng Văn.

- Ngày hôm đó, vốn anh đang chuẩn bị giải thích, em lại nói dối anh rằng em bị bệnh.
- Bởi vì trước đó, anh bận rộn việc nhà và chuyện tốt nghiệp. Suốt hai tuần lễ em không thể nhìn thấy anh.
- Em ôm anh, anh hôn trán em, mắng em là đứa nhỏ nghịch ngợm.

Chuyện cũ mòn một rõ trước mắt, Trình Ý Ý cảm thấy nghẹn ngào không nói nổi nữa. Nếu như thật sự bật khóc cũng không nói được nữa... Cô chỉ có thể cố nén, nhìn xuống hốc mắt sưng đỏ, đè nén tất cả sự chua xót nơi đáy lòng, muốn anh có thể nghe rõ từng câu mà cô nói tiếp.

- Anh biết trí nhớ của em đấy, em không thể nào quên được.
- Em nhớ ngày ấy ngón tay anh bị đứt còn chưa khỏi hẳn, nhớ rõ ngày đó lọn tóc anh rơi xuống.. Em rất nhớ, rất nhớ anh khi đó, ngóng trông từng ngày chỉ mong anh xuất hiện trước mặt em.
- Vậy nên lúc rời khỏi đề độ, đã vô số lần em bắt mình phải quên đi, hoàn toàn làm một người ích kỷ tuyệt tình để bắt đầu cuộc sống mới thật tốt. Dù sao trong mắt anh em cũng là như vậy...
- Thế nhưng đến cuối cùng em cũng không thể quên...

Chóp mũi cô vùi vào ngực anh, cứ như vậy nên đã thờ dốt, nước mắt lã lã thấm đẫm cả vạt áo anh, rất nhanh đã mất đi dấu vết.

- Em nhớ anh... Anh gạt anh... Nhưng em còn rất nhớ anh.
- Em không dám gặp anh.
- Sợ trong thấy em anh sẽ tỏ ra xa lạ và bài xích...
- Em sợ anh đã hoàn toàn vứt em ra khỏi cuộc sống của mình.
- Sợ anh đã kết giao bạn gái mới...
- Em sợ hãi, cái gì em cũng sợ...

Cô không nhìn thấy ánh mắt anh, chỉ có thể càng ra sức ôm chặt lấy.

Cơ thể anh run rẩy, rót cuộc lặng yên đưa tay lên vòng lấy bả vai cô.

Anh không nói gì.

Anh đợi cô nói tiếp.

Động tác kia dường như là một sự an ủi, cổ vũ vô cùng lớn. Trình Ý Ý khóc không thành tiếng, nhưng cuối cùng cô vẫn nói.

- Em yêu anh.

Trong nháy mắt ba chữ kia thốt ra, cô có thể cảm nhận được thân thể anh cứng đờ lại.

- Nếu như lúc trước anh không tin, em có thể nói lần nữa.

Trình Ý Ý nghẹn ngào dừng lại, nỗ lực để giọng nói của mình rõ ràng hơn một chút.

- Em yêu anh, giống như anh vậy...

Rốt cuộc Trình Ý Ý cũng đẩy lồng ngực anh ra, không hề trốn tránh, lại ngửa đầu nhìn mắt anh:

- Không phải em cố ý không nhận điện thoại của anh, em..

Cô còn chưa nói hết, những lời giải thích này vĩnh viễn nuốt xuống.

Bởi vì Cô Tây Trạch đã cúi người chặn lại môi cô.

Anh yên lặng đáp lại cô, anh tin cô.

Tất cả ngôn từ đều bao hàm trong nụ hôn sâu này.

Anh không có cảnh nào hình dung tình cảm đang bành trướng trong lồng ngực mình, mãnh liệt lại nóng hổi.

Cô thương anh.

Đó là lời nói êm tai nhất trên đời này, làm cho người ta điên cuồng, làm cho người ta tình nguyện trăm luhn.

Từng mạch máu và con tim trong nháy mắt như co rút lại, giống như hooc-môn tiêm vào kích thích cả xương cốt tứ chi.

Gió mang theo tuyết rơi xuống vương lại trên tóc, trên áo bọn họ.

Thế nhưng cả hai cũng không ai ngừng lại nụ hôn như cuồng phong này. Mãnh liệt không thể nào miêu tả được, chỉ có thể dùng sức mà hôn môi. Cứ như vậy không thể khống chế cả chỉ muốn khảm nhập vào nhau, muốn ý nghĩ này yêu thương này cùng hòa vào một dòng máu.

Đôi khi ý thức Trình Ý Ý dành thanh tỉnh, tìm lại được một chút lý trí nằng mõi phát hiện, không biết từ lúc nào cô đã theo Cố Tây Trạch trở về căn hộ nhỏ của anh.

Cô đã từng ở căn hộ này một đoạn thời gian dài, từ cửa vào cho đến phóng khách, từ chiếc số pha đến giá sách, từng đồ vật trang trí trong phòng quen thuộc vô cùng làm cho nước mắt không dứt không nhịn được mà rơi xuống.

Cô giật mình quay người nhìn Cố Tây Trạch sau lưng, chưa kịp thấy rõ mặt anh đã thấy cả thể giới trong nháy mắt bỗng quay cuồng.

Cô bị anh bế ngồi lên ghế, kế đó là một nụ hôn dài, tất cả lời lẽ đều trượt vào miệng anh. Thăm dò từng tác giữa răng môi, dùng hết khí lực hấp thu hết hơi thở quen thuộc. Không nhiệt liệt giống như lúc này, nụ hôn này ôn nhu, dường như ý nghĩ yêu thương chính là đường khí sinh tồn của anh.

Anh đặt cô nằm ngang lên ghế, phủ cả người lên.

Trọng lực xuất hiện làm anh cảm nhận được hai thân thể đang dán chặt vào nhau.

Bọn họ từng quen thuộc từng tác da thịt của đôi phương giống như là chính mình vậy.

Trong sự chia ly buồn chán dài dằng, bọn họ đều chịu sự dày vò về thể xác lẫn tinh thần. Dày vò như vậy đã trở thành một loại chờ đợi và hy vọng. Lúc ta gặp lại nhau, một khắc này chạm vào nhau tất cả như phóng thích, tâm hồn thỏa mãn vô hạn, cũng đạt được khoái cảm trước đó chưa từng có.

Giờ khắc này, bọn họ ở gần như cực kỳ, chớp mũi chống lên nhau, môi với răng cắn bó.

Tìm được mùi vị quen thuộc lẫn nhau dường như là thuốc tình đẹp nhất trên thế giới này.

Anh cắn cắn lên vai tai cô.

Khoái cảm ấm áp, tê dại làm cho ngón chân anh trong nháy mắt cứng đờ.

- Tây Trạch.

- Anh đây.

Đau đớn làm cô ngẩng đầu lên, móng tay không tự chủ mà ghim thật sâu vào trên lưng anh.

Anh nằm trên người cô, động tác nhu hòa nhất kéo cô vào trong ngực mình.

- Anh yêu em

Giọng nói anh trở nên trầm thấp, hơi khàn khàn, từng chữ từng chữ nói cho cô biết.

Anh thành kính hôn lên mắt cô, dường như là nghi thức dành cho thần thánh trên đời vậy.

....

Tuyết rơi cả ngày, đến chạng vạng tối rồi cuộc cũng dừng lại.

Cố Tây Trạch đứng dậy đi nấu cơm cho cô.

Trong phòng bật lò sưởi, Trình Ý Ý đi chân trần, kéo lê thân thể mõi nhừ nặng nề bước xuống.

Phòng ngủ thiết kế theo phong cách châu âu đơn giản, kết hợp với chiếc thảm ba màu xanh trắng, xám tro.

Nhất thời đôi chân Trình Ý Ý bất ổn, lao đảo vài bước mới đỡ được mặt tường.

Mở tủ quần áo ra, cô chỉ định tìm đại một bộ quần áo phủ lên người mình sau đó ra phòng khách lấy lại bộ quần áo bị vứt ở đó.

Thế nhưng trong nháy mắt cửa tủ mở ra, Trình Ý Ý cảm thấy mình muốn khóc đến nơi rồi.

Trong tủ quần áo, vẫn là những bộ quần áo năm năm trước của cô, từng bộ từng bộ chiếm hơn phân nửa không gian.

Trình Ý Ý yêu cái đẹp, những thứ khác không nhiều nhưng quần áo là đẹp nhất.

Lúc ra đi cô hoảng hốt, đồ vật ở ký túc xá cũng không kịp thu dọn đừng nói đến những đồ bỏ ở nhà Cổ Tây Trạch.

Thậm chí cô còn nghĩ những thứ này đã sớm bị anh ném đi cả rồi.

Mà bây giờ, cô lại nhìn thấy chung, những bộ quần áo năm đó còn sót lại ở ký túc xá cũng được xếp gọn đặt trong tủ.

Đứng tại chỗ ngây người thật lâu, Trình Ý Ý mới khẽ động, tìm y phục lúc trước mặc lên.

Lúc lên đại học cô cảm thấy có lẽ mình đã gầy hơn một chút. Những năm gần đây cô thật sự đã gầy hơn, mang mấy bộ quần áo lúc trước, nhìn trái nhìn phải trước gương, thể nhưng cũng cảm thấy rộng thùng thình không đẹp như lúc trước.

Trình Ý Ý tìm được trong tủ áo một sợi dây buộc tóc, tết mái tóc dài của mình gọn ở sau ót rồi mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Thu dọn hết áo quần của mình vương vãi nằm trên nền nhà trong phòng khách, cô lặng lẽ đi vào hòng bếp, ôm lấy Cổ Tây Trạch đang đứng trước tủ bát từ phía sau.

- Sắp xong rồi, đói bụng không?

Anh ôn nhu hỏi cô.

- Ừ - Trình Ý Ý vùi đầu lên lưng anh - Buổi sáng em còn chưa ăn.

Đã đói đến mức da bụng dính da lưng rồi.

Ổng tay áo sơ mi của anh kéo lên đến khuỷu tay, tắt bếp, lưu loát rót canh hầm xương nóng hổi vào bát mì, lại dùng nắm hương và trứng gà xếp thành hình trái tim.

- Hôm nay ăn mì trường thọ.

Trình Ý Ý không thích ăn mì, vậy nên anh tận lực bày biện tô mì nhìn đẹp mắt một chút.

- Anh không hỏi em vì sao chưa ăn sáng sao? - Trình Ý Ý nghiêng đầu.

- Ồ, vì sao? - Cổ Tây Trạch dọn ra đĩa sạch, thuận miệng đặt câu hỏi theo lời cô.

Trình Ý Ý ngồi vào bàn, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng, chờ cho nói nguội:

- Em đi tham gia thi đấu khiêu chiến nhân tài trời sinh.

- Tiết mục hơn bốn giờ nên mới không nhận được cuộc gọi của anh.

- Sao đột nhiên lại muốn tham gia cái này?

Trình Ý Ý định đưa sợi mì vào miệng, nghe anh hỏi vậy động tác dừng lại cười rộ lên.

- Nếu có người nói những năm chúng ta chia tay, em đã từng kết giao bạn trai, anh sẽ chú ý sao?

Cổ Tây Trạch hiểu cô nhất, nghe vậy, trong lòng lập tức ngẫm hiểu.

Cô đang ám chỉ Tống An An.

Giống như lúc trước khi học bài, anh bị người ta chặn lại thô lộ, dù cho lúc ấy anh đã cự tuyệt nữ sinh kia thế nhưng không biết tại sao chuyện này lại rơi vào tai Trình Ý Ý.

Anh đã sớm quên mất khuôn mặt của nữ sinh kia, chỉ nhớ rằng lúc ấy ở Sùng Văn cô ta có chút danh tiếng, lúc trước cũng từng làm MC cho mấy bữa tiệc tối vui chơi giải trí.

Về sau, không có về sau nữa rồi.

Bởi vì mỗi lần nữ sinh kia tham gia tuyển chọn MC, tất nhiên Trình Ý Ý cũng sẽ tham gia.

Cô nỗ lực muốn làm việc gì đó thì không việc gì là không làm được.

Cô không tìm người ta gây phiền toái, chỉ là kiêu ngạo vượt qua lĩnh vực của các cô gái kia mà thôi.

Cố Tây Trạch không biết làm sao bỗng nhiên lại muốn cười rộ lên.

Cái cảm giác thỏa mãn này chậm chậm theo máu lan truyền đến tứ chi, làm cho người ta lần nữa có sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Witch _ Fair Play Team

Nhà tù Khang Sơn ngoại thành Đế Đô, chủ nhật hàng tuần mới được thăm hỏi phạm nhân, đến gần kỳ nghỉ cuối năm, Trình Ý Ý càng thêm vất vả mới có được quyền thăm hỏi.

Bởi vì thường ngày không có người ra ngoại thành, tuyết lớn nên Cố Tây Trạch trực tiếp lái xe đưa cô đi.

Bên ngoài nhà tù là mấy gốc cây già khô, một chiếc lá cũng không còn. Cảnh cây trơ trọc đọng đầy tuyết, giương nhanh múa vuốt chỉ lên trời, làm người ta cảm thấy hơi cụt hứng.

- Muốn anh vào cùng không? - Cố Tây Trạch dừng xe, nghiêng đầu hỏi cô.

Trình Ý Ý lắc đầu:

- Em đi một mình cũng được.

Cô ôm theo vài cuốn sách cùng quần áo mùa đông mở cửa xe bước ra.

Cảm giác lạnh thấu xương trong nháy mắt truyền đến.

Từ lúc rời khỏi Đế Đô, đã nhiều năm rồi Trình Ý Ý mới lần nữa bước đến nơi này.

Lúc cha cô vừa mới vào tù, cô đang học trung học. Dựa trên pháp luật Trình Uyên và cô không có quan hệ thân thích, Trình Ý Ý lại là vị thành niên, không có ai giúp cô, mỗi lần đều phải trăm cay nghìn đắng mới có được cơ hội gặp mặt.

Về sau số lần càng nhiều, Trình Uyên cũng không muốn thấy cô nữa.

Đại khái ông cảm thấy, Trình Ý Ý nghĩ cách đến gặp mình làm chậm trễ việc học của cô. Hơn nữa là, trong cuộc sống của cô nếu như không có người cha như ông sẽ trôi chảy hơn nhiều.

Trước lúc Trình Ý Ý rời khỏi Đế Đô, mấy lần liên tiếp cầu xin gặp mặt đều bị cự tuyệt. Chẳng ai ngờ rằng, lúc có cơ hội gặp lại cũng đã là nhiều năm sau.

Cho đến bây giờ Nghe Thiên vẫn luôn bội bạc, ích kỷ, chỉ có lúc Trình Uyên đến bà ta mới thay đổi ân cần hỏi thăm cô.

Nghe Thiên lớn lên xinh đẹp, nhưng trong lòng bà ta cũng hiểu rõ, bản thân có thể luôn đi theo bên cạnh Trình Uyên cũng là vì không muốn chịu thua kém, sinh ra Trình Ý Ý sẽ là phiếu cơm dài hạn cho bà ta.

Đối với một lớp người, cha cô có lẽ không phải là một cán bộ tốt, không phải người chồng tốt, cuối cùng bị phán tội chung thân ở tù. Ông ấy quả thật gieo gió gặt bão, bị phạt đúng tội. Thế nhưng đối với Trình Ý Ý, Trình Uyên là người duy nhất cho cô tình thương của một người cha.

Nhớ đến những lúc cô phí đủ công sức muốn cứu Trình Uyên ra, Trình Ý Ý cảm thấy mình ngây thơ, nực cười đến cỡ nào, nhưng cô lại không giải thích được mình khi đó. Bởi vì dù cho Trình Uyên có tội, nhưng khi đó ông ấy là chỗ dựa duy nhất trên đời này của cô.

Trình Ý Ý qua vài cửa đăng ký, sau khi dò xét kiểm tra đồ vật mang theo, nhất trí cho giriş rồi cuối cùng mới được người giám ngục dẫn vào phòng gặp.

Gian phòng gặp mặt cách một cánh cửa thủy tinh, Trình Ý Ý chờ một lúc lâu cánh cửa đối diện mới mở ra.

Trọn vẹn năm năm, ngoại trừ trên thư từ từng có hai tâm hình, đây là lần đầu tiên Trình Ý Ý nhìn thấy cha mình.

Ngũ quan ông trầm tĩnh, mái tóc được cắt ngắn, ngay cả như vậy cũng thấy được tóc bạc đã phủ màu. Lần trước cô đến, hai bên tóc mai mới chỉ điểm hoa râm thôi.

Cách lớp thủy tinh, ông nhìn Trình Ý Ý vài giây đồng hồ, hóc mắt ướt áp kịp thời chớp mở, không để cô nhìn thấy. Qua thêm một lúc lâu, phía bên kia điện thoại mới khó khăn phun ra mấy chữ:

- Ý Ý, lớn rồi.

Lúc ông bị bỏ tù, con gái mới đứng đến ngang ngực, hiện tại cô đã cao gần bằng ông, mà ông cũng đã tuổi già sức yếu, lưng còng xuống rồi.

- Con mang đến cho bố mấy quyển sách, còn có áo ấm - Trình Ý Ý cố gắng kéo cong miệng, muốn thay đổi bầu không khí - Đồ ăn con không được mang từ bên ngoài đến, chỉ có thể tùy tiện mua một ít trong cửa tiệm..

- Đừng phiền toái như vậy, Ý Ý - Trình Uyên lắc đầu - Hiện tại, bố không cần những thứ này, trong này có cả.

Mắt của ông sớm đã không thấy chữ trên sách, tuổi đã lớn, thính giác, thị giác đều đã sớm thoái hóa, sớm đã không còn khát vọng ăn uống rồi. Chỉ là ông không đành lòng bác bỏ ý tốt của con gái.

Ông hỏi cô đang làm gì, dặn dò từng câu, lại nhắc đến Trình Nhân.

Ông và mẹ Trình Nhân vốn không có tình cảm, thế nhưng với đứa con gái này ông vẫn rất lo lắng, yêu thương.

- Hiện tại chị rất tốt, còn tự mua được xe và nhà. Hai người trước thương lượng muốn cùng con đến thăm bố. Nhưng cuối năm bận việc, công ty có nhiều chuyện không rút được thời gian...

Trình Ý Ý dường như nghĩ đến điều gì đó, muốn nói nhưng lại thôi.

Trình Uyên liếc mắt đã nhận ra:

- Sao thế?

- Bố - Trình Ý Ý dừng một chút, gục đầu, giọng nói nhỏ dần - Con và Cố Tây Trạch lại ở chung một chỗ.

- Cái gì? - Chuyện này rõ ràng đã vượt khỏi dự liệu của ông, sững sờ cả buổi rồi mới hoàn hồn lại, giọng nói mệt mỏi đến cực điểm - Ý Ý, con không còn nhỏ nữa.

Trước đó, lần đầu tiên Trình Ý Ý ở cùng một chỗ với Cố Tây Trạch, lúc cô đến nhà giam thăm ông, bình thân nói thẳng ra.

Trình Uyên tự nhiên hiểu rõ, suy nghĩ của Trình Ý Ý là quá viễn vông, cô muốn cứu ông ra là việc không thể.

Từ đó về sau, ông không gặp Trình Ý Ý nữa.

Ông không muốn thấy con gái vì mình mà bị hủy cả đời.

Trước lúc Trình Uyên chưa vào ngục, hàng năm được gặp Cố Tây Trạch, lời nói cử chỉ, tướng mạo phong độ đúng là một người trẻ tuổi ưu tú hiếm thấy. Thế nhưng ông hiểu rõ quy tắc của vòng luân quần này. Cố Tây Trạch là con trai trưởng của Cố gia, là người thừa kế được coi trọng nhất, dù cho người trẻ tuổi kia thật sự yêu con gái ông, Cố gia cũng sao cho phép anh rước một cô con gái của phạm nhân vào cửa chứ, đó sẽ trở thành vết nhơ cả đời này của anh.

Cuối cùng Trình Ý Ý sẽ thương tích đầy mình.

Cuộc đời ông đã trải qua quá nhiều lên xuống, nhìn vinh hoa phú quý phai nhạt, ông chỉ hy vọng con gái mình có thể bình thân an khang mà sống trọn đời, đây là ông trời đã bao dung với ông rồi.

- Con thật sự nghĩ thông suốt sao? - Ông thở dài một hơi, dáng vẻ già nua hiện ra - Cố gia không phải là gia đình bình thường, có lẽ con phí cả thanh xuân cuối cùng chỉ như giò trúc mức nước mà thôi.

- Đổi lại là gia đình bình thường, con là một đứa trẻ thông minh, nhất định sẽ sống vô cùng tốt...

- Bố...

Trình Ý Ý cắt đứt lời ông, cô ngẩng đầu, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc, nhìn ông thật lâu.

- Con đã từng do dự rất lâu, cũng bối rối thật lâu. - Cô nắm chặt ống nghe trong tay nói - Thế nhưng về sau con phát hiện, trên thế giới này chỉ gặp được người như anh ấy, mới có thể bảo vệ con, bao dung cho con.

- Bố biết rõ đến bây giờ con là người cẩn thận, phòng bị cẩn thận, cũng không để con nhìn rõ được người khác... Dù cho gả cho người khác con có thể sống rất khá, nhưng cũng không vui vẻ như hiện tại...

- Bố - Giọng điệu của Trình Ý Ý trở nên nghiêm túc, ánh mắt chân thành tha thiết, ẩn chứa kỳ vọng khẩn thiết.

Cũng có lẽ cô không tự tin như vậy, chỉ là hy vọng mình kiên trì quyết tâm như vậy sẽ đạt được.

- Con nghĩ sẽ vì anh ấy cố gắng một lần.

Trình Uyên trầm mặc hồi lâu, đáy lòng cũng có vạn biến hóa.

Nội tâm Trình Ý Ý chìm xuống.

Cuối cùng ông cũng không đành lòng, đang muốn mở miệng, giám ngục lại mở cửa ra, loáng xoáng gỗ vài cái:

- Giờ thăm đã hết.

Ông bị giám ngục cao to vạm vỡ kia đỡ dậy.

Điện thoại bị tắt.

- Bố.

Hốc mắt Trình Ý Ý chưa xót, cha cô đã quá năm mươi tuổi, ngày qua ngày lại phung phí thời gian ở một nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này.

Dù cho lý trí biết rõ đó là trừng phạt dành cho ông ấy, nhưng bọn họ vẫn mãi là huyết mạch tương liên, về mặt tình cảm, cô không có cách nào không cảm thấy thay ông.

Trình Uyên không nghe thấy giọng nói con gái, nhưng lại thấy được sự bi thiết trong ánh mắt cô, rất rõ ràng. Ông dùng sức đứng lại, nghiêng đầu đối diện với cô, từng chữ một nói rõ:

- Bố mong con có thể sống vui vẻ hơn...

Lúc này dù cho không nghe được, nhưng Trình Ý Ý cũng nhìn được khẩu miệng ông rất rõ ràng.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Đê Đô đều treo đèn hoa đỏ mừng năm mới.

Chương trình Nhân tài trời sinh đến hôm đó cũng đã được lên hình, Trình Ý Ý xem ti vi, vừa vận chuyển để kên này.

Tiết mục đang chiếu đoạn cô tự giới thiệu.

Trình Ý Ý cẩn thận đánh giá bản thân, cảm giác mình thật sự rất soái, lại ném điều khiển từ xa chạy vào trong thư phòng.

Cố Tây Trạch thành công lấy được phiếu bầu cao nhất của chủ tịch hội đồng quản trị trong nhiệm kỳ mới, thay thế cho cha anh. Đã tốn không ít cuộc giao tiếp, trước hai ngày cuối năm, anh buộc phải làm xong công tá trên tay mới có thể đảm bảo bản thân có thể yên tĩnh trải qua tết âm lịch.

Lúc Trình Ý Ý mở cửa vào, anh vẫn còn vui đầu chăm chú nhìn vào bản tài liệu.

Cô rón ra rón rén vào cửa, vốn định hù dọa anh, ai ngờ còn chưa đi đến anh đã mở miệng trước.

- Em không xem TV?

Cửa phòng trái thảm vậy nên để không gây ra tiếng động vào cửa, đến cả dép lê cô cũng không mặc.

Sau lưng anh có mắt sao?

Trình Ý Ý mất hứng thu tay:

- Xem rất tốt.

Cố Tây Trạch bật cười.

Anh biết rõ Trình Ý Ý vì sao mất hứng, trước giờ cô chơi trò hù người này chưa bao giờ thắng, ngược lại còn nhiều lần bị giật mình.

Có đôi khi cô cảm thấy mình đủ lẳng lặng không gây ra tiếng động, nhưng hết thảy đều bị anh phát hiện.

Có lẽ cô không hiểu được, lúc yêu đương người ta sẽ có cảm giác, cảm thấy người mình yêu đang ở ngay sau lưng mình.

Đa số lúc quay đầu lại chỉ nhìn thấy hư không.

Nhưng đôi khi dù không quay người, cũng biết rõ cô đang đến gần mình.

Trình Ý Ý giúp anh rút chén được, kéo ghế băng ngồi đối diện bàn đọc sách của anh, ánh mắt sáng lên, thần thái sáng láng nhìn anh:

- Chương trình của em phát sóng rồi.

Anh có muốn xem không? Nửa câu sau là cô dùng ánh mắt để nói.

Khóe môi Cố Tây Trạch không nhin được mà cong lên... Mồi mọc mạnh mẽ như thế này anh cự tuyệt không được rồi.

...

Trước lúc chương trình phát sóng, Trình Ý Ý đã đồng ý với tổ sản xuất là thông báo lên Weibo.

Lúc chương trình phát sóng, Trình Ý Ý không đợi đến lúc tiền lương chương trình trả, thế nhưng trước đó lại bị chú ý bởi tin tức nhắc nhở ở weibo. Điện thoại mấy trăm inbox làm cho đứng máy, cô cũng tranh thủ thời gian tắt thông báo của weibo.

Cố Tây Trạch nghiêm túc xem chương trình, Trình Ý Ý hài lòng nằm trên đùi anh cùng xem.

Lúc này đây, chắc chắn có người đã nhắc lại chuyện xấu trước kia của cô với Cố Tây Trạch rồi.

Dù cho truyền thông chính thức có xóa nhanh đi nữa cũng không nhanh hơn hàng trăm nghìn bạn dùng mạng.

Rốt cuộc đoạn video Trình Ý Ý ở trước cửa nhà hàng lần nữa được tung lên mạng.

Cả đêm, không thấy người hâm mộ của Tống An chưa kịp tập kết lên án, cô có vài phần kỳ quái, dứt khoát mở ra trang chủ của Tống An An.

Nhưng nhìn qua lại ngây ngẩn cả người.

Trình Ý Ý chần chờ vài giây, ngửa đầu gọi anh:

- Tây Trạch.

- Gì?

Chương trình đang chiếu đến lúc Trình Ý Ý nhắm mắt suy nghĩ, bầu không khí ở khán đài đều ngưng tụ. Cố Tây Trạch nhìn chăm chăm vào TV, không hề cúi đầu.

- Trên mạng nói Tống An An bị anh phong sát mấy bộ phim điện ảnh mới rồi hả?

- Ừ.

- Vì sao chứ?

Trình Ý Ý khó hiểu.

Lần trước cô xem bình luận châm chọc Tống An An trình độ anh văn kém, không phải anh đã tức giận ao?

Nhìn thấy Trình Ý Ý rút cuộc đã bắt đầu sửa đáp án, ánh mắt anh rũ xuống, sắp sửa trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit: TC _ Fair Play Team

Biên: Witch _ Fair Play Team

- Vì sao không nói cho em?

Anh không xem tivi nữa, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chăm vào cô, trong ánh mắt ấy có sự nghiêm túc, phảng phất giống như vì sao trong biển rộng, vừa bao dung lại sáng ngời, dường như muốn nhấn chìm người ta trong đó.

Đầu của Trình Ý Ý lảng lạng gồi lên đùi anh, bị nhìn đến như vậy, bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt ấy như muốn hút cô vào, quả thật không cách nào chống cự được.

- Anh đã biết rồi ?

Trình Ý Ý mở đôi mắt biết lỗi, lật người vùi đầu vào hông của anh, giọng nói có chút buồn bực.

- Ủ.

Tổng An An đến phòng bệnh ra oai, dư luận trên mạng, thậm chí người hâm mộ còn gây khó xử. Trình Ý Ý không phải người lương thiện, cũng không phải ai cũng có thể khi dễ, kế hoạch của cô hết thấy đều tốt đẹp, chỉ là theo thói quen vẫn che giấu Cố Tây Trạch những chuyện này.

- Tuy em có thể không nói với anh, tự mình giải quyết mọi chuyện rất khá.

Anh cúi đầu, chạm khẽ vào mặt cô, đùa nghịch mớ tóc xõa bên tai.

Sau đó từng lời từng chữ nói rõ cho cô biết.

- Nhưng mà Ý Ý, chuyện đó đối với anh mà nói là không công bằng.

Bọn họ cách nhau cực gần, gần đến nỗi cô có thể nhìn rõ lông mi của anh, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được dao động tiếng nói của anh.

- Chúng ta là một.

Giọng nói kia từng chữ rõ ràng, trầm thấp giống như đàn vi-ô-lông đang xướng âm, réo rắt bên tai như là giấc mơ cực kỳ mỹ diệu, cuối câu ôn nhu tựa kẹo đường đặt giữa môi, cả thể xác và tinh thần đều bắt đầu ngọt ngào.

- Em bị ủy khuất, khiến anh cũng đau lòng.

Đột nhiên Trình Ý Ý cảm thấy trên đời này ôn nhu cũng là một thứ có thể giết người, giống như giây phút này, cô cảm giác mình có thể tan chảy trong ánh mắt chân thành tha thiết của anh.

Trong tivi là tiếng khán giả hoan hô khiêu chiến thành công, nhiệt liệt kích động.

Trình Ý Ý cảm thấy giờ phút này, tất cả âm thanh đều cách mình rất xa.

Cô giấu nhem nội tâm đang cảm động, vươn tay kéo cổ anh xuống, tới gần gương mặt của anh rồi hỏi.

- Cô ta nói cô ta đã vào thư phòng của anh, còn xem qua thư mục ảnh của anh, em rất tức giận, anh có tức giận không?

- Ủ, tức giận.

Cố Tây Trạch gạt đầu, nhíu mày thật chặt:

- Anh với cô ta không quen, nên không có khả năng có chuyện cô ta vào thư phòng của anh được.

Lúc này Trình Ý Ý mới cười rộ lên, hài lòng hôn lên gương mặt của anh.

Ấn đường Cố Tây Trạch vẫn chưa giãn ra, còn hỏi ngược lại:

- Cô ta nói như vậy ? Từ khi nào ?

Trình Ý Ý lập tức hiểu ra anh không biết chuyện này, bĩu môi rồi nói hết chuyện Tổng An An ra:

- Lúc em nằm viện thì cô ta đến, nói nhiều điều với em, còn gọi anh là Tây Trạch.

Có lẽ Tổng An An có suy tính ?

Cố Tây Trạch lắc đầu, vậy mà anh đã đánh giá thấp cô ta. Cô gái này là người của công chúng, hành sự bừa bãi như vậy, sớm muộn gì cũng vấp phải lựu đạn. Anh gắng đè nén lại, không muốn đề cập đến nữa chỉ hỏi thêm:

- Cô ta còn làm gì không?

Lúc này Trình Ý Ý lắc đầu

- Không.

Việc dẫn dắt dư luận, kích động người hâm mộ như vậy, mặc dù có nghi ngờ, nhưng cô vẫn không có chứng cứ.

Cố Tây Trạch đè nén tâm tình trong lòng xuống, vuốt mái tóc dài của cô, giọng nói ấm áp dặn dò:

- Cứ nói cho anh biết, anh sẽ xử lý tốt mọi chuyện.

Ánh mắt anh nghiêm túc nhìn vào Trình Ý Ý, mãi đến khi cô gật đầu.

Môi của anh mới nhẹ nhàng cong lên.

Bình thường Cố Tây Trạch ít khi cười, ngũ quan của anh vẫn tuấn mỹ, nhưng một khi cười rồi, giống như băng tuyết tan ra, vô cùng dịu dàng, anh cho rằng như vậy sẽ mất uy nghiêm. Nhưng giờ phút này, thần sắc của anh bình lặng, vẻ mặt điềm tĩnh thả lỏng, khóe môi nhếch lên mê thật hoặc lòng người.

Ngày hai mươi chín tháng chạp.

Sáng sớm Trình Ý Ý lúc vừa dậy vừa nhận được thông báo chương trình đã chuyển tiền lương vào thẻ, cô nghiêm túc nhìn theo mấy con số, khi đếm đến con số thứ sáu lúc này mới hài lòng cất điện thoại.

Cô đứng lên mặc quần áo, đầu ngón tay chạm vào cái gối đã không còn hơi ấm bên cạnh. Có lẽ Cố Tây Trạch thức dậy từ sớm, anh vốn luôn siêng năng, lúc này có lẽ đã sớm đến công ty.

Tắm nước nóng, tránh chạm vào miệng vết thương, hất mái tóc uốn sóng ra sau vai, Trình Ý Ý mới rời khỏi phòng ngủ.

Vừa xuống lầu, Trình Ý Ý liền giật mình, không biết Trương Nghi đã đến từ lúc nào đang lau dọn trong phòng, vừa thấy cô liền cười nhẹ lên một tiếng.

Trình Ý Ý chính là từ phòng ngủ Cố Tây Trạch đi ra.

Dù là da mặt cô dày nhưng chính lúc này cũng cảm thấy có vài phần thẹn thùng

- Di Trương, đi tới rồi.

Trương Nghi gật đầu cười

- Di không thường đến đây, ngày thường cậu chủ cũng không thích người khác tới ở cho lắm, đêm qua đặc biệt gọi điện cho di, nói con đang bị thương ở đâu, người không thuận tiện lắm.

- Di ở khu nhà cũ khá rảnh rỗi, nên đến đây nấu chút cơm, trong lúc đợi cũng có thể ăn.

Trương Nghi nói qua, đặt đồ lau nhà xuống, đi vào phòng bếp gọi Trình Ý Ý:

- Bữa sáng còn đang nóng, muốn ăn một chút không?

Trình Ý Ý đáp lời, đúng lúc tiến vào phòng bếp, ánh mắt nhìn thấy bên cửa sổ sân thượng phòng khách có một hàng bóng đèn nhỏ.

Ban ngày trời sáng tỏ.

- Di Trương, sao không tắt đèn ở đây?

Cô kỳ quái nhìn thêm vài lần, bước chân không tự chủ được mà bước tới.

- Ài, không cần tắt.

Trương Nghi cầm lấy cái thìa, từ phòng bếp vội vàng đi ra

Trình Ý Ý kéo lấy bức màn vật che chắn khỏi tầm nhìn, toàn bộ giàn hoa trên ban công lập tức hiện ra trước mắt.

Mấy hàng chậu hoa, lớn nhỏ cao thấp đủ cả, cây ghép từ những gốc cây mà ra, cành lá trắng ngọc vô cùng đáng yêu, sinh trưởng rất tốt.

Một hàng bóng đèn được lắp ráp trên tường, ánh đèn vừa vụn rọi vào thân cây.

Trương Nghi chạy tới trước mặt, giải thích với cô:

- Bóng đèn này không cần tắt, mùa đông mây dày, ánh sáng bên cửa sổ không đủ lớn, mà bồn hoa này thích nhất là phơi nắng, có một năm mùa đông âm hơn nửa tháng, vài chậu bị chết héo, về sau cậu chủ mới cho người đến lắp thêm bóng đèn.

- Anh ấy luôn chăm sóc những bồn hoa này sao?

- Ủ.

Trương Nghi gật đầu:

- Những thứ này là bảo bối của cậu chủ, đều là cậu ấy tự mình dành thời gian chăm sóc đấy, di nhớ được ít năm trước không có nhiều chậu như vậy, mà hiện tại đã mọc đầy sân thượng rồi.

Trương Nghi cẩn thận đưa tay sờ lên phiến lá trắng lớn nhất ở chính giữa, cười rộ lên:

- Chưa nói, mấy chiếc lá nhỏ này còn rất biết làm người ta yêu thương đấy.

- Đây là hoa sen trắng.

Trình Ý Ý nhỏ giọng nói với dì Trương, tâm tình có chút hoài niệm, cô nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, thả bức màn xuống.

Chậu cây mà Trương Nghi chạm vào, chính là chậu cây cô mua năm đó.

Không biết lúc nào, phòng ngủ Sùng Văn thịnh hành việc trồng cây, tiện thể cô cũng vào trong tiệm hoa ôm mấy chậu xinh đẹp trở về phòng ngủ để trồng.

Tuy rằng Trình Ý Ý ưa thích, nhưng không đủ kiên nhẫn, một thời gian không lâu sau, những thứ yếu ớt, nhỏ bé này liên tục già đi, phiến lá khô héo. Qua nửa học kỳ, chỉ còn một chậu hoa sen trắng.

Có lần cô chọc giận Cố Tây Trạch, nhanh trí chạy về phòng ngủ, dù sao cô nuôi cũng không sống, liền cầm chậu sen trắng cuối cùng tới cửa tìm anh nhận lỗi.

Hoa sen trắng rốt cuộc thành công tiến vào sân thượng nhà Cố Tây Trạch, cô cũng hợp lẽ ở lại ăn com. Trình Ý Ý nhớ rõ ngày đó com tối có gà non xào gừng, mùi thơm tựa hồ còn lưu lại ở trên môi.

Đồ đạc của cô, Cố Tây Trạch đều giữ gìn, bảo quản rất tốt.

Trình Ý Ý sờ lên cổ tay trống rỗng, vẻ mặt âm trầm.

...

Dùng qua bữa sáng, Trình Ý Ý lại nhận được điện thoại của Anh Uyển, hẹn cô đi siêu thị mua đồ tết.

Bạn cùng phòng thời đại học của Trình Ý Ý đến từ Trường Giang, sau khi tốt nghiệp, chỉ có một mình Anh Uyển ở lại Đê Đô, tuy rằng Trình Ý Ý không mua đồ tết, nhưng Anh Uyển thường hẹn gặp cô. Trong nhà cũng không có việc gì để làm, không chút do dự liền nhận lời.

Trong kế hoạch của Trình Ý Ý, vốn lễ kỷ niệm ngày thành lập trường hoàn tất sẽ quay về thành phố G, nhưng không nghĩ tới ở lại đây cho tới năm mới.

Quần áo trong hành lý đều đã mặc hết, cô dứt khoát lui lại quần áo thời đại học.

Mái tóc gọn gàng tết thấp ở phía sau che khuất miệng vết thương. Mang một chiếc áo khoác lông màu thâm đặc biệt giống áo jacket của quân đội, cùng chiếc quần jean đen bó sát buộc trong giày, nhìn qua gương, Trình Ý Ý hài lòng ra cửa.

Mặc dù là mẫu thời thượng của năm năm trước nhưng một luôn thay đổi, Trình Ý Ý có ánh mắt tốt, phối lại cũng sẽ không quá lỗi thời.

Hẹn gặp ở trung tâm mua sắm, Trình Ý Ý đi bộ cũng có thể đến.

Tại cửa hàng trà sữa xếp hàng mua một ly sữa nóng, Trình Ý Ý phát hiện hôm nay tỉ lệ người quay đầu nhìn cô rõ ràng rất nhiều.

Sau lưng mấy cô bé nữ sinh đang xếp hàng ngẩng đầu quan sát cô, một mặt xi xào bàn tán.

Sớm biết như vậy hôm nay đi ra ngoài có lẽ phải hóa trang... Trình Ý Ý vô thức sờ lên mặt.

Như thường ngày không có nhiều người dám quang minh chính đại chỉ dám nhìn lên cô mà thôi.

Cô dứt khoát nhếch khóe môi cười với mấy cô bé nữ sinh, bị bắt gặp nhìn trộm, đám nữ sinh chạm vào ánh mắt của cô nhanh chóng dời tầm mắt hoặc cúi đầu.

Trình Ý Ý ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, nhấp một hớp sữa bò nóng, trong người có thêm vài phần ấm áp, cô chống cằm, cảm giác mình cảm giác mình hẳn đã đánh giá thấp lượt xem của trời sinh nhân tài.

Sau đó ít phút Anh Uyển cũng đã đến.

Trình Ý Ý đưa sữa bò nóng cho cô ấy, Anh Uyển nhận lấy sữa, mỉm cười tháo bao tay, đầu tiên là gió thổi ngón cái lên.

- Ý Ý, đã nhiều năm như vậy rồi, tôi đúng là phục nhất đầu óc của cậu.

Trình Ý Ý bật cười

- Cậu cũng đã xem Nhân tài trời sinh ?

- Thì sao, lúc trước tôi không xem cái này, tối hôm qua thấy trên mạng đưa tin, khoe khoang ba hoa chích choè. Tôi nhìn qua, ồ, người ở trang nhất rất giống Ý Ý chúng ta.

Anh Uyển hăng hái nói tới.

- Tôi lại nhớ đến năm đó câu chuyện chối lợi của cậu... Lần đó, thầy giáo chỉ đích danh cậu lên làm mẫu công việc thí nghiệm

Anh Uyển nói qua, hưng phấn mà vỗ xuống bàn.

- Tôi nhớ được cậu đã ngủ từ lâu, trình tự thí nghiệm cũng là tôi mở bài giảng ra cho cậu nhìn qua.

- Cậu thần người suốt cả nửa canh giờ nhưng mặt không đỏ tim không đập nhanh... Quá thần thánh rồi.

Anh Uyển nói đến miệng khô, uống hết một hơi sữa bò.

- Nhưng mà cũng phải nói lại, thế nào cậu đột nhiên nghĩ tới tham gia chương trình này, lúc trước cậu..

Lúc trước Trình Ý Ý không muốn phô ra danh tiếng này. Đến chủ trì tiệc tối cũng chỉ vì..

Anh Uyển nghĩ vậy, liền ngừng nói, khoe môi nhện không được nhếch lên:

- Các cậu một lần nữa ở cùng một chỗ ư ?

Trình Ý Ý mỉm cười ngầm thừa nhận.

Anh Uyển kích động vỗ bàn một cái.

- Tôi đã nói mà !

Cái vỗ bàn lần này, mọi ánh mắt gần đó đều bị thu hút.

Anh Uyển có chút xấu hổ, giảm âm giọng xuống, tiếp tục nói:

- Ý Ý, danh tiếng Tống An An lần này sớm đã giảm xuống rồi, cậu ngàn vạn lần đừng tin chuyện cô ta lăng xê, tôi nhìn là đã biết rõ cô ta chú ý tới học trường, nhưng học trường căn bản vẫn không để ý qua cô ta.

Trình Ý Ý nhẩn nại cười đồng tình:

- Ủ, tôi nghe lời cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trong siêu thị lớn đi dạo cả buổi, Anh Uyển đứng xếp hàng tính tiền, Trình Ý Ý không mua gì đành phải ôm tay đứng chờ cô ấy ở trước cửa.

Đến gần kỳ nghỉ cuối năm, lượt người đến siêu thị đông kinh khủng. Trình Ý Ý vừa đứng ở cổng mấy phút thì lại chạm mặt mấy cô học trò nhỏ ở quán trà sữa.

Lần này bọn họ trông thấy Trình Ý Ý, hai mắt sáng lên, nhưng xô xô đẩy đẩy cũng không dám tiến lên.

Động tác quá rõ ràng, Trình Ý Ý muốn giả bộ không phát hiện cũng không được, đành dứt khoát cười rộ lên thoải mái vẫy tay với bọn họ:

- Hi!

Đôi mắt đào hoa cong lên, ngũ quan kinh diễm xinh tươi, khóe môi cong nhẹ lực tương tác mười phần. Trong nháy mắt này Dương Khánh Viện cảm thấy mình đã bị hút hồn rồi.

Các minh tinh trên TV tuy rằng xinh đẹp, thế nhưng trên TV lại thiếu mất vài cảm giác chân thật so với trực diện nhìn thấy. Giờ phút này cô nhóc cảm thấy mình hoàn toàn bị sự kinh diễm này làm cho rung động rồi.

Vì sao lúc trước nữ thần mang áo jacket quân trang lại cảm thấy nàng rất cao lãnh đây?

Rõ ràng nhìn người thật vô cùng ôn nhu, tùy ý mỉm cười làm cho người khác như cảm thấy được tắm gió xuân vậy.

- Hi!

Dương Khánh Viện sững sờ đưa tay ra bắt chuyện, đảo mắt lại thấy mình như vậy hình như có chút ngốc, bèn ngưng ngừng buông tay xuống.

Cô đã xem rất nhiều kỳ Nhân tài trời sinh, thế nhưng đây là lần đầu tiên thích tuyển thủ nhất. Bởi vì lúc Trình Ý Ý khiêu chiến tư thái rất tự tin, lại cường đại đúng là đáng về cô muốn trở thành trong mơ.

Cô nhóc không biết phải hình dung nội tâm kích động của mình như thế nào, tóm lại một khắc Trình Ý Ý thành công, cái quang vinh và tự hào khi đó làm cô không nhận được mà nhảy dựng lên hoan hô trước TV.

Chương trình vừa kết thúc cô nhóc không thể chờ đợi nữa mà lên mạng tìm kiếm thông tin về Trình Ý Ý.

Tư liệu trên mạng của cô không đủ tường tận, chỉ có đơn giản về cuộc đời, bằng cấp và những giải thưởng đã đạt được.

Trong tư liệu trừ một ít ảnh chụp mờ hồ hồ ra thì phần lớn đều là thông tin về buổi tiệc tối kỷ niệm ngày thành lập trường Sùng Văn, lúc ấy có một video quay lại Trình Ý Ý làm MC cho hoạt động vui chơi giải trí.

Kiến thức của Dương Khánh Viện lại được bổ sung thêm một lần, cảm thấy nội tâm mình càng sùng bái và kính ngưỡng hơn.

So với đám minh tinh trên màn ảnh, Trình Ý Ý hoàn toàn là nữ thần.

Đầu tiên, mỹ mạo cô không hề thua kém, từ nhỏ đến lớn đều rất kinh diễm, làm MC vô cùng tự tin, tài nghệ đạt điểm tối đa. Điều này cũng không cần nói nữa, cô thật sự rất thông minh! Tốt nghiệp đại học chính quy, lại có bằng thạc sĩ chuyên môn, bây giờ lại trợ giảng ở đại học G, là tiến sĩ ở Trung Khoa viện.

Lý lịch cơ hồ khiến mọi người phải quỳ gối.

Thừa dịp mọi người chưa biết nhiều về Trình Ý Ý, Dương Khánh Viện vì cô mà tranh thủ thời gian kêu gọi thành lập fanclub.

Kích động hơn nửa đêm, sáng sớm, Dương Khánh Viện nửa mê nửa tỉnh bị bạn học kéo đi dạo phố, cô nhóc vốn không muốn thế nhưng vận mệnh xui khiến lại để cô bé gặp được nữ thần.

Lúc trước ở quán trà sữa đã bỏ lỡ một cơ hội.

Cuối cùng Dương Khánh Viện do dự một giây, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, rốt cuộc sai chân bước đến bên cạnh Trình Ý Ý.

- Chị ký tên cho em được không? - Cô nhóc mở miệng, khuôn mặt đã đỏ như cà chua, thế nhưng vẫn kiên trì bổ sung - Em vừa xem chương trình Nhân tài trời sinh, em rất thích chị, Ý Ý.

Vì khăn trang mà gương mặt của cô gái nhỏ nổi lên một màu đỏ.

Trình Ý Ý cảm thấy cô nhóc thật đáng yêu, nhìn thoáng qua thấy Anh Uyển vẫn còn xếp hàng tính tiền, cũng không thể đến ngay được thì liền cười, cô cúi đầu ảm giọng trả lời cô nhóc:

- Chữ ký của chị không đáng tiền, hôm nay chị cũng không mang theo bút.

Vóc dáng cô gái nhỏ không cao, chỉ đứng vừa đến cằm Trình Ý Ý, nghe vậy thì khá thất vọng:

- Vậy à...

- Thế nhưng nếu em đồng ý chúng ta có thể chụp ảnh chung.

Trình Ý Ý dí dõm nháy mắt mấy cái với cô nhóc.

- Thật vậy à? - Cô gái nhỏ lập tức ngừng đầu, kinh ngạc nói, không giấu được sự kinh hi - Bạn của em có thể chụp cùng không à?

Thời điểm này, cô nhóc cũng không quên bạn bè mình.

Trình Ý Ý gật đầu, cô gái nhỏ liền hưng phấn vẫy tay gọi mấy người ở phía a.

Cuối cùng Trình Ý Ý bị tóm lại ở giữa một đám học trò nhỏ, lần đầu tiên đi đường được người ta xin chụp ảnh chung.

Trình Ý Ý nếu muốn gần gũi với người bên cạnh thì không ai có thể cự tuyệt. Những học sinh này khả năng phòng thủ thấp, chỉ dăm ba câu đám học sinh đã lúi lút nói chuyện với cô, tinh thần hưng phấn lại kích động.

Trình Ý Ý vẫn kiên nhẫn giữ giọng âm áp.

Mãi đến khi Anh Uyển thanh toán xong cô mới vẫy tay tạm biệt mấy bạn nhỏ. Đám nữ sinh đàn phải lưu luyến nhìn Trình Ý Ý đi xa.

Hàng hóa được nhân viên đưa từ trong ra đến cửa, từ siêu thị bước ra, Anh Uyển hai tay trống không, lại lôi kéo Trình Ý Ý đi xuống khu trang sức ở tầng trệt.

Mẹ chồng của Anh Uyển không tệ, cô ấy muốn mua một ít trang sức tặng cho bà ấy.

Ở khu trang sức tầng trệt người vắng hơn rất nhiều, ít nhất cũng không cần chen lấn nhau rồi. Trình Ý Ý và Anh Uyển vừa nói chuyện vừa đi xuống thang cuốn. Vừa đi được vài bước cước bộ của cô bỗng chậm rãi dừng lại, cuối cùng đứng lại hẳn.

- Sao vậy?

Anh Uyển khó hiểu quay đầu lại, chỉ thấy ánh mắt Trình Ý Ý dừng lại ở bên quầy đồng hồ.

Dưới ánh đèn tủ kính, chiếc đồng hồ đơn giản màu đen, thiết kế tinh xảo, xinh đẹp.

Đó là sản phẩm của năm mới.

Kiểu dáng một số chi tiết hơi khác với chiếc mà Trình Ý Ý từng mua. Tuy nhiên giá tiền của mẫu này lại giống như chiếc đồng hồ năm đó.

Cách một lớp tủ kính, Trình Ý Ý chậm rãi bước đến gần. Đầu ngón tay cô sờ lên tủ thủy tinh lạnh biết, biểu cảm xa xôi hoài niệm.

- Tiểu thư, cô muốn nhìn kỹ một chút không? Tôi giúp cô lấy ra nhé? - Người bán hàng cười cười đón tiếp - Đây là dòng sản phẩm chính mới nhất của năm nay...

Trình Ý Ý gật đầu, đón lấy chiếc đồng hồ mà người bán hàng đưa.

Lúc này Cố Tây Trạch lại gọi điện thoại đến.

- Đang ở đâu? Anh đến đón em nhé?

Giọng nói nhẹ nhàng từ trong loa vang lên bên tai, trầm thấp lại dễ nghe, giống như sự hấp dẫn của trọng lực.

Anh Uyển loáng thoáng nghe thấy giọng nói, hưng phấn mà dùng khẩu hình miệng hỏi cô, học trường sao?

- Ủ. - Trình Ý Ý mỉm cười gật đầu, nói rõ địa chỉ nhà hàng lúc này mới dập điện thoại.

Điện thoại vừa dứt, Anh Uyển đã cười nói:

- Học trường muốn đến đón ậu sao?

Trình Ý Ý gật đầu.

- Thật tốt - Anh Uyển nhẹ nhàng nắm hai tay, ánh mắt lóe sáng - Cậu biết không, Ý Ý, lúc các cậu chia tay mình đã cảm thấy sẽ không thể tin vào tình yêu nữa.

- Cũng may quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy các cậu lại ở chung một chỗ... - Anh Uyển mở lớn hai mắt, một màn hơi nước ngăn trở đôi mắt - Tôi thật sự cao hứng thay hai người.

Người mang thai thường hay đa sầu đa cảm, Trình Ý Ý phản bực dưới đã nhô cao của Anh Uyển, trong lòng có chút suy đoán.

Lúc trước Anh Uyển là người cuối cùng ở trong phòng ký túc tìm được bạn trai, thế nhưng trong mấy người cô ấy lại là người tu được thành quả sớm nhất.

Trình Ý Ý nhẹ nhàng an ủi cô ấy mấy câu, trong lòng cũng vô cùng xúc động.

Lái cúi đầu, lấy chiếc đồng hồ ở trong hộp ra, vững vàng đặt trong lòng bàn tay.

Mặt đồng hồ giống như thạch đá màu đen chiếu sáng rạng rỡ, quả nhiên rất giống.

Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt phẳng nó, cuối cùng trả lại cho người bán hàng.

- Phiền gói lại giúp tôi.

....

Dương Khánh Viện tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, mới vừa rồi mình không nhớ rồi đi, lại cùng bạn học dạo một vòng trong siêu thị đi ra gần bãi đỗ xe lại gặp được Trình Ý Ý.

Dáng người cô gái hết sức cao gầy, khí chất cũng vô cùng xuất chúng, dù cho chỉ thấy bóng lưng từ phía xa Dương Khánh Viện liếc mắt qua một cái cũng nhận ra ngay.

Thật là đúng dịp!

Nội tâm Dương Khánh Viện kích động nói không nên lời rồi, chậm chạp muốn tiến lên thăm hỏi không ngờ vừa chạy được mấy bước thì một chiếc xe đen đã đỗ lại trước mặt Trình Ý Ý.

Kiểu dáng của chiếc xe cùng màu sơn đủ biết là rất xa xỉ.

Trong nháy mắt cửa xe mở ra thì bạn học ở sau lưng đã chọc chọc vào lưng cô nhóc, kinh nghi nói:

- Người lái xe là Cố Tây Trạch?

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: Witch _ Fair Play Team

Nam thần quốc dân Cố Tây Trạch.

Khuôn mặt kia, ngũ quan đó...

Dương Khánh Viện không bị cận hiển nhiên thấy rất rõ ràng.

Ngồi ở vị trí lái xe, người đàn ông thắt dây an toàn cho cô, thậm chí bàn tay còn vuốt ve mái tóc cô, hôn hít lên trán cô ấy.

Cô nhóc sùng sốt đến nửa ngày sau mới kịp phản ứng, thốt lên đầy mừng rỡ:

- Trên mạng nói không sai, nữ thần của tôi quả nhiên lợi hại.

Đem qua cô còn xem bài viết của một người da đen, còn lời đủ loại chứng cứ, nói Trình Ý Ý là người thứ ba, trực tiếp làm mối tình của Tống An An phải chia tay.

Nữ thần ưu tú như vậy cần gì phải làm người thứ ba?

Nếu như Tống An An thật sự là bạn gái của Cố Tây Trạch vậy thì làm sao còn bị truyền thông Cố gia phong sát? Gần đây từ ngành điện ảnh ùn ùn kéo đến những tin thảm hại của cô ta.

Lúc ấy Dương Khánh Viện rất tức giận, muốn kéo ống tay áo lên để bình luận, thế nhưng lại bị một bình luận hot làm cho cứng đờ.

Bình luận hot lấy giọng điệu của một bạn học Sùng Văn để trả lời chủ topic, nội dung trả lời đến nay cô vẫn còn nhớ kỹ.

- Trình Ý Ý không thể nào là bên thứ ba.

- Tôi là sinh viên khóa 8 Sùng Văn đấy, cho chủ toppic biết một tin. Nam thần của các người chính là bị Trình Ý Ý mối tình đầu đá đấy. Tôi đoán chừng vết thương lòng nhiều năm vẫn chưa lành đâu. Chuyện về bạn gái cũ Trình Ý Ý vẫn còn khắc sâu...

- Hai năm qua người giống Tống An An không ít, nhưng có một điều tôi rất hoài nghi, Tống An An càng ngày càng chinh bản thân thành Trình Ý Ý. Từ

lúc ra mắt đến nay, khuôn mặt cô ta ngày càng giống Trình Ý Ý rồi.

Nếu không có ý so sánh, chủ topic nói như đầm rồng hang hổ không cần phải nói, người đàn ông Cổ Tây Trạch sao có thể bị vứt đi?

Bình luận không đáng tin như vậy, bình luận hot như thế còn phải nhận lại tầng tầng lớp lớp mấy trăm lời trào phúng.

Cô nhóc lúc ấy cũng không thể nào tin, thế nhưng hành động giơ tay nhắc chân đều ôn nhu, còn cả hôn môn... Một màn kia rõ mồn một trước mắt, quả thật làm cho nội tâm cô gái nhỏ muốn bùng nổ.

Trên mạng lan truyền người có dính dáng đến tin đồn bạn gái Cổ Tây Trạch là một đồng. Thế nhưng đại bộ phận các cô gái cô và các bạn cô còn chưa thấy một tấm hình nào. Duy chỉ có Tống An An, mấy năm trước cũng có vài tấm ảnh ăn chung cơm.

Vị bạn học Sùng Văn kia bình luận không hề sai, nhưng quái dị chính các cô lại không thể tin được.

Dương Khánh Viện cong khóe môi, quay đầu lại thấy người bạn của mình đứng bên cạnh đã giơ điện thoại lên, đèn flash chớp sáng hai cái.

- Cậu chụp cái gì vậy? - Dương Khánh Viện chụp lấy di động của cô ấy - Cậu sẽ không up lên mạng chứ?

Cô học trò kia trừng mắt, cũng không giật lại điện thoại trong tay Dương Khánh Viện, chỉ không vui nói:

- Cậu khản trương như vậy làm gì? Up lên thì đã sao?

Dương Khánh Viện hơi nheo nheo mắt:

- Trên mạng anh hùng bàn phím nhiều như vậy, tôi phải bảo vệ nữ thần của tôi.

- Tốt tốt tốt...

Nữ sinh kia càng tức giận trừng lớn mắt hơn.

Lúc này Dương Khánh Viện mới buông lỏng tay ra.

Tuyết đọng lại trên đường đã được quét dọn sạch sẽ, xe chạy rất vững vàng.

Trình Ý Ý lẳng lặng nhìn chiếc đồng hồ tình nhân trong túi.

Kỳ thật cô có chút do dự bất an, rốt cuộc là có nên đưa ra hay không? Bởi vì kiểu dáng cũng không giống nữa, không phải là hai cái năm đó.

Trong xe bật nhạc êm dịu, hơi ẩm ngăn cách khí lạnh bên ngoài.

Trình Ý Ý lẳng lẽ quay đầu, coi chừng Tây Trạch đang cầm tay lái.

Tay của anh trắng nõn thon dài. Quả thật có thể xem là một tác phẩm nghệ thuật, nhưng chiếc đồng hồ trên cổ tay lại không ăn khớp.

Có lẽ nó đã quá cũ rồi, chủ nhân dù có tỉ mỉ bảo quản đi nữa cũng không bù được sự ăn mòn của thời gian.

- Nhìn cái gì?

Trình Ý Ý vội thu lại ánh mắt:

- Không.

Cổ Tây Trạch nghiêng đầu liếc cô một cái, lại nhắc sang chuyện khác.

- Giao thừa phải về khu nhà cũ.

Ngày mai là giao thừa rồi, Trình Ý Ý lúc này mới tỉnh ngộ.

- O, anh đi đi.

Giọng điệu của Trình Ý Ý bình thản, giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

- Ý của anh là, em cùng anh trở về.

Cổ Tây Trạch trở nên trịnh trọng, xe đã đến dưới lầu. Anh bẻ tay lái, chậm rãi tiến vào tầng hầm ga ra khu chung cư.

Cùng nhau trở về...

Trình Ý Ý nghe rõ mấy từ này, không hiểu vì sao toàn thân lại thấy mềm nhũn.

Quay về khu nhà cũ, gặp người nhà Cố Tây Trạch.

Cô hoảng hốt, cô không dám.

- Bất ngờ như vậy, em còn chưa chuẩn bị..

Cô cố gắng tạo bộ dáng tươi cười, ý muốn thay đổi suy nghĩ của Cố Tây Trạch.

Ngay lúc Trình Ý Ý bắt đầu hốt hoảng, rốt cuộc anh cũng khẽ thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng:

- Ý Ý, chúng ta quen bao nhiêu năm rồi.

Trong bóng tối, Trình Ý Ý chỉ có thể thấy rõ hình dáng anh, nhưng không cách nào nhìn rõ ánh mắt anh.

Chỉ là từ giọng điệu của anh có thể phán đoán được ra vài phần tâm tình.

Cô biết rõ đáp án, nhưng trong lòng vẫn như bị trói chặt, từ ngày anh ở sân thượng giúp đỡ cô, cho đến bây giờ...

- Mười năm, còn dư ra một trăm hai mươi ngày.

Cô nhẹ giọng trả lời anh.

- Em sợ cái gì?

Anh nắm chặt tay cô.

Dù cho không nhìn rõ nhưng cô biết rõ anh đang nhìn mình.

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh quán lấy tay cô, làm cô cũng nắm chặt lại.

Hiển nhiên là sợ, cô sợ rất rất sợ.

Cô sợ dù cho mình có cố gắng thể hiện tốt thế nào thì cũng bị người nhà anh coi thường, hoặc là không thích. Cô sợ cô đến cuối cùng không thể quang minh chính đại đứng cạnh anh.

Một cô gái nhỏ kinh nghiệm sống chưa nhiều mới có thể không sợ, nhưng cô không phải.

Lúc cô nói với cha mình muốn thử một lần, kỳ thật trong lòng cô không hẳn là không bất an.

Cô không còn bé, Cố gia là gia tộc thế nào, có bao nhiêu mối phức tạp khó gỡ, lại bao nhiêu quy củ nghiêm khắc, cô đều hiểu rõ.

Trình Ý Ý nhớ mãi lúc cha mình vừa vào tù vài năm.

Thủ tục thăm tù rườm rà, trên pháp luật Trình Ý Ý không phải là con gái của Trình Uyên. Cô lại là vị thành niên, không có sự giúp đỡ của Trình gia, cô căn bản không nắm được cơ hội thăm hỏi. Cuối cùng là Cố Tây Trạch thay cô tìm chú mình giải quyết vấn đề.

Ngày đó Trình Ý Ý từ trường học trở về, lần đầu tiên mẹ Trình ở trong phòng khách đợi cô.

Bà ấy nghiêm mặt đánh giá Trình Ý Ý thật lâu, cuối cùng mỗi từ một chữ nói cho cô biết:

- Cố gia không phải là nơi con có thể trêu chọc. Nếu muốn ở lại đây, con hãy yên phận một chút cho tôi, đừng gây phiền toái.

Gây phiền toái...

Ba chữ kia ý vị thâm trường. Đại khái là có người của Cố gia đến gây phiền toái cho mẹ Trình.

Bởi vì cô gây phiền toái cho Cố Tây Trạch.

Cô không rõ là do ai bày mưu tính kế, cũng không rõ là người thân nào của Cố Tây Trạch giật dây. Nhưng có một việc cô lại rất rõ.

Vào Cố gia, những việc cản trở cô không chỉ có từng này.

- Một lần nữa cho con chút thời gian, con...

Trình Ý Ý cảm thấy lòng bàn tay mình lạnh run, trái tim thỉnh thoảng đập loạn.

Cố Tây Trạch phát hiện ra. Anh khẽ thở dài một hơi:

- Ý Ý, bất kể việc gì, người ở cùng một chỗ với em là anh, em chỉ cần nhớ kỹ điểm này.

- Cố gia cũng không phải đầm rồng hang hổ gì, nó không đáng sợ như em nghĩ.

Trình Ý Ý không lên tiếng, rốt cuộc anh cũng không miễn cưỡng.

Tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe.

Trong ga ra tầng ngầm phát lên tiếng bật đèn.

Trình Ý Ý bối rối cô cũng mở cửa xe nhỏ giọng gọi anh:

- Tây Trạch.

Cố Tây Trạch dừng lại.

- Anh đang giận em sao?

Ngón tay Trình Ý Ý xiết chặt cửa xe.

Rốt cuộc anh cũng quay người, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, gọi cô:

- Đến đây.

Trình Ý Ý đóng cửa xe, chần chờ đi đến cạnh anh.

- Đưa tay cho anh.

Trình Ý Ý giật giật, miễn cưỡng đưa tay cho anh.

Một giây sau Cố Tây Trạch lấy ra một thứ, lại tiếp một thứ đặt vào lòng bàn tay cô.

- Thẻ ATM.

- Chìa khóa nhà, khóa xe.

- Trái tim anh.

- Tất cả đều cho em. Anh không giận em.

Dưới ánh đèn mờ mờ ở ga ra tầng ngầm, đôi mắt anh ẩn chứa ngàn vạn tâm tình, giọng nói cũng dồn dập hơn bình thường.

- Ý Ý - Cố Tây Trạch nhìn cô, khẽ lắc đầu - Anh chỉ giận vì em không chịu tin tưởng anh.

Trình Ý Ý cảm thấy ánh mắt kia thiêu đốt khó làm người khác nhìn thẳng vào được, cô chỉ có thể cúi đầu:

- Em..

- Giao thừa anh sẽ ở lại căn hộ.

Cố Tây Trạch cắt đứt lời cô.

- Nhưng Ý Ý, em không thể vĩnh viễn không chuẩn bị được - Cố Tây Trạch hiện ra vẻ mệt mỏi - Trừ phi cho đến bây giờ em chưa từng nghĩ đến tương lai của chúng ta.

- Em biết rõ - Trình Ý Ý nhẹ giọng trả lời anh, vùi đầu vào ngực anh - Anh đừng giận nữa.

Cố Tây Trạch lại thở dài, qua hồi lâu mới đưa tay vuốt tóc cô.

...

Đã nhiều năm Trình Ý Ý không đón tết âm lịch. Lúc du học ở trong siêu thị mua một hộp sủi cảo đông lạnh ăn liền. Làm hai món đồ ăn xem như là bữa cơm tất niên xa xỉ rồi.

Cố Tây Trạch không về khu nhà cũ đón giao thừa. Trường Nghi liền gói sủi cảo đưa đến. Trình Ý Ý chỉ cần đun nước sôi cho vào nồi là được.

Căn hộ của Cố Tây Trạch ở tầng cao. Từ cửa sổ nhìn xuống thấy được phố lên đèn. Chợt một luồng sáng đột ngột phóc lên cao. Trong đêm tối, pháo hoa liên tiếp bắn ra, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng pháo nổ dứt quãng.

Hơi nóng trong phòng bếp làm cửa kính đọng lại một đám sương.

Thật sự có không khí của năm mới.

Không biết vì sao giờ phút này Trình Ý Ý lại cảm thấy lòng mình yên ổn cực kỳ.

Cái cảm giác ấm áp, trong veo này chậm rãi hòa quyện với máu của cô, từ từ lan đến tứ chi, lại quay ngược về tim. Thoải mái đến mức làm người ta cảm thấy toàn thân tê dại.

Cô chờ nước sôi thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Cố Tây Trạch đang làm cá.

Mười ngón tay anh xinh đẹp thon dài. Người ngoài đã quen nhìn bộ dạng cầm bút của anh, tuyệt đối không nghĩ được lúc trong bếp xách dao lên lại linh hoạt đến thế.

Từng miếng thịt cá lưu thoát thái mỏng, sắp xếp vào trong mâm.

- Nhìn thật đẹp mắt, đáng tiếc chỉ có một mình em tham ăn. - Trình Ý Ý đưa tay sờ qua miếng thịt cá long lanh kia, khoe môi cong lên để lộ hàm răng trắng đều - Anh không làm đầu bếp thật đáng tiếc đấy.

Cố Tây Trạch lại đưa tay vào bồn nước rửa tay sạch sẽ, nâng người lên nhắc thớt:

- Nước sôi rồi.

Trình Ý Ý quay người nhìn, quả nhiên nước đã sôi.

Cô tranh thủ xắn tay áo thả từng cái từng viên sủi cảo cho vào nồi.

Nước sôi trào, Trình Ý Ý làm vội sủi cảo nhiều làm nước văng tung tóe.

- Tay chân vụng về.

Cố Tây Trạch không giấu được vui vẻ, đưa tay nhận lấy cái khay.

Trình Ý Ý tránh sang nhường chỗ cho anh, bắt mắt đứng một bên:

- Em mua sủi cảo đông lạnh ăn liền toàn dùng nước lạnh nấu, cũng không bị văng nước.

Trình Ý Ý nói câu này nụ cười anh chậm rãi thu lại.

- Hằng năm đều ăn sủi cảo đông lạnh ăn liền sao?

- Gì cơ?

Giọng nói của anh quá nhỏ Trình Ý Ý không nghe rõ nên ngẩng đầu nhìn anh.

Cố Tây Trạch cũng không hỏi nữa.

Hiển nhiên là thế, anh biết rõ.

Không có người thân để dựa giẫm, đối với người khác luôn nặng tâm đề phòng.

Anh hiểu tính cách của cô, cũng như hiểu rõ chính mình vậy. Anh hầu như có thể tưởng tượng được năm năm qua Trình Ý Ý đã vượt qua như thế nào.

Nội tâm cô độc lạnh lẽo, cuộc sống bận rộn lại chết lặng.

Cũng như anh.

Nghĩ đến chuyện này, lòng anh liền cảm thấy có chút không thờ nổi.

...

Trên bàn đặt sẵn hai đĩa rau xà lách, Trình Ý Ý nấu xong sủi cảo lại từng chút gấp ra sắp xếp.

- Cuối cùng tính là em làm phải không?

Trình Ý Ý quay đầu nhìn lại, đôi mắt lóe lên sự tinh ranh, cười rộ lên. Đôi mắt cong cong, tinh xảo lại xinh đẹp, cả người đáng yêu vô cùng.

Không đợi anh trả lời thì điện thoại đã vang lên.

Trình Ý Ý không rảnh tay nên để anh giúp mình bắt điện thoại.

Ai ngờ Cố Tây Trạch vừa lấy điện thoại từ túi áo khoác ra liếc mắt nhìn sang ngón tay vẽ một đường trực tiếp cúp máy.

- Ai thế?

- Côn Nam.

- Sao không bắt máy? - Trình Ý Ý nhìn anh.

- Lỡ tay.

Vừa vặn lúc này điện thoại trên bàn lại vang lên, Trình Ý Ý buông đĩa muốn đi nhận điện thoại.

Lúc này Cố Tây Trạch lại bắt máy, kê lên bên tai:

- Chuyện gì?

Quả nhiên, lúc giọng nói Cố Tây Trạch vang lên bên tai, trong nháy mắt cô cảm thấy, cậu ta gọi đến là kiểm tai vạ cho cô.

- Anh đưa cho Ý Ý nghe.

Cố Tây Trạch nghiêng đầu nhìn sang, lại đi đến cửa sổ:

- Cô ấy đang nấu cơm không rảnh tay. Có việc gì tôi giúp cậu chuyển lời.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit: Witch _ Fair Play Team

- Tôi muốn tự nói với cô ấy - Côn Nam hăm hừ.

- Được, tôi sẽ giúp cậu chuyển lời.

Một giây sau, Cố Tây Trạch đập máy.

Lại bị tắt.

Côn Nam nhìn giao diện cuộc gọi kết thúc bức bối ném điện thoại lên giường, trở mình nhắm mắt lại.

Trình Ý Ý, đồ quỷ sứ đáng ghét, sao lại để người khác nhận điện thoại của cậu ta chứ.

Nhưng còn cách nào đây?

Năm ấy cô cũng như vậy. Không hề cố kỵ mà để lại cho cậu bóng lưng cô thân mật khăng khích với người khác. Từng bước từng bước xa cậu dần.

Vùi đầu thật sâu vào giữa gối.

Cảm giác không cách nào thờ được vô cùng bất lực, cậu cảm thấy mình tựa như lại thêm một lần ảm ức.

...

Bây đĩa sạch, lúc chuẩn bị ăn cơm, Cố Tây Trạch lại nhận được cuộc gọi từ người nhà. Anh ra hiệu bảo Ý Ý ăn trước, đi ra ngoài nghe.

Trình Ý Ý nâng đĩa lên lại đặt xuống.

Cố Tây Trạch cũng không tránh cô. Cô mơ hồ có thể nghe thấy tiếng từ đầu dây bên kia truyền đến. Là một giọng nữ vừa bình tĩnh lại vừa ôn hòa. Hơn phân nửa là mẹ anh ảm giọng dặn dò anh điều gì đó.

Cố Tây Trạch đứng bên cửa sổ, một tay cầm điện thoại, phía sau là pháo hoa nở rộ trong bóng đêm.

Anh khó được khi mang áo rộng thùng thình thả lỏng thoải mái như thế. Dáng người cao ngất, kết hợp với bộ áo quần kia càng thêm hoàn mỹ. Mái tóc xõa rơi là tả trên trán. Nét mặt ôn hòa, ánh mắt ẩn chứa vui vẻ.

Không biết bên kia nói gì anh từng tiếng nói văng.

Giao thừa là thời gian đoàn viên, Cố Tây Trạch lại ở lại với cô trong căn hộ.

Trình Ý Ý rù mắt, đột nhiên khó mà yên tâm được.

Chắc chắn cha mẹ Cố Tây Trạch không thể không phát hiện. Cũng như cô biết rõ về bọn họ vậy, bọn họ biết rõ về sự tồn tại của cô.

Trong nhận thức của Trình Ý Ý, cho đến bây giờ cô vốn không hiểu nhiều về khái niệm gia đình. Bởi vì cô chưa từng cảm nhận được sự ấm và an toàn mà gia đình mang lại. Ở phương diện này, Cố Tây Trạch hạnh phúc hơn cô nhiều.

Cô từng thấy cha mẹ Cố Tây Trạch, cũng thấy trong thư mục ảnh của anh.

Ở tấm hình kia, khí chất của mẹ anh rất dịu dàng, cười rộ lên ôn nhu lại dễ gần. Cha anh cao lớn, thâm trầm, tay quàng lên vai Cố Tây Trạch. Dù chỉ là một tấm hình thật sự toát lên một cảm giác ẩn ý thật mật không người nào cảm nhận được.

Khác với gia đình cô một trời một vực.

Tốt đẹp xa xôi cô không dám đưa tay chạm đến. Cô không thể khẳng định họ có thể bình yên tiếp mình. Cũng không dám đánh vỡ sự cân bằng này mà dò xét. Nếu không chuẩn bị an toàn, cô không cách nào dám tiếp nhận hậu quả đâu.

Dù sao xuất thân cô như vậy, là người bình thường họ cũng đủ lên án rồi. Huống chi là một gia tộc xa hoa. Sự xuất hiện của cô có lẽ sẽ trở thành vết dơ không thể nào tẩy sạch trong cuộc đời hoàn mỹ của Cố Tây Trạch.

Chương trình cuối năm đã bắt đầu.

Trình Ý Ý ngẩng đầu nhìn Cố Tây Trạch đứng bên cửa sổ rồi cuộc cũng đã tắt điện thoại đi về phía cô.

Trình Ý Ý bắt đầu xới cơm.

- Chờ một chút, Ý Ý.

Cố Tây Trạch đón lấy cái bát trong tay cô.

- Bố mẹ anh muốn đến đây ăn cơm với chúng ta.

Nhất thời Trình Ý Ý không kịp phản ứng, sững sờ trong chốc lát lại kinh ngạc hỏi:

- Bây giờ?

- Ừ, bây giờ.

Trình Ý Ý cảm thấy mình có chút đứng ngồi không yên rồi. Gãy cho mái tóc dắt bên tai rũ xuống, sau đó nhanh chóng sửa sang lại quần áo. Giọng nói không hề nén được sự lo sợ:

- Sao bây giờ anh mới nói? Em chưa chuẩn bị...

Cố Tây Trạch không nén được vui vẻ:

- Sao lại không chuẩn bị, không phải chúng ta làm cả bàn thức ăn sao?

- Được rồi. Em không thèm nghe anh nói nữa, anh không hiểu.

Trình Ý Ý đứng dậy. Từ túi áo khoác lấy ra dây buộc tóc lưu lát buộc tóc lại sau gáy, đi ra khỏi phòng bếp.

- Đi đâu?

- Thay quần áo!

Giọng nói của cô mang theo chút phiền muộn, oán hận anh.

Bị cô giận, Cố Tây Trạch lại không hề giận, khoe môi rồi cuộc lại vui vẻ cong lên.

Trình Ý Ý quay lại phòng ngủ, luống cuống tay chân.

Trong căn hộ này bình thường chỉ có hai người bọn họ. Trong phòng lại có hơi ẩm, tự nhiên sẽ ăn mang rộng thùng thành thoải mái dễ chịu hơn một ít. Giờ phút này cô mang một chiếc váy len mỏng cổ chữ V, cúi người sẽ để lộ ra hơn phân nửa da thịt trước ngực. Làm sao có thể ăn mang như thế đi gặp cha mẹ anh đây.

Cô thay một chiếc áo long xanh biển đoan trang nhu thuận, mang một cái quần jean, buộc đai lưng. Cố Tây Trạch bước vào.

- Thật sự không cần chuẩn bị gì đâu - Anh nhặt lên quần áo Trình Ý Ý thay ra vứt trên thảm, treo lên giá - Em rất tốt, bọn họ muốn gặp em.

Anh đưa tay đến trước mặt cô, ánh mắt chăm chú lại thật thà:

- Em hãy tin anh, Ý Ý.

- Ừ.

Trong lúc ánh mắt giao nhau, Trình Ý Ý gần như bị mê hoặc. Nắm chặt lấy tay anh, dường như đã nhận được lời khẳng định.

...

Xe cha mẹ Cố Tây Trạch đã đến dưới lầu.

Anh ở phòng bếp hâm nóng đồ ăn, Trình Ý Ý đi đến cửa thang máy đón người.

Rất ít khi trong đời Trình Ý Ý khấn trương như vậy. Năm ba câu cô thể đơn giản lấy được thiện cảm của người khác. Nhưng người thật sự làm cho cô lo sợ muốn quan tâm thật rất ít.

Trình Ý Ý mở cửa, hít hà hai hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, đợi thang máy ting một tiếng.

Trong đầu cô hiện lên trăm ngàn suy nghĩ. Chỉ hai phút trôi qua cô lại cảm thấy dài như một thế kỷ. Mãi đến khi cửa thang máy từ từ mở ra, mới như phản xạ có điều kiện đưa tay lên tươi cười.

Tuy con tim vẫn đang đánh trong, thế nhưng nét mặt đã trấn định lại.

- Bác trai, bác gái, lần đầu gặp mặt.

Sau khi hai vợ chồng hoàn toàn xuất hiện trước mặt cô, cô mới cúi thấp người khẽ mỉm cười, chào hỏi:

- Cháu là Trình Ý Ý.

Nụ cười của cô mang theo hơi ấm hòa tan băng tuyết, lực tương tác mười phần. Khóe mắt đuôi mày thanh thuần hấp dẫn vô cùng, ngũ quan tinh xảo làm người ta nghệt thờ.

Lần đầu tiên gặp mặt, mẹ Cố đột nhiên hiểu được vì sao con trai mình lại yêu thích cô.

Khí chất và phong thái, ảnh chụp sợ rằng chỉ thể hiện được một phần mười. Chỉ khi chính thức nhìn thấy, mới có thể trực quan cảm nhận sự rung động trước mỹ lực kia.

Mẹ Cố khẽ gật đầu:

- Ừ, bác có nghe Cố Tây Trạch nhắc đến cháu.

Giọng nói bà ấy ôn hòa, Trình Ý Ý không nghe ra điều gì cả. Cô đứng thẳng dậy, lại thấy cha Cố Tây Trạch đang đánh giá cô.

Tâm tình bất định đến lúc này mới yên ổn hơn.

- Tây Trạch đang làm đồ ăn trong bếp, cháu...

Trình Ý Ý nói chuyện, ánh mắt liếc qua lại thấy mẹ Cố vấp một cái.

- Cẩn thận dưới chân, có bậc thang.

Trong hành lang ánh đèn mờ mờ, mắt nhìn không rõ. Cô vội vàng đưa tay ra đỡ, còn chưa kịp đụng đến tay bà thì mẹ Cố đã được người khác vững vàng đỡ lấy.

- Sao không cẩn thận như thế?

Cha Cố Tây Trạch đỡ vợ mình, khẽ chau mày.

Trình Ý Ý thấy rõ mặt ông, lúc này mới phát hiện, Cố Tây Trạch lớn lên giống cha. Mũi cao thẳng, ánh mắt thâm sâu, mi mắt uốn nếp rất sâu, nhìn rất đẹp, bộ dạng nhũn nhẽo cũng rất giống.

- Là cháu sơ sót, quên mở đèn sáng hơn một chút - Trình Ý Ý vội vàng giải thích - Bậc thang này quá thấp, cháu cũng bị vấp nhiều lần.

Mẹ Cố rút tay khỏi tay cha Cố, nhìn cô cười cười:

- Tây Trạch có nói với bác về chương trình của cháu. Hai ngày trước bác có xem chương trình nhân tài trời sinh, không nghĩ chương trình kia cũng khá được đây.

Trình Ý Ý không ngờ tới Cố Tây Trạch lại còn nói những chuyện này với mẹ Cố. Nghĩ đến biểu hiện của mình trên đấu trường, cô lập tức xấu hổ, nét vui vẻ vẫn không đổi:

- Cháu làm quá chậm...

Bốn tiếng thu hình, dù đã bị cắt bỏ hơn phân nửa, phát ra thời gian làm bài của cô cũng gần nửa giờ.

- Không cần khiêm tốn. Cháu rất giỏi. Lúc bác còn đi học giải số độc cũng không nhanh như thế - Mẹ Cố nói chuyện với cô, Trình Ý Ý tiện tay mở khóa bước vào căn hộ.

Cha mẹ Cố Tây Trạch giống như lần đầu tiên đến nơi ở mà con mình sống riêng vậy. Người nhiều hơn căn hộ như bé lại một chút.

Đề ý thấy trong căn hộ được dọn sạch sẽ ấm áp hơn một chút. Hai người đều cực kỳ rõ về tính khí con mình, hiển nhiên có thể suy đoán được, những gối ôm sặc sỡ màu sắc trên sofa, bồn hoa ở trên thượng, và chiếc thảm màu xanh trắng phong cách châu Âu là do người nào bài trí.

Kỳ thật mẹ Cố đã sớm biết Trình Ý Ý, từ khi con trai bà vẫn đang học cấp ba.

Khi ấy bà đi họp phụ huynh cho Cố Tây Trạch. Chủ nhiệm lớp đã giữ bà lại, cẩn thận từng li từng tí mơ hồ nhắc nhở bà chuyện Cố Tây Trạch yêu đương sớm. Chủ nhiệm lo lắng việc này sẽ ảnh hưởng đến kỳ thi đại học sắp tới.

Bà nhớ lúc ấy mình chỉ nở nụ cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy không thể nào tin nổi. Nhất là sau khi biết được đối tượng yêu đương của con mình lại là một học sinh cấp hai.

Chuyện này cuối cùng bà cũng không nhắc đến với Cố Tây Trạch. Bà hiểu rõ con trai mình là người thế nào. Lý trí, tinh táo, làm việc vô cùng trật tự và có kế hoạch. Anh đã xác định mục tiêu thì sẽ không vì bất kỳ sự ngăn trở nào mà nhất định phải làm đến cùng thật hoàn mỹ.

Cũng giống như cha anh.

Muốn bà tin vì yêu sớm mà ảnh hưởng đến thành tích của anh điều này mới là không điều không thể.

Trình Ý Ý và bọn họ cùng ngồi trong phòng khách. Trong bếp thức ăn đã hâm nóng gần xong, Cố Tây Trạch biết rõ Trình Ý Ý không được tự nhiên nên để cô bụng một chút thức ăn. Còn mình thì ngồi ở bàn cơm nói chuyện với cha mẹ.

- Tây Trạch, con lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên mẹ biết con nấu ăn được đây.

Mẹ Cố gấp thử một miếng, nếm vui vị.

- Nếu không phải mẹ nói muốn qua đây, sợ là còn không được ăn - Cố Mẫn nói xong lại nhìn Trình Ý Ý - Ý Ý, đến đây cùng ăn đi.

Đây là lần đầu tiên mẹ Cố gọi cô, thật thân thiết. Trình Ý Ý có chút thụ sủng nhược kinh.

Đặt chén đĩa cuối cùng xuống bàn, ngồi xuống bên cạnh Cố Tây Trạch.

Nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, trong lòng mẹ Cố thâm cảm khái.

Bất tri bất giác đã mười năm rồi đây.

Lúc ấy bà không nhúng tay vào đoạn tình cảm non nớt ấy, thế nhưng lại không thể ngờ sau khi Tây Trạch tốt nghiệp đại học thì hai người đã chia tay.

Lúc đầu khi Trình Ý Ý mới bỏ đi, tuy rằng Cố Tây Trạch không biểu hiện ra ngoài thế nhưng người làm mẹ, sao bà không nhìn ra nội tâm và tinh thần con mình sa sút chứ.

Tuy đau lòng nhưng bà lại cảm thấy may mắn. Chia tay cũng tốt, yêu đương có thể đi đến cùng thật sự được bao nhiêu? Huống chi, thân phận của Trình Ý Ý có lẽ sẽ mang đến cho cuộc sống Tây Trạch một ít trở ngại.

Ngay lúc đó bà không thể nghĩ đến, mười năm rồi, hai người còn có thể ngay ngắn như vậy ngồi trước mặt bà.

- Hôm nay là hai bác được dính ánh sáng của cháu - Mẹ Cố đưa ly trong tay lên chạm với Trình Ý Ý một cái - Sinh thời còn chưa được ăn đồ con mình làm

Trình Ý Ý cảm thấy hơi xấu hổ. Cũng may Cố Tây Trạch nhanh chóng giải vây cho cô, gấp một ít thức ăn vào chén mẹ Cố, nhẹ giọng nói:

- Bố, thức ăn con làm ăn không ngon sao?

Bạn đang đọc truyện *Mất Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Edit: Witch _ Fair Play Team

Trình Ý Ý còn chưa bao giờ trải nghiệm qua đêm 30 như vậy. Cả gia đình quây quần ăn cơm, thoải mái trò chuyện. Trong phòng khách vang lên âm thanh khách chúc tết cuối năm. Từ phía xa xa bên cửa sổ, một giây sau cùng pháo hoa rộn ràng nở rộ.

Cô cảm thấy có chút hoảng hốt, không chân thực.

Hết thảy tựa như mộng tưởng mà năm nào cô cũng tưởng tượng ra.

Ăn cơm xong, Trình Ý Ý chủ động vào phòng bếp rửa chén.

Tuy cô không thể nấu ăn nhưng một mình sống nhiều năm những kỹ năng sinh hoạt khác tự nhiên phải biết. Ví dụ như rửa chén, lúc cô du học đã từng xin làm rửa chén cho một nhà hàng. Chủ nhật thường làm từ tám tiếng đồng hồ trở lên, lương cao hơn các công việc khác nhiều. Chỉ là lúc tan làm cùi bao tay ra trên tay đều là nổi hồng, lòng bàn tay nổi lên bong bóng, trong trời mùa đông càng thêm đau nhức. Thất lưng thì cứng đờ không đứng thẳng nổi.

Nhưng cô không còn cách nào khác.

Nhà nước cử học sinh đi du học chỉ miễn học phí và nhà ở, còn có thể được trợ cấp sinh hoạt, nhưng vẫn không đủ. Dụng cụ nghiên cứu, sách, tư liệu... Tất cả đều cần dùng đến tiền.

Trí nhớ của Trình Ý Ý tốt, cũng không muốn quay về đoạn thời gian gian nan này, như vậy sẽ làm cô thấy tâm tình sa sút.

Rửa chén bằng nước ấm, Trình Ý Ý vừa chuẩn bị đeo bao tay lên thì Cố Tây Trạch đã bước vào phòng bếp.

- Để anh.

Anh tự nhiên cứ vậy cùi bao tay trong tay Trình Ý Ý ra.

Nước ấm rửa chén thổi lên một tầng sương mù mờ mờ, bọt nước tinh khiết theo mực nước chậm rãi dâng lên.

Trình Ý Ý đi rồi, trong một thời gian dài phòng bếp còn chưa nổi lửa, nếu không phải Trương Nghi đến quét dọn chỉ sợ rằng nơi này đã đầy bụi.

Mà giờ, rốt cuộc nó lại lần nữa tràn đầy hơi ấm.

Trình Ý Ý đứng nhìn anh từ phía sau, nói nhỏ:

- Không phải anh nói chuyện với bố mẹ sao?

- Cũng không có nhiều chuyện để nói như vậy - Cố Tây Trạch luột kéo ống tay áo, bắt đầu rửa chén.

Trình Ý Ý vẫn không yên lòng, nhẹ đẩy đẩy anh:

- Để em rửa đi, anh nấu cơm rồi còn để anh rửa chén trong lòng hai bác sẽ lưu lại ấn tượng xấu về em.

Cố Tây Trạch đột nhiên cười rộ lên, giọng nói cũng mang theo mấy phần tươi tỉnh:

- Đừng lo, ở nhà mẹ anh cũng không rửa chén.

...

Cố Tây Trạch bước vào phòng bếp, mẹ Cố cũng không xem TV nữa, dò xét nhìn xung quanh, quay đầu nói khẽ:

- Tôi nói con tôi sao đêm nay vừa ngồi hai phút đã không yên rồi, hóa ra là đi giúp người ta rửa chén.

Nói qua, giọng nói của bà lại không khỏi sầu lo:

- Cảm giác như con trai chúng ta giúp nuôi lớn con gái nhà người ta vậy.

Cha Cố vỗ nhẹ lên cánh tay bà:

- Sớm muộn gì cũng có ngày này.

Mẹ Cố liếc mắt với anh, nghĩ đi tính lại một chút, cuối cùng thở dài một hơi:

- Tôi nhớ lúc con trai còn bé, một nhóm cô nhóc xinh đẹp luôn đi theo sau nó, một chút nó cũng không chịu để ý đến. Có lần còn dọa các bé kia khóc, còn không cho người ta làm phiền nó.

- Khi đó thật sự tôi không tưởng tượng nổi sẽ có một ngày con trai biết yêu đương.

- Bây giờ tôi đã biết.

- Lúc nó biết thích một người, sẽ biết làm cơm, sẽ rửa chén, lại thích cười...

Đột nhiên hốc mắt mẹ Cố có chút chua xót.

- Nó rất ít khi tỏ ra yêu thích như vậy, dù có buồn chán thế nhưng sau cùng vẫn thích như vậy... Làm cho người ta muốn mắng nó hai câu cũng không đành lòng.

Bà quay người lặng lẽ lau nước mắt, hạ quyết tâm, dặn dò cha Cố:

- Bằng không chúng ta cứ tùy ý chúng nó đi. Tôi thấy cô gái kia cũng rất nghe lời, thông minh lại xinh đẹp...

Cha Cố cũng khẽ thở dài một hơi, trầm mặc vài giây.

Cố gia cường thịnh không cần dùng hôn nhân của Cố Tây Trạch mượn thế lực bên ngoài để củng cố. Xem như Trình Ý Ý xuất thân nghèo rớt mùng toi thì bọn hắn cũng không do dự như thế. Nhưng Trình Ý Ý không phải.

Tây Trạch là người thừa kế ưu tú nhất Cố gia. Nếu như anh cưới con gái của một tù nhân, một người vợ không phải con trong gia thất thì hiển nhiên sẽ bị gia tộc chỉ trích. Có lẽ về sau còn rất nhiều người sẽ chế nhạo và lên án.

Ông hiểu con mình, những điều này Tây Trạch đều không quan tâm. Nhưng ông lại không dám khẳng định, Trình Ý Ý có thể tiếp nhận để ở chung một chỗ với con trai ông hay không.

Vợ nắm lấy tay ông, lần nữa lên tiếng, nhẹ giọng khuyên:

- Để chúng nó thử xem đi, nhé?

Bà chuyên chú nhìn ông, giọng nói mang theo sự van nài:

- Tương lai là chúng nó chọn, tôi không muốn cả đời này con trai phải mang theo tiếc nuối và buồn bực...

Giống như ít năm trước đây.

Cuối cùng cha Cố cũng chịu thỏa hiệp.

Tây Trạch đã là một người đàn ông. Đã có phong cách làm việc và mảnh khảnh riêng của mình. So với bạn bè cùng trang lứa anh ưu tú hơn nhiều, cũng vô cùng độc lập. Anh quyết định cần phải làm gì, ngay cả cha mẹ hay gia tộc cũng không ai có thể xen vào. Đây cũng là điều khiến ông yên tâm giao quyền không chế Cố gia vào tay anh.

Bọn họ không cách nào làm trái quyết định của anh, cũng không cần phải tạo chướng ngại ngăn trở.

...

Đêm đã khuya, Trình Ý Ý và Cố Tây Trạch cùng một chỗ tiễn cha Cố mẹ Cố đến ga ra tầng ngầm.

Lái xe Cố gia sớm đã ngồi trên xe đợi.

Hơi ẩm trong phòng biến mất, ở ga ra tầng hầm hơi lạnh, nên dù cho trên thân đã khoác một chiếc áo lông dày Trình Ý Ý vẫn thấy lạnh đến run rẩy.

Cô chịu lạnh, nghiêm túc hành lễ đứng phía sau thùng xe nói lời tạm biệt cha mẹ Cố.

Cửa sổ xe chậm rãi dừng lại, mẹ Cố đột nhiên vẫy tay với cô, cười nhẹ nhàng:

- Ý Ý đến đây chút.

Trình Ý Ý do dự chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Cố Tây Trạch ở bên cạnh gật đầu với mình, cười rộ lên bước đến bên cạnh mẹ Cố, khom người nghiêm túc đợi bà ấy nói chuyện.

Mẹ Cố nhẹ nhàng nắm tay cô.

Tay của bà rất ấm, mùa hè tay Trình Ý Ý cũng không ấm đến vậy. Mặc dù đã có tuổi thế nhưng ngũ quan bà ấy vẫn cực kỳ xinh đẹp, cái dung nhan kia trải qua lắng đọng năm tháng, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều cao quý ưu nhã.

Bà nhỏ giọng ghé vào tai Trình Ý Ý nói chuyện.

Trình Ý Ý đứng thẳng người, mẹ Cố mới cười vẫy tay với cô.

- Đừng tiến nữa, về đi.

Xe chạy khỏi bãi đỗ, biến mất khỏi ga ra tầng ngầm.

Trên bàn tay Trình Ý Ý dường như còn lưu lại độ ấm tay mẹ Cố, từng chút từng chút lan tỏa khắp cơ thể.

Quả thật... Hoàn toàn khác với mẹ cô.

Trình Ý Ý quay người lại, thân hình Cố Tây Trạch cao ngất, anh đứng yên tại chỗ, ôn nhu nhìn cô.

Đột nhiên cô cảm thấy sóng mũi cay cay, vội bước vào bước đến trước mặt anh, vùi mặt thật sâu vào áo khoác Cố Tây Trạch.

- Sao thế?

Cố Tây Trạch vuốt tóc cô, nhẹ nhàng hỏi.

- Người nhà của anh - Trình Ý Ý dừng lại một chút, cảm thấy hốc mắt đã ẩm ướt - Bọn họ không giống trong tưởng tượng của em, rất không giống.

- Không giống ở đâu?

- Bọn họ tốt quá.

Giọng nói của Trình Ý Ý có chút nghẹn ngào, vòng tay anh càng siết chặt hơn rồi.

Tốt đến mức cô không thể tin đây không phải là giấc mộng.

Thật giống như đang bị vùi sâu trong đầm lầy đầy bùn một thời gian dài đột nhiên có một người được người khác đưa cánh tay ra kéo lên bờ vậy. Sau đó khắp cơ thể là ánh mắt trời bao bọc.

Tốt đến mức cô không muốn tỉnh lại.

Cố Tây Trạch không rõ mẹ mình đã nói những gì, chỉ là nhìn bộ dạng của Trình Ý Ý anh có thể đoán được là một câu gì đó rất ấm lòng.

Anh không hỏi, vỗ nhẹ vào lưng cô, khuyên nhủ:

- Ở đây lạnh, lên nhà trước đi.

Trình Ý Ý gật đầu đồng ý.

Hai người dắt tay bước vào thang máy.

- Tây Trạch.

Trình Ý Ý đột nhiên ngẩng đầu gọi anh.

- Thật hâm mộ vì anh có bố mẹ như vậy.

Giọng nói Trình Ý Ý rất nhẹ, nhưng rồi lại khó nén sự hâm mộ.

- Cũng sẽ là của em.

Cố Tây Trạch cúi đầu nhìn cô, bàn tay càng siết chặt.

Sẽ chứ?

Lần đầu tiên Trình Ý Ý có dũng khí nghĩ như vậy.

Bởi vì vừa rồi mẹ Cố Tây Trạch đã nói với cô, bà anh luôn nóng nhìn một người con gái xinh đẹp.

...

Mỗi ngày dạo chơi trong căn hộ của Cố Tây Trạch, tết âm lịch của Trình Ý Ý sắp kết thúc. Tiêu Khánh đã nhiều lần gọi điện cho cô thảo luận về tiến độ thí nghiệm, sư huynh đã bắt đầu đi làm.

Nửa tháng ngắn ngủi trở lại Đệ Đô. Cơ hồ đây là thời gian thoải mái nhất trong suốt những năm qua của cô. Nếu như có thể, Trình Ý Ý thật muốn cứ đắm chìm trong ấm áp hiện tại, không suy nghĩ cũng không băn khoăn điều gì.

Nhưng mà không thể như vậy được.

Nếu như lúc này quay về thành phố G, học tiến sĩ không nói, về nước lâu như vậy mọi tâm huyết hoàn toàn là nước đổ lá môn. Cô thật sự có lỗi với sư huynh, cũng thật xin lỗi giáo sư, và sau cùng là tự xin lỗi bản thân mình.

Càng xin lỗi tiền lương ít ỏi của mình, trong phòng thí nghiệm cả ngày lẫn đêm cũng chỉ kiếm được hơn một nghìn đồng.

Dĩ tâm của cô không cho phép cô như vậy.

Lần cuối cùng Tiêu Khánh gọi điện thoại đến ngoài thảo luận anh ta còn nhắc đến hai ngày qua giáo sư Phùng luôn hỏi thăm cô.

Trình Ý Ý lần nghỉ này có vẻ hơi dài.

Tắt điện thoại, rốt cuộc Trình Ý Ý bắt đầu lén lút dọn hành lý. Nhưng lại không biết làm thế nào nhắc đến chuyện này với Cố Tây Trạch.

Anh sẽ tức giận phải không?

Vừa mới gặp nhau lại phải trải qua thời gian chia xa.

Trình Ý Ý thở dài một hơi, lại đi tưới nước cho mấy chậu bông ở ban công.

Bật TV ở phòng khách, đứng kênh giải trí, Trình Ý Ý không tập trung tưới nước, mãi đến khi TV nhắc đến Tống An An.

Trình Ý Ý nghiêng đầu nhìn ti vi, hình như đã rất lâu rồi trên TV không nhìn thấy Tống An An.

Cô ta ngồi trên thảm màu đỏ, mang một bộ váy tiên nữ màu trắng hở ngực. So với lần trước đến bệnh viện ốm hơn một chút, có chút mùi vị mãnh mãnh yếu ớt.

Cũng có thể hiểu được, theo truyền thông đưa tin thì trong thời gian này cô ta bị giới điện ảnh phong sát. Phòng bán vé bại bại, sau đó các tác phẩm đang gia đoạn chế tác cũng đình trệ tiến độ tất cả, còn có chụp hình quảng cáo... Bây giờ thu nhập Tống An An ít đến thể thảm.

Phong quang của Tống An An không còn nữa.

Một người thiếu đi ánh sáng hấp dẫn, không còn tác phẩm, lại bị mọi người bỏ đá xuống giếng, tiền đồ thảm đạm.

Trình Ý Ý không hiểu trong lòng có cảm giác gì, chỉ là cảm điều khiển muốn chuyển kênh. Chỉ là màn ảnh lại phóng đến gần, gương mặt Tống An An lộ rõ trên màn hình TV.

Động tác Trình Ý Ý dừng lại.

Nhưng màn ảnh lướt qua rồi biến mất. Trình Ý Ý theo bản năng nhớ kỹ hình ảnh kia.

Không đúng!

Tại sao cô lại cảm thấy Tống An An không giống với lần trước đến bệnh viện? Sự thay đổi này cực kỳ nhỏ, đổi lại là người khác thì không thể phát hiện, nhưng Trình Ý Ý lại có khả năng quan sát và trí nhớ tốt hơn người thường.

Huống hồ, không biết vì sao mỗi cái giờ tay nhắc chân của Tống An An đều làm cô cảm thấy không tự nhiên.

Trên thảm đỏ, Tống An An bước rất nhanh, nhiếp ảnh gia rút cuộc cũng chưa cho cô ta và màn ảnh. Trình Ý Ý cau mày cẩn thận nhớ lại, cảm thấy Tống An An đã thay đổi lòng mày. Đuôi mắt tựa hồ đã cao hơn một chút, sống mũi cũng cao hơn.

Hình như... Càng giống cô hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Edit: Witch _ Fair Play Team

Là ảo giác của cô sao?

Trình Ý Ý nhủ mày, cô không muốn lấy bụng ta so bụng người. Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Tống An An, cô liền thấy toàn thân không được thoải mái. Bây giờ nghĩ lại một chút, cái cảm giác này hoàn toàn giống như đang soi gương.

Tống An An nghiêng đầu, đưa tay, mỉm cười thậm chí ngữ điệu nói đều mang dáng dấp của cô.

Đó hiển nhiên không phải ảo giác.

Trên thế giới này hai con người không máu mủ ruột rà, dù tướng mạo giống như mỗi cái giờ tay nhắc chân đều giống được sao?

Cô lắc đầu, lần nữa nhớ lại hôm Tống An An đến bệnh viện, thậm chí còn lên mạng tìm hình ảnh mới nhất của Tống An An, trong lòng càng thêm phần khẳng định.

Tống An An có tướng mạo giống cô đến ba bốn phần. Sự điều chỉnh trên gương mặt hầu như không thể tìm ra. Thế nhưng theo ngày tháng, hiệu quả thay đổi một cách vô tri vô giác, từng chút một sẽ làm khán giả nghĩ rằng là do cô ta thay đổi cách trang điểm mà không hề hoài nghi.

Đoàn đội của ta thậm chí còn dùng mảnh lời để tuyên trên trên ti vi vì cô ta là một người đẹp tự nhiên. Có thể thấy vị bác sĩ mà Tống An An mới y thuật rất tinh xảo.

Nếu không phải Trình Ý Ý có khả năng quan sát và trí nhớ kinh người chỉ sợ rằng cô cũng giống như những người khác, cho rằng Tống An An vốn là như vậy.

Nhưng Tống An An điên rồi sao?

Trình Ý Ý cảm thấy hành vi này quả thật điên cuồng lại buồn cười.

Cô thật sự không hiểu tại sao lại có người không ngừng giãy vò gương mặt mình, thậm chí còn bắt chước dáng điệu của người ta, cố biến mình thành người ấy. Chẳng lẽ cô ta cho rằng làm như vậy có thể thay đổi được điều gì?

Trình Ý Ý tắt TV, có chút khó chịu.

Có lẽ Tống An An không thay đổi được gì, nhưng xác thật nàng ta thành công trở nên giống cô.

Vừa hay lúc này điện thoại trên bàn trà lại rung lên. Là dãy số của Côn Nam, Trình Ý Ý nhớ rõ đêm giao thừa cậu ta có gọi điện thoại cho mình.

Sau khi bắt máy, phía đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

Trình Ý Ý gọi vài tiếng cũng không ai trả lời. Lúc này mới hơn bảy giờ, đang lúc cô cho rằng là trong lúc mơ mơ màng màng Côn nam đã vô tình nhấn nhầm nút, thì rốt cuộc trong điện thoại cũng vang lên tiếng tờ đóc khe khẽ.

- Ý Ý - Giọng Côn Nam có chút ách, nhẹ nhàng gọi tên cô.

- Sao vậy? - Trình Ý Ý trả lời.

Cô cảm thấy giọng của Côn Nam có chút bất thường. Tính tình cậu ta như một tiểu bá vương, thường ngày nói chuyện luôn là làm bộ làm tịch, kích thích người khác mủi phần. Bây giờ lại dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy nói chuyện có chút không quen.

Bên kia lại trầm mặc hồi lâu.

Trình Ý Ý sợ cậu ta có chuyện gì nên không dám tắt máy, ầm giọng dò hỏi:

- Sao cậu gọi điện cho tôi, có gì muốn nói sao? Nhưng sao không nói?

Côn Nam nhắm mắt lại, tựa hồ hạ quyết tâm:

- Tôi muốn gặp cậu. Sẽ không mất quá nhiều thời gian của cậu đâu, chỉ một lát thôi... - Cậu ta dừng lại một chút, hơi nóng nảy - Ở quán cà phê gần trường trung học.

Đó là nơi Trình Ý Ý thường đến làm bài tập thời trung học.

Cô đồng ý sau đó tắt máy.

Sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện, giao diện di động lại tự động khóa, ánh sáng duy nhất trong căn phòng cũng nhạt dần.

Côn Nam trầm mặc một hồi đột nhiên tức giận ném mạnh điện thoại lên mặt tường.

Trong nháy mắt điện thoại kia chia năm xẻ bảy bật khắp mỗi góc ngách trong gian phòng.

Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ lửa giận hầu như muốn thiêu cháy hết toàn bộ thế giới của cậu ta.

Giọng nói nhẹ nhàng ảm áp của Trình Ý Ý càng đẩy sự chán ghét với bản thân lên đến cực hạn. Phần nộ như thạch nham ngọn núi lửa phun trào, trong mắt cậu ta không cách nào ngăn cản được sự căm hận và chán ghét.

Anh ta nhìn chăm chú vào góc tối trên giường kia, gân xanh nổi đầy trán.

- Cô muốn gì?

Giọng nói của cậu khàn khàn, phun ra từng chữ, hai hàm răng gần như nghiến ken két.

Rèm che ánh sáng trong khách sạn rất tốt, mặc dù cô gái không thấy rõ sự tức giận trên gương mặt cậu ta cũng có thể cảm nhận được sự chán ghét đến mức muốn xé xác từ người đối diện.

Cô cảm nhận được chất lỏng lạnh buốt mặt chất chảy đến bên khóa môi. Là linh kiện điện thoại vừa rồi làm rách da đấy. Cô không kiềm được mà lùi vào sát trong giường, xiết chặt tấm chăn, làm như vậy mới có được dũng khí nói chuyện.

- Anh biết rõ tôi muốn gì mà, cả hai cùng có lợi. Chỉ cần anh chịu giúp tôi anh cũng có được thứ anh muốn.

Cô ta có hết sức đề xuống sự run rẩy trong giọng nói, theo kế hoạch nói hết những lời này ra.

Côn Nam không phải là một thiếu gia bá đạo ăn chơi ngang ngược không lòng không dạ như trong truyền thuyết, cũng không dễ dàng không chế như trong tưởng tượng của cô ta, là cô đã đánh giá thấp cậu.

Ở thời điểm này, thậm chí cậu ta còn tỉnh táo gọi điện cho Trình Ý Ý.

Nghe xong câu này, đột nhiên Côn Nam cười lạnh hai tiếng, cậu ta bước hai bước, kéo lên bức màn trong khách sạn.

Ánh sáng chói chang từ bên ngoài len lỏi vào từng chỗ hẻo lánh trong gian phòng. Thân thể Tống An An trong nháy mắt bại lộ trong không khí.

- Là điều gì làm cô cho rằng có thể chi phối ảo giác của tôi?

Côn Nam nhẹ giọng hỏi cô ta, ánh mắt cậu tràn đầy sự cao ngạo, dường như đang đánh giá một thứ vô cùng ti tiện dơ bẩn trên thế giới này vậy.

- Phòng trọ ô ử, cô cảm thấy lúc này tôi cho nhân viên phục vụ đến quét dọn thì sẽ thế nào đây?

Đuôi lông mày nhếch lên, giọng nói cậu mang bao nhiêu đùa cợt, giọng nói kia nhẹ nhàng cực kỳ, lại làm cho người nghe dựng đứng lông tơ.

Giờ phút này trong mắt cậu hoàn toàn không nhìn ra sự tức giận.

Xấu hổ, quần bách.

Lần đầu tiên trong đời Tống An An sâu sắc cảm nhận được hai từ này, cô ta cố nén sự xúc động muốn kéo chăn che lại thân thể, cổ gãi vờ bình tĩnh phun ra ba chữ:

- Anh sẽ không.

Kỳ thật trong lòng cô không chắc chắn.

Côn Nam là phú nhị đại gia quần gấm áo lụa chơi nữ minh tinh, xem như bị truyền thông đưa ra ánh sáng thì cũng chỉ như chọc cậ ta thêm ngứa, căn bản không có tổn hại gì.

Ngược lại, là cô đỡ Côn Nam vào khách sạn, là cô ở lại không xấu hổ mà muốn ngã vào vòng tay phú hào, truyền thông sẽ nói cô như thế. Tiền đồ và sự nghiệp của cô trong khoảng khắc này sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Điều duy nhất cô có thể đặt được đó là Côn Nam yêu Trình Ý Ý, cậu không muốn để người kia biết được.

Cô ta khẽ liếm dòng máu chảy đến bên khóe miệng:

- Có một đồng minh không tốt sao? Mục đích của chúng ta giống nhau, chẳng lẽ không thể hợp tác?

- Xem ra cô còn chưa rõ tôi là hạng người gì.

Côn Nam lạnh lùng cười, giọng nói âm lãnh lại trào phúng:

- Cô không có tư cách làm đồng minh của tôi, cũng gây nhầm người rồi. Ở Đế Đô, bóp chết cô cũng dễ dàng như tôi giết một con kiến vậy.

Ánh mắt cậu hung ác nham hiểm, làm người đối diện sợ hãi đến run rẩy.

Mang theo áo khoác bước ra ngoài, hầu như chưa từng do dự về lời nói của cô ta.

Đầu óc Tống An An trống rỗng, tình huống trước mắt này hoàn toàn thoát xa với tưởng tượng của cô.

Không, không nên như vậy.

Sợ hãi lan khắp cả cơ thể, trong đầu cô giờ chỉ còn một suy nghĩ đó là không thể để Côn Nam rời đi như vậy được. Cuộc sống của cô xem như đã xong rồi.

Cô bối rối đứng dậy nắm lấy góc áo cậu:

- Tôi giúp anh! Tôi không cần gì cả! Tôi giúp anh có được Trình Ý Ý.

Côn Nam dừng chân quay đầu lại.

Ánh mắt cậu rơi trên mặt Tống An An, đây là lần đầu tiên cậu nghiêm túc nhìn ngắm gương mặt này.

Hơi cúi người từng chữ phả vào bên tai cô ta, thân mật như đang thì thầm với tình nhân vậy:

- Nói cho cô biết, sống đến giờ ngủ với cô là chuyện làm tôi chán ghét nhất.

- Gương mặt giả tạo đến buồn nôn.

Cậu vỗ nhẹ hai cái lên mặt Tống An An:

- Đừng cố ý giờ chiều trò gì, chọc giận đến cực hạn của tôi cô không chịu nổi đâu.

Dứt lời, cậu ta hất tay Tống An An ra, phúi phúi góc áo, dường như nơi đó bị vậy bẩn vậy. Cuối cùng cũng không quay đầu mà biến mất khỏi tầm mắt của Tống An An.

Cửa phòng trọ vang lên tiếng khó giong vang.

Tống An An thất hồn lạc phách ngã quỵ trên mặt đất.

Cô không biết một bước này mình có đi nhầm hay không, nhưng cô biết rõ cho đến bây giờ đã không thể nào quay đầu được nữa.

Cô không muốn làm một người thất bại.

...

Tết âm lịch ở Đế Đô, lượng xe giảm mạnh, đường phố bình thường chật ních nay rộng rãi hơn nhiều.

Côn Nam đạp chân ga, dường như làm như vậy mới có thể giải phóng được áp lực và buồn bực trong đáy lòng. Cậu cảm thấy buồn nôn lại hối hận, thậm chí còn muốn tắm sạch sẽ mới đi gặp Ý Ý.

Có lẽ lúc ở trong quán bar, khi người bạn kia dẫn Tống An An đến cậu nên lập tức rời đi. Có lẽ khi đó cậu nên đưa lại ly rượu kia cho người bạn kia, không để người ta hoàn thành tính toán.

Trình Ý Ý nói đúng, bên cạnh cậu ta đều là một đám bạn bè còn không bằng chó.

Thế nhưng, sau khi say ý thức hỗn loạn, trong nháy mắt hoa mắt chóng mặt, cậu thật sự cho rằng là cô đang nằm trong ngực mình.

Cuối cùng tay cậu cũng đã chạm đến người mà chưa bao giờ có được.

Từ lúc mười mấy tuổi đến hiện tại cô luôn cách cậu rất gần.

Gần đến mức cậu có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ thật nhỏ trên gương mặt trắng nõn mềm mại của cô. Chỉ cần cậu nghiêng đầu là có thể hôn lên mí mắt ngủ say của cô.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ phủ lên gò má cô, hương thơm của người thiếu nữ theo gió thổi vào tận xoang mũi cậu.

Tình tình cậu không tốt, bá đạo. Duy chỉ có Trình Ý Ý là cậu tự nguyện dâng hết những thứ tốt đẹp nhất. Chưa bao giờ cam lòng nổi giận với cô, cũng chưa từng nói một câu nặng lời.

Đơn giản vì anh họ ưu tú hơn, vậy nên lúc anh ấy cướp Trình Ý Ý đi mất, cậu đã ầm nhún nuốt hết toàn bộ đau đớn và khó chịu vào bụng.

Cậu yêu ghét rõ ràng. Lúc thích một người liền hận không thể cho người ấy hết tất cả, chỉ cảm thấy cô ấy xứng đáng với những thứ tốt hơn thế.

Vậy nên khi Trình Ý Ý rời đi, cậu ta mới oán hận người anh họ mình đã từng tôn sùng tuyệt đối.

Dựa vào cái gì chứ?

Đó là thích sao, Trình Ý Ý mà cậu bảo vệ vì Cố Tây Trạch mà rời khỏi thành phố này, anh ta dựa vào cái gì mà cướp cô đi sau đó lại vứt bỏ như một đôi giày cũ?

Cũng mặc kệ cậu nói những lời khó nghe thế nào, thì khi Trình Ý Ý lần nữa quay về thành phố này, người cô chọn vẫn là Cố Tây Trạch.

Giống như lúc trước, rõ ràng chỉ trong nháy mắt, cô ấy ở gần cậu như vậy mà một giây sau cô ấy đã ngang càng xa.

Côn Nam chậm rãi đỗ xe, nhưng không hề bước xuống.

Cách một tấm cửa sổ, Trình Ý Ý ngồi đó sát cửa sổ quán cà phê.

Đó là vị trí cô thích nhất lúc còn đi học.

Cô chóng cảm đọc một cuốn tạp chí do quán cà phê chuẩn bị. Mái tóc uốn sóng mềm mại thả sau vai, gương mặt một bên lặng yên lại bình tĩnh, ly cà phê trong tay tỏa hơi trắng mịn mờ.

Đó có lẽ là một quyển tạp chí thời trang, trong ly cà phê kia thực chất là sữa bò nóng.

Cô thích phối hợp như thế.

Đột nhiên Côn Nam cảm thấy tự ti.

Nội tâm lại càng thêm tự chán ghét, gần như muốn cắn nuốt hết cả thân thể cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Là ảo giác của cô sao?

Trình Ý Ý nhíu mày, cô không muốn lấy bụng ta so bụng người. Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Tống An An, cô liền thấy toàn thân không được thoải mái. Bây giờ nghĩ lại một chút, cái cảm giác này hoàn toàn giống như đang soi gương.

Tống An An nghiêng đầu, đưa tay, mỉm cười thậm chí ngữ điệu nói đều mang dáng dấp của cô.

Đó hiển nhiên không phải ảo giác.

Trên thế giới này hai con người không máu mủ ruột rà, dù tướng mạo giống như mỗi cái gờ tay nhắc chân đều giống được sao?

Cô lắc đầu, lần nữa nhớ lại hôm Tống An An đến bệnh viện, thậm chí còn lên mạng tìm hình ảnh mới nhất của Tống An An, trong lòng càng thêm phần khẳng định.

Tống An An có tướng mạo giống cô đến ba bốn phần. Sự điều chỉnh trên gương mặt hầu như không thể tìm ra. Thế nhưng theo ngày tháng, hiệu quả thay đổi một cách vô tri vô giác, từng chút một sẽ làm khán giả nghĩ rằng là do cô ta thay đổi cách trang điểm mà không hề hoài nghi.

Đoàn đội của ta thậm chí còn dùng mảnh lời để tuyên trên tivi vì vì cô ta là một người đẹp tự nhiên. Có thể thấy vị bác sĩ mà Tống An An mới y thuật rất tinh xảo.

Nếu không phải Trình Ý Ý có khả năng quan sát và trí nhớ kinh người chỉ sợ rằng cô cũng giống như những người khác, cho rằng Tống An An vốn là như vậy.

Nhưng Tống An An điên rồi sao?

Trình Ý Ý cảm thấy hành vi này quả thật điên cuồng lại buồn cười.

Cô thật sự không hiểu tại sao lại có người không ngừng giầy vò gương mặt mình, thậm chí còn bắt chước dáng điệu của người ta, cố biến mình thành người ấy. Chẳng lẽ cô ta cho rằng làm như vậy có thể thay đổi được điều gì?

Trình Ý Ý tắt TV, có chút khó chịu.

Có lẽ Tống An An không thay đổi được gì, nhưng xác thật nâng ta thành công trở nên giống cô.

Vừa hay lúc này điện thoại trên bàn trà lại rung lên. Là dãy số của Côn Nam, Trình Ý Ý nhớ rõ đêm giao thừa cậu ta có gọi điện thoại cho mình.

Sau khi bắt máy, phía đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

Trình Ý Ý gọi vài tiếng cũng không ai trả lời. Lúc này mới hơn bảy giờ, đang lúc cô cho rằng là trong lúc mơ mơ màng màng Côn nam đã vô tình nhấn nhầm nút, thì rốt cuộc trong điện thoại cũng vang lên tiếng tờ đóc khe khẽ.

- Ý Ý - Giọng Côn Nam có chút ách, nhẹ nhàng gọi tên cô.

- Sao vậy? - Trình Ý Ý trả lời.

Cô cảm thấy giọng của Côn Nam có chút bất thường. Tính tình cậu ta như một tiểu bá vương, thường ngày nói chuyện luôn là làm bộ làm tịch, kích thích người khác mười phần. Bây giờ lại dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy nói chuyện có chút không quen.

Bên kia lại trầm mặc hồi lâu.

Trình Ý Ý sợ cậu ta có chuyện gì nên không dám tắt máy, ầm giọng dò hỏi:

- Sao cậu gọi điện cho tôi, có gì muốn nói sao? Nhưng sao không nói?

Côn Nam nhắm mắt lại, tựa hồ hạ quyết tâm:

- Tôi muốn gặp cậu. Sẽ không mất quá nhiều thời gian của cậu đâu, chỉ một lát thôi... - Cậu ta dừng lại một chút, hơi nóng nảy - Ở quán cà phê gần trường trung học.

Đó là nơi Trình Ý Ý thường đến làm bài tập thời trung học.

Cô đồng ý sau đó tắt máy.

Sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện, giao diện di động lại tự động khóa, ánh sáng duy nhất trong căn phòng cũng nhạt dần.

Côn Nam trầm mặc một hồi đột nhiên tức giận ném mạnh điện thoại lên mặt tường.

Trong nháy mắt điện thoại kia chia năm xẻ bảy khắp mỗi góc ngách trong gian phòng.

Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ lửa giận hầu như muốn thiêu cháy hết toàn bộ thế giới của cậu ta.

Giọng nói nhẹ nhàng ảm áp của Trình Ý Ý càng đẩy sự chán ghét với bản thân lên đến cực hạn. Phẫn nộ như thạch nham ngọn núi lửa phun trào, trong mắt cậu ta không cách nào ngăn cản được sự căm hận và chán ghét.

Anh ta nhìn chăm chú vào góc tối trên giường kia, gân xanh nổi đầy trán.

- Cô muốn gì?

Giọng nói của cậu khàn khàn, phun ra từng chữ, hai hàm răng gần như nghiến ken két.

Rèm che ánh sáng trong khách sạn rất tốt, mặc dù cô gái không thấy rõ sự tức giận trên gương mặt cậu ta cũng có thể cảm nhận được sự chán ghét đến mức muốn xé xác từ người đối diện.

Cô cảm nhận được chất lỏng lạnh buốt mặt chảy đến bên khóa môi. Là linh kiện điện thoại vừa rồi làm rách da đấy. Cô không kìm được mà lùi vào sát trong giường, xiết chặt tấm chăn, làm như vậy mới có được dũng khí nói chuyện.

- Anh biết rõ tôi muốn gì mà, cả hai cùng có lợi. Chỉ cần anh chịu giúp tôi anh cũng có được thứ anh muốn.

Cô ta có hết sức đề xuống sự run rẩy trong giọng nói, theo kế hoạch nói hết những lời này ra.

Côn Nam không phải là một thiếu gia bá đạo ăn chơi ngang ngược không lòng không dạ như trong truyền thuyết, cũng không dễ dàng không chế như trong tưởng tượng của cô ta, là cô đã đánh giá thấp cậu.

Ở thời điểm này, thậm chí cậu ta còn tinh táo gọi điện cho Trình Ý Ý.

Nghe xong câu này, đột nhiên Côn Nam cười lạnh hai tiếng, cậu ta bước hai bước, kéo lên bức màn trong khách sạn.

Ánh sáng chói chang từ bên ngoài len lỏi vào từng chỗ hẻo lánh trong gian phòng. Thân thể Tống An An trong nháy mắt bại lộ trong không khí.

- Là điều gì làm cô cho rằng có thể chi phối ảo giác của tôi?

Côn Nam nhẹ giọng hỏi cô ta, ánh mắt cậu tràn đầy sự cao ngạo, dường như đang đánh giá một thứ vô cùng ti tiện dơ bẩn trên thế giới này vậy.

- Phòng trọ ô uế, cô cảm thấy lúc này tôi cho nhân viên phục vụ đến quét dọn thì sẽ thế nào đây?

Đuôi lông mày nhếch lên, giọng nói cậu mang bao nhiêu đùa cợt, giọng nói kia nhẹ nhàng cực kỳ, lại làm cho người nghe dựng đứng lông tơ.

Giờ phút này trong mắt cậu hoàn toàn không nhìn ra sự tức giận.

Xấu hổ, quần bách.

Lần đầu tiên trong đời Tống An An sâu sắc cảm nhận được hai từ này, cô ta cố nén sự xúc động muốn kéo chăn che lại thân thể, cố giả vờ bình tĩnh phun ra ba chữ:

- Anh sẽ không.

Kỳ thật trong lòng cô không chắc chắn.

Côn Nam là phú nhị đại gia quần áo lụa chơi nữ minh tinh, xem như bị truyền thông đưa ra ánh sáng thì cũng chỉ như chọc cậu ta thêm ngứa, căn bản không có tổn hại gì.

Ngược lại, là cô đỡ Côn Nam vào khách sạn, là cô ở lại không xấu hổ mà muốn ngã vào vòng tay phú hào, truyền thông sẽ nói cô như thế. Tiền đồ và sự nghiệp của cô trong khoảnh khắc này sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Điều duy nhất cô có thể đặt được đó là Côn Nam yêu Trình Ý Ý, cậu không muốn để người kia biết được.

Cô ta khẽ liếm dòng máu chảy đến bên khóe miệng:

- Có một đồng minh không tốt sao? Mục đích của chúng ta giống nhau, chẳng lẽ không thể hợp tác?

- Xem ra cô còn chưa rõ tôi là hạng người gì.

Côn Nam lạnh lùng cười, giọng nói âm lãnh lại trào phúng:

- Cô không có tư cách làm đồng minh của tôi, cũng gây nhầm người rồi. Ở Đé Đô, bóp chết cô cũng dễ dàng như tôi giết một con kiến vậy.

Ánh mắt cậu hung ác nham hiểm, làm người đối diện sợ hãi đến run rẩy.

Mang theo áo khoác bước ra ngoài, hầu như chưa từng do dự về lời nói của cô ta.

Đầu óc Tống An An trống rỗng, tình huống trước mắt này hoàn toàn thoát xa với tưởng tượng của cô.

Không, không nên như vậy.

Sợ hãi lan khắp cả cơ thể, trong đầu cô giờ chỉ còn một suy nghĩ đó là không thể để Côn Nam rời đi như vậy được. Cuộc sống của cô xem như đã xong rồi.

Cô bối rối đứng dậy nắm lấy góc áo cậu:

- Tôi giúp anh! Tôi không cần gì cả! Tôi giúp anh có được Trình Ý Ý.

Còn Nam dùng chân quay đầu lại.

Ánh mắt cậu rơi trên mặt Tống An An, đây là lần đầu tiên cậu nghiêm túc nhìn ngắm gương mặt này.

Hơi cúi người từng chữ phả vào bên tai cô ta, thân mật như đang thì thầm với tình nhân vậy:

- Nói cho cô biết, sống đến giờ ngủ với cô là chuyện làm tôi chán ghét nhất.

- Gương mặt già tạo đến buồn nôn.

Cậu vỗ nhẹ hai cái lên mặt Tống An An:

- Đừng cố ý giờ chiều trò gì, chọc giận đến cực hạn của tôi cô không chịu nổi đâu.

Dứt lời, cậu ta hất tay Tống An An ra, phui phui góc áo, dường như nơi đó bị vấy bẩn vậy. Cuối cùng cũng không quay đầu mà biến mất khỏi tầm mắt của Tống An An.

Cửa phòng trọ vang lên tiếng khó giong vang.

Tống An An thất hồn lạc phách ngã quỵ trên mặt đất.

Cô không biết một bước này mình có đi nhầm hay không, nhưng cô biết rõ cho đến bây giờ đã không thể nào quay đầu được nữa.

Cô không muốn làm một người thất bại.

...

Tết âm lịch ở Đê Đô, lượng xe giảm mạnh, đường phố bình thường chật ních nay rộng rãi hơn nhiều.

Còn Nam đạp chân ga, dường như làm như vậy mới có thể giải phóng được áp lực và buồn bực trong đáy lòng. Cậu cảm thấy buồn nôn lại hồi hận, thậm chí còn muốn tắm sạch sẽ mới đi gặp Ý Ý.

Có lẽ lúc ở trong quán bar, khi người bạn kia dẫn Tống An An đến cậu nên lập tức rời đi. Có lẽ khi đó cậu nên đưa lại ly rượu kia cho người bạn kia, không để người ta hoàn thành tính toán.

Trình Ý Ý nói đúng, bên cạnh cậu ta đều là một đám bạn bè còn không bằng chó.

Thế nhưng, sau khi say ý thức hỗn loạn, trong nháy mắt hoa mắt chóng mặt, cậu thật sự cho rằng là cô đang nằm trong ngực mình.

Cuối cùng tay cậu cũng đã chạm đến người mà chưa bao giờ có được.

Từ lúc mười mấy tuổi đến hiện tại cô luôn cách cậu rất gần.

Gần đến mức cậu có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ thật nhỏ trên gương mặt trắng nõn mềm mại của cô. Chỉ cần cậu nghiêng đầu là có thể hôn lên mi mắt ngủ say của cô.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ phủ lên gò má cô, hương thơm của người thiếu nữ theo gió thổi vào tận xoang mũi cậu.

Tình tình cậu không tốt, bá đạo. Duy chỉ có Trình Ý Ý là cậu tự nguyện dâng hết những thứ tốt đẹp nhất. Chưa bao giờ cam lòng nổi giận với cô, cũng chưa từng nói một câu nặng lời.

Đơn giản vì anh họ ưu tú hơn, vậy nên lúc anh ấy cướp Trình Ý Ý đi mất, cậu đã ầm ỹ nuốt hết toàn bộ đau đớn và khó chịu vào bụng.

Cậu yêu ghét rõ ràng. Lúc thích một người liền hận không thể cho người ấy hết tất cả, chỉ cảm thấy cô ấy xứng đáng với những thứ tốt hơn thế.

Vậy nên khi Trình Ý Ý rời đi, cậu ta mới oán hận người anh họ mình đã từng tôn sùng tuyệt đối.

Dựa vào cái gì chứ?

Đó là thích sao, Trình Ý Ý mà cậu bảo vệ vì Cố Tây Trạch mà rời khỏi thành phố này, anh ta dựa vào cái gì mà cướp cô đi sau đó lại vứt bỏ như một đôi giày cũ?

Cũng mặc kệ cậu nói những lời khó nghe thế nào, thì khi Trình Ý Ý lần nữa quay về thành phố này, người cô chọn vẫn là Cố Tây Trạch.

Giống như lúc trước, rõ ràng chỉ trong nháy mắt, cô ấy ở gần cậu như vậy mà một giây sau cô ấy đã ngang càng xa.

Côn Nam chậm rãi đỗ xe, nhưng không hề bước xuống.

Cách một tấm cửa sổ, Trình Ý Ý ngồi đó sát cửa sổ quán cà phê.

Đó là vị trí cô thích nhất lúc còn đi học.

Cô chóng cảm đọc một cuốn tạp chí do quán cà phê chuẩn bị. Mái tóc uốn sóng mềm mại thả sau vai, gương mặt một bên lặng yên lại bình tĩnh, ly cà phê trong tay tỏa hơi trắng mịn mờ.

Đó có lẽ là một quyển tạp chí thời trang, trong ly cà phê kia thực chất là sữa bò nóng.

Cô thích phối hợp như thế.

Đột nhiên Côn Nam cảm thấy tự ti.

Nội tâm lại càng thêm tự chán ghét, gần như muốn cắn nuốt hết cả thân thể cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Là ảo giác của cô sao?

Trình Ý Ý nhíu mày, cô không muốn lấy bụng ta so bụng người. Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Tống An An, cô liền thấy toàn thân không được thoải mái. Bây giờ nghĩ lại một chút, cái cảm giác này hoàn toàn giống như đang soi gương.

Tống An An nghiêng đầu, đưa tay, mỉm cười thậm chí ngữ điệu nói đều mang dáng dấp của cô.

Đó hiển nhiên không phải ảo giác.

Trên thế giới này hai con người không máu mủ ruột rà, dù tướng mạo giống như mỗi cái giờ tay nhắc chân đều giống được sao?

Cô lắc đầu, lần nữa nhớ lại hôm Tống An An đến bệnh viện, thậm chí còn lên mạng tìm hình ảnh mới nhất của Tống An An, trong lòng càng thêm phần khẳng định.

Tống An An có tướng mạo giống cô đến ba bốn phần. Sự điều chỉnh trên gương mặt hầu như không thể tìm ra. Thế nhưng theo ngày tháng, hiệu quả thay đổi một cách vô tri vô giác, từng chút một sẽ làm khán giả nghĩ rằng là do cô ta thay đổi cách trang điểm mà không hề hoài nghi.

Đoàn đội của ta thậm chí còn dùng mảnh lời để tuyên trên trên ti vi vì cô ta là một người đẹp tự nhiên. Có thể thấy vị bác sĩ mà Tống An An mới y thuật rất tinh xảo.

Nếu không phải Trình Ý Ý có khả năng quan sát và trí nhớ kinh người chỉ sợ rằng cô cũng giống như những người khác, cho rằng Tống An An vốn là như vậy.

Nhưng Tống An An điên rồi sao?

Trình Ý Ý cảm thấy hành vi này quả thật điên cuồng lại buồn cười.

Cô thật sự không hiểu tại sao lại có người không ngừng giầy vò gương mặt mình, thậm chí còn bắt chước dáng điệu của người ta, cố biến mình thành người ấy. Chẳng lẽ cô ta cho rằng làm như vậy có thể thay đổi được điều gì?

Trình Ý Ý tắt TV, có chút khó chịu.

Có lẽ Tống An An không thay đổi được gì, nhưng xác thật nàng ta thành công trở nên giống cô.

Vừa hay lúc này điện thoại trên bàn trà lại rung lên. Là dãy số của Côn Nam, Trình Ý Ý nhớ rõ đêm giao thừa cậu ta có gọi điện thoại cho mình.

Sau khi bắt máy, phía đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

Trình Ý Ý gọi vài tiếng cũng không ai trả lời. Lúc này mới hơn bảy giờ, đang lúc cô cho rằng là trong lúc mơ mơ màng màng Côn nam đã vô tình nhấn nhầm nút, thì rốt cuộc trong điện thoại cũng vang lên tiếng tờ đóc khe khẽ.

- Ý Ý - Giọng Côn Nam có chút ách, nhẹ nhàng gọi tên cô.

- Sao vậy? - Trình Ý Ý trả lời.

Cô cảm thấy giọng của Côn Nam có chút bất thường. Tính tình cậu ta như một tiểu bá vương, thường ngày nói chuyện luôn là làm bộ làm tịch, kích thích người khác mủi phần. Bây giờ lại dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy nói chuyện có chút không quen.

Bên kia lại trầm mặc hồi lâu.

Trình Ý Ý sợ cậu ta có chuyện gì nên không dám tắt máy, ăm giọng dò hỏi:

- Sao cậu gọi điện cho tôi, có gì muốn nói sao? Nhưng sao không nói?

Côn Nam nhắm mắt lại, tựa hồ hạ quyết tâm:

- Tôi muốn gặp cậu. Sẽ không mất quá nhiều thời gian của cậu đâu, chỉ một lát thôi... - Cậu ta dừng lại một chút, hơi nóng nảy - Ở quán cà phê gần trường trung học.

Đó là nơi Trình Ý Ý thường đến làm bài tập thời trung học.

Cô đồng ý sau đó tắt máy.

Sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện, giao diện di động lại tự động khóa, ánh sáng duy nhất trong căn phòng cũng nhạt dần.

Côn Nam trầm mặc một hồi đột nhiên tức giận ném mạnh điện thoại lên mặt tường.

Trong nháy mắt điện thoại kia chia năm xẻ bảy bật khắp mỗi góc ngách trong gian phòng.

Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ lửa giận hầu như muốn thiêu cháy hết toàn bộ thế giới của cậu ta.

Giọng nói nhẹ nhàng ấm áp của Trình Ý Ý càng đẩy sự chán ghét với bản thân lên đến cực hạn. Phần nộ như thạch nham ngọn núi lửa phun trào, trong mắt cậu ta không cách nào ngăn cản được sự căm hận và chán ghét.

Anh ta nhìn chăm chú vào góc tối trên giường kia, gần xanh nổi đầy trán.

- Cô muốn gì?

Giọng nói của cậu khàn khàn, phun ra từng chữ, hai hàm răng gần như nghiến ken két.

Rèm che ánh sáng trong khách sạn rất tốt, mặc dù cô gái không thấy rõ sự tức giận trên gương mặt cậu ta cũng có thể cảm nhận được sự chán ghét đến mức muốn xé xác từ người đối diện.

Cô cảm nhận được chất lỏng lạnh buốt mặt chát chày đến bên khóa môi. Là linh kiện điện thoại vừa rồi làm rách da đây. Cô không kim được mà lùi vào sát trong giường, xiết chặt tâm thần, làm như vậy mới có được dũng khí nói chuyện.

- Anh biết rõ tôi muốn gì mà, cả hai cùng có lợi. Chỉ cần anh chịu giúp tôi anh cũng có được thứ anh muốn.

Cô ta có hết sức đề xuống sự run rẩy trong giọng nói, theo kế hoạch nói hết những lời này ra.

Côn Nam không phải là một thiếu gia bá đạo ăn chơi ngang ngược không lòng không dạ như trong truyền thuyết, cũng không dễ dàng khống chế như trong tưởng tượng của cô ta, là cô đã đánh giá thấp cậu.

Ở thời điểm này, thậm chí cậu ta còn tỉnh táo gọi điện cho Trình Ý Ý.

Nghe xong câu này, đột nhiên Côn Nam cười lạnh hai tiếng, cậu ta bước hai bước, kéo lên bức màn trong khách sạn.

Ánh sáng chói chang từ bên ngoài len lỏi vào từng chỗ hẻo lánh trong gian phòng. Thân thể Tống An An trong nháy mắt bại lộ trong không khí.

- Là điều gì làm cô cho rằng có thể chi phối ảo giác của tôi?

Côn Nam nhẹ giọng hỏi cô ta, ánh mắt cậu tràn đầy sự cao ngạo, dường như đang đánh giá một thứ vô cùng ti tiện dơ bẩn trên thế giới này vậy.

- Phòng trọ ô uế, cô cảm thấy lúc này tôi cho nhân viên phục vụ đến quét dọn thì sẽ thế nào đây?

Đuôi lông mày nhếch lên, giọng nói cậu mang bao nhiêu đùa cợt, giọng nói kia nhẹ nhàng cực kỳ, lại làm cho người nghe dựng đứng lông tơ.

Giờ phút này trong mắt cậu hoàn toàn không nhìn ra sự tức giận.

Xấu hổ, quần bách.

Lần đầu tiên trong đời Tống An An sâu sắc cảm nhận được hai từ này, cô ta cố nén sự xúc động muốn kéo chăn che lại thân thể, cố giả vờ bình tĩnh phun ra ba chữ:

- Anh sẽ không.

Kỳ thật trong lòng cô không chắc chắn.

Côn Nam là phú nhị đại gia quần gấm áo lụa chơi nữ minh tinh, xem như bị truyền thông đưa ra ánh sáng thì cũng chỉ như chọc cậu ta thêm ngứa, căn bản không có tổn hại gì. Ngược lại, là cô đỡ Côn Nam vào khách sạn, là cô ở lại không xấu hổ mà muốn ngã vào vòng tay phú hào, truyền thông sẽ nói cô như thế. Tiền đồ và sự nghiệp của cô trong khoảng khắc này sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Điều duy nhất cô có thể đặt được đó là Côn Nam yêu Trình Ý Ý, cậu không muốn để người kia biết được.

Cô ta khẽ liếm dòng máu chảy đến bên khóe miệng:

- Có một đồng minh không tốt sao? Mục đích của chúng ta giống nhau, chẳng lẽ không thể hợp tác?

- Xem ra cô còn chưa rõ tôi là hạng người gì.

Côn Nam lạnh lùng cười, giọng nói âm lãnh lại trào phúng:

- Cô không có tư cách làm đồng minh của tôi, cũng gây nhầm người rồi. Ở Đế Đô, bóp chết cô cũng dễ dàng như tôi giết một con kiến vậy.

Ánh mắt cậu hung ác nham hiểm, làm người đối diện sợ hãi đến run rẩy.

Mang theo áo khoác bước ra ngoài, hầu như chưa từng do dự về lời nói của cô ta.

Đầu óc Tống An An trống rỗng, tình huống trước mắt này hoàn toàn thoát xa với tưởng tượng của cô.

Không, không nên như vậy.

Sợ hãi lan khắp cả cơ thể, trong đầu cô giờ chỉ còn một suy nghĩ đó là không thể để Côn Nam rời đi như vậy được. Cuộc sống của cô xem như đã xong rồi.

Cô bối rối đứng dậy nắm lấy góc áo cậu:

- Tôi giúp anh! Tôi không cần gì cả! Tôi giúp anh có được Trình Ý Ý.

Côn Nam dừng chân quay đầu lại.

Ánh mắt cậu rơi trên mặt Tống An An, đây là lần đầu tiên cậu nghiêm túc nhìn ngắm gương mặt này.

Hơi cúi người từng chữ phả vào bên tai cô ta, thân mật như đang thì thầm với tình nhân vậy:

- Nói cho cô biết, sống đến giờ ngủ với cô là chuyện làm tôi chán ghét nhất.

- Gương mặt giả tạo đến buồn nôn.

Cậu vỗ nhẹ hai cái lên mặt Tống An An:

- Đừng cố ý giờ chiều trò gì, chọc giận đến cực hạn của tôi cô không chịu nổi đâu.

Dứt lời, cậu ta hất tay Tống An An ra, phui phui góc áo, dường như nơi đó bị vậy bẩn vậy. Cuối cùng cũng không quay đầu mà biến mất khỏi tầm mắt của Tống An An.

Cửa phòng trọ vang lên tiếng khó giong vang.

Tống An An thất hồn lạc phách ngã quỵ trên mặt đất.

Cô không biết một bước này mình có đi nhầm hay không, nhưng cô biết rõ cho đến bây giờ đã không thể nào quay đầu được nữa.

Cô không muốn làm một người thất bại.

...

Tết âm lịch ở Đê Đô, lượng xe giảm mạnh, đường phố bình thường chật ních nay rộng rãi hơn nhiều.

Côn Nam đạp chân ga, dường như làm như vậy mới có thể giải phóng được áp lực và buồn bực trong đáy lòng. Cậu cảm thấy buồn nôn lại hồi hận, thậm chí còn muốn tắm sạch sẽ mới đi gặp Ý Ý.

Có lẽ lúc ở trong quán bar, khi người bạn kia dẫn Tống An An đến cậu nên lập tức rời đi. Có lẽ khi đó cậu nên đưa lại ly rượu kia cho người bạn kia, không để người ta hoàn thành tính toán.

Trình Ý Ý nói đúng, bên cạnh cậu ta đều là một đám bạn bè còn không bằng chó.

Thế nhưng, sau khi say ý thức hỗn loạn, trong nháy mắt hoa mắt chóng mặt, cậu thật sự cho rằng là cô đang nằm trong ngực mình.

Cuối cùng tay cậu cũng đã chạm đến người mà chưa bao giờ có được.

Từ lúc mười mấy tuổi đến hiện tại cô luôn cách cậu rất gần.

Gần đến mức cậu có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ thật nhỏ trên gương mặt trắng nõn mềm mại của cô. Chỉ cần cậu nghiêng đầu là có thể hôn lên mi mắt ngủ say của cô.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ phủ lên gò má cô, hương thơm của người thiếu nữ theo gió thổi vào tận xoang mũi cậu.

Tính tình cậu không tốt, bá đạo. Duy chỉ có Trình Ý Ý là cậu tự nguyện dâng hết những thứ tốt đẹp nhất. Chưa bao giờ cam lòng nổi giận với cô, cũng chưa từng nói một câu nặng lời.

Đơn giản vì anh họ ưu tú hơn, vậy nên lúc anh ấy cướp Trình Ý Ý đi mất, cậu đã ầm nhẫn nuốt hết toàn bộ đau đớn và khó chịu vào bụng.

Cậu yêu ghét rõ ràng. Lúc thích một người liền hận không thể cho người ấy hết tất cả, chỉ cảm thấy cô ấy xứng đáng với những thứ tốt hơn thế.

Vậy nên khi Trình Ý Ý rời đi, cậu ta mới oán hận người anh họ mình đã từng tôn sùng tuyệt đối.

Dựa vào cái gì chứ?

Đó là thích sao, Trình Ý Ý mà cậu bảo vệ vì Cố Tây Trạch mà rời khỏi thành phố này, anh ta dựa vào cái gì mà cướp cô đi sau đó lại vứt bỏ như một đôi giày cũ?

Cũng mặc kệ cậu nói những lời khó nghe thế nào, thì khi Trình Ý Ý lần nữa quay về thành phố này, người cô chọn vẫn là Cố Tây Trạch.

Giống như lúc trước, rõ ràng chỉ trong nháy mắt, cô ấy ở gần cậu như vậy mà một giây sau cô ấy đã ngang càng xa.

Côn Nam chậm rãi đỗ xe, nhưng không hề bước xuống.

Cách một tấm cửa sổ, Trình Ý Ý ngồi đó sát cửa sổ quán cà phê.

Đó là vị trí cô thích nhất lúc còn đi học.

Cô chóng cảm đọc một cuốn tạp chí do quán cà phê chuẩn bị. Mái tóc uốn sóng mềm mại thả sau vai, gương mặt một bên lạng yên lại bình tĩnh, ly cà phê trong tay tỏa hơi trắng mịn mờ.

Đó có lẽ là một quyển tạp chí thời trang, trong ly cà phê kia thực chất là sữa bò nóng.

Cô thích phối hợp như thế.

Đột nhiên Côn Nam cảm thấy tự ti.

Nội tâm lại càng thêm tự chán ghét, gần như muốn cắn nuốt hết cả thân thể cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mất Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.